

джанет
еванович

право в
десетката

Джанет Еванович е най-продаваната писателка в Америка.
Романите ѝ със Стефани Плъм забавляват света!

ДЖАНЕТ ЕВАНОВИЧ ПРАВО В ДЕСЕТКАТА

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Тя е унищожила дузина коли. Мишена е за всеки психопат и бандит в Джърси. Майка ѝ е убедена, че животът ѝ ще свърши с насилствена смърт... или още по-страшно — без мъж. Тя е Стефани Плъм и си изкарва хляба с ритане на задници (е, тя поне си мисли, че това звучи добре).

Всичко започва с обикновено посещение на деликатесен магазин. Но Стефани Плъм и партньорката ѝ, Лула, се озовават на погрешното място в погрешното време. Обир в магазина води до експлозия, която унищожава поредната кола. Обикновен ден от живота на Стефани Плъм, само че този път тя се превръща в мишена на гангстерска банда. Суперловецът на престъпници, Рейнджъра, се държи още по-тайнствено от обикновено, а напрежението с Джо Морели се увеличава. Стефани се оказва изправена пред сложен проблем: как да се предпази и къде да се скрие, докато издирва наемен убиец, познат под името Джънкман. Има само едно безопасно място и то принадлежи на Рейнджъра. В компанията на Лула и баба Мазур Стефани се надпреварва с времето в най-напрегнатия роман на Джанет Еванович.

„Право в десетката“ е завладяващо развлечение, а Джанет Еванович е най-добрата в жанра.

ГЛАВА 1

Според мен животът прилича на поничка с мармалад. Докато не отхапеш от нея, не знаеш какъв вкус точно ще има. А после, тъкмо когато решиш, че ти харесва, пльокваш солидно количество от пльнката върху най-хубавата си тениска и се лекъосваш страхотно.

Казвам се Стефани Плъм и редовно се лекъосвам — и в буквален, и в преносен смисъл. Например онзи път, когато изгорих погребалното бюро. Това беше едно от най-жестоките ми изпълнения. Даже си видях снимката във вестника благодарение на него. Ходех по улицата и хората ме разпознаваха.

— Вече си прочута — каза майка ми, когато получи вестника. — Ще те дават за пример. Трябва да спортуваш, да се храниш добре и да си мила със старите хора.

Добре де, майка ми вероятно беше права, но аз съм от Джърси и не се справям с даването на пример. Да станеш за пример на хората, не е идеал в Джърси. А на всичкото отгоре съм наследила гъстата, рошава коса и неприличните жестове от бащината ми италианска страна на семейството. Какво може да се очаква от мен в такъв случай?

Майка ми е от унгарски произход и от нея съм взела сините очи и възможността да ям торта и въпреки това да си закопчавам джинсите. Чувала съм обаче, че добрият унгарски метаболизъм върши работа само докато навършиш четиридесет, затова вече започвам да внимавам. Унгарските гени са ми осигурили и известно количество късмет и циганска интуиция, от които се нуждая в сегашната си професия. Работя за братовчед ми Винсънт Плъм като агент по изпълнението на съдебни гаранции и преследвам лошите. Не съм най-добрият ловец на престъпници в света, но не съм и най-лошият. Най-добрият е един невероятно готин тип с прякор Рейнджъра. А Лула, партньорката ми от време на време, е най-лошият.

Може би не е справедливо да набеждавам Лула като най-некадърна. Тя всъщност не е ловец на престъпници, а бивша

проститутка, назначена да картотекира документи в офиса за съдебни гаранции, но прекарва по-голямата част от деня, мотаейки се с мен.

В момента двете стояхме на паркинга на малък деликатесен магазин на авеню „Хамилтън“. Бяхме на около километър от офиса, облежани на жълтия ми форд, и се опитвахме да решим какво да обядваме. Колебаехме се между начос от деликатесния магазин и гигантските сандвичи на Джовичини.

— Хей — обърнах се към Лула, — какво стана с картотекирането? Кой го върши сега?

— Аз, разбира се. Направо разкатавам фамилията на офиса от картотекиране.

— Ами че ти никога не си там.

— Хайде бе! Бях в офиса, когато ти се появи сутринта.

— Да, ама не картотекираше, а си правеше маникюра.

— Мислех си за картотекиране. И ако ти нямаше нужда от помощта ми за залавянето на тоя загубеняк Роджър Банкър, в момента щях да се трудя.

Роджър беше обвинен в кражба на превозно средство и притежание на наркотични вещества. По-простичко казано, Роджър се беше надрусал и решил да се повози с чужда кола.

— Значи официално все още ти отговаряш за картотекирането?

— Не, мамка му! — отговори Лула. — Това е такава досада. Пък и приличам ли ти на смотана чиновничка?

Всъщност Лула все още си прилича на проститутка. Тя е дебела негърка, която си пада по ластични тоалети на леопардови петна, украсени с множество пайети. Смятам обаче, че няма желание да чуе мнението ми по въпроса, затова си замълчах и само повдигнах вежди.

— Длъжността ми не е определена, тъй като и аз се занимавам усилено със залавянето на престъпници, но пък никога не съм получавала свой собствен случай — обясни ми Лула. — Предполагам обаче, че мога да се водя за твой бодигард.

— Мили Боже! — възкликнах ужасено.

Лула присви очи.

— Да не би да възразяваш?

— Това звучи ужасно... холивудски.

— Да, но понякога имаш нужда от повечко огнева мощ, нали? И хоп, аз се притичвам на помощ. Та ти дори не си носиш винаги

пистолета. А аз го правя. И сега си го нося. Просто за всеки случай — каза Лула и извади четиридесетмилиметров глок от чантата си. — Пък и нямам нищо против да го използвам — продължи тя. — Много ме бива с пицова. Страхотно око имам. Виж как ще уцеля оная бутилка до колелото.

Някой беше облегнал лъскав червен велосипед за планинско колоездене на голямата витрина на деликатесния магазин. А до колелото стоеше бутилка, в която бе пъхнат някакъв парцал.

— Не! — изкрещях енергично. — Не стреляй!

Прекалено късно. Лула се прицели, пропусна бутилката и пръсна задната гума на велосипеда.

— Ох! — изсумтя тя нервно, като се намръщи и бързо пъхна пистолета обратно в чантата си.

След миг някакъв тип изскочи от магазина. Беше издокаран в гащеризон на автомеханик и червена дяволска маска. На рамото му беше праметната раничка, а в дясната си ръка стискаше пистолет. Кожата му беше по-тъмна от моята, но по-светла от тази на Лула. Типът грабна бутилката, подпали парцала със запалка „Бик“ и метна шишето в магазина. После се приготви да се качи на колелото, но бързо осъзна, че гумата му е сдала багажа.

— Мамка му! — изруга. — Мамка му!

— Не бях аз — оправда се Лула. — Не съм виновна. Някакъв човечец мина оттук и ти простреля гумата. Сигурно хората не те харесват много.

От магазина се чуха силни викове. Типът с дяволската маска се обърна, готов да побегне. Пакистанецът Виктор, управител на деликатесния, изскочи отвътре.

— Писна ми! — изрева той. — Чувате ли ме? Това е четвъртият обир този месец и вече не издържам! Ти си кучешко лайно! — кресна на типа с маската. — Кучешко лайно!

Лула бръкна в чантата си.

— Чакай малко. Имам пистолет — каза тя и започна да рови вътре. — Къде ли е, мамка му? Защо никога не можеш да си намериш шибания пистолет, когато имаш нужда от него?

Виктор метна запалената бутилка, която по чудо още не беше счупена, по типа с дяволската маска и тя го фрасна по тила. Самоделната бомба отскочи от него и се разби в предната лява врата на

колата ми. Дяволът се препъна и инстинктивно свали маската. Вероятно му пречеше да диша или пък искаше да провери дали не кърви. Или пък просто не мислеше. Но каквато и да бе причината, маската бе махната за миг. Преди отново да я нахлузи на лицето си, той се обърна и се вторачи в мен, после побягна по улицата и изчезна в тясната пролука между две сгради.

Бутилката избухна при удара в колата ми и ярки пламъци я обгърнаха.

— Мамка му! — извика Лула, като вдигна очи от чантата си. — Дяволите да го вземат!

— Защо все на мен? — изпищях истерично. — Защо такива неща се случват вечно на мен? Не мога да повярвам, че тази кола гори. Колите ми вечно експлодират. Колко коли загубих, откакто се познаваме?

— Доста — отговори Лула.

— Направо е срамно! Какво да кажа на застрахователната компания?

— Не беше по твоя вина — успокой ме Лула.

— Никога не е по моя вина! Но на застрахователите не им пука. Сигурна съм, че не им пука!

— Имаш нещастна карма с колите — обясни ми Лула. — Но това се компенсира с късмет в любовта.

През последните няколко месеца живеех с Джо Морели, изключително сексапилно и готино ченге от Трентън. Двамата с него имаме дълга история, а вероятно и дълго бъдеще. Но си живеем спокойно, ден за ден, тъй като никой от нас не изпитва нужда да документираме съжителството си. Поне засега. Една от положителните черти на съжителството с ченге е, че никога не трябва да звъниш у дома, когато попаднеш в беда. Но както сигурно подозирате, това е и един от недостатъците. Секунди след като се обадохме в полицията, за да съобщим за кражбата и подпаления ми жълт ффорд, поне четиридесет ченгета, санитарии и пожарникари щяха да издирят Морели и да го зарадват с новината, че гаджето му се е проявило отново.

Лула и аз се отдръпнахме от пожара, тъй като бяхме наясно с риска от експлозия. Стояхме, чакахме търпеливо и слушахме сирените, които виеха в далечината, приближавайки се бързо. Полицейската кола

на Морели щеше да се появи минути след сирените. А вероятно някъде сред тарапаната от линейки и пожарни професионалният ми гуру — загадъчният Рейнджър, също щеше да изникне, за да провери как точно стоят нещата.

— Май ще е по-разумно да си тръгна — каза Лула. — В службата има адски много документи за картотекиране. А и от ченгетата получавам разстройство.

Нямаше нужда да споменава, че на всичкото отгоре носеше нерегистриран пистолет, който бе виновен за цялата патаклама.

— Видя ли лицето на онзи тип, когато си свали маската? — попитах я.

— Не. Търсех си пищова и пропуснах да го видя.

— Тогава наистина е по-разумно да си тръгнеш. Купи ми един сандвич на път към офиса. Струва ми се, че Виктор няма да прави начос известно време.

— Аз бездруго предпочитам един солиден сандвич — съгласи се Лула. — Подпалените коли винаги ми отварят апетит — оправда се тя и се понесе в тръс нагоре по улицата.

Виктор стоеше от другата страна на колата ми. Тропаше нервно с крак по асфалта и си скубеше косата. След малко спря опитите да се скалпира и се завъртя към мен.

— Защо не го застреля? — попита ме обвинително. — Познавам те. Ти си ловец на престъпници. Трябваше да го гръмнеш.

— Не нося оръжие — обясних кротко.

— Не носиш оръжие? Какъв ловец на престъпници си? Гледам телевизия и знам как стоят нещата. Ловците на престъпници винаги имат оръжия.

— Всъщност в нашите среди не се гледа с добро око на стрелбата по хора — оправдах се.

Виктор поклати глава.

— Не знам накъде върви светът, след като органите на реда нямат право да стрелят — изсумтя той.

Бяло-синя полицейска кола спря пред нас и две униформени ченгета изскочиха отвътре, застанаха с ръце на кръста и се огледаха наоколо. Познавах и двамата — Анди Зейджак и Робин Ръсел.

Анди Зейджак беше детектив допреди два месеца, но си позволи да зададе няколко притеснителни въпроса на местен политик по време

на разследване на обир, поради което го понижиха в обикновен патрулен полицай. Е, можеше да е и по-лошо. Например да го настанят завинаги зад бюро в стаята за неудачници. Понякога нещата не се уреждаха много добре в полицейското управление на Трентън.

Зейджак ми махна приятелски, когато ме видя, после прошепна нещо на Ръсел и двамата се ухилиха. Вероятно се кефеха на поредното безумно изпълнение на Стефани Плъм.

С Робин Ръсел бяхме завършили една и съща гимназия. Беше една година по-малка от мен и не бяхме близки приятелки, но я харесвах. В училище не се отличаваеше със спортни постижения, а с интелигентността си. Затова изненада всички, като преди две години стана ченге.

След Зейджак и Ръсел се появи пожарната. После още две полицейски коли и линейка. По времето, когато пристигна Морели, маркучите и пожарогасителите работеха усърдно.

Морели паркира колата си зад патрулната и тръгна към мен. Джо е слаб и мускулист, с напрегнатите очи на ченге, чийто поглед се смекчава само в спалнята. Косата му е почти черна и пада на вълни над челото. Днес носеше широка синя риза с навити ръкави, черни джинси и черни ботуши. Пистолетът му бе прибран в кобур, но с оръжие или без, нямаше вид на човек, с когото можеш безнаказано да се ебаваш. Тъглчетата на устата му бяха извити нагоре, което можеше да мине и за усмивка, но по-скоро бе нервна гримаса.

— Добре ли си? — попита ме той.

— Не бях виновна — отговорих бързо.

Това вече го накара да се ухили.

— Сладурче, ти никога не си виновна — нежно каза Джо и огледа червеното колело със спуканата гума. — Каква е ролята на велосипеда?

— Лула случайно простреля гумата. После някакъв тип с червена дяволска маска изскочи от магазина, видя, че колелото не може да се кара, метна коктейл „Молотов“ през витрината и реши да се оттегли пеша. Бутилката обаче не се счупи и Виктор я хвърли по него. Тя отскочи от главата на крадеца и се разби в колата ми.

— Не спомена как Лула е простреляла гумата.

— Ами реших, че не е необходимо да го споменавам в официалното си обяснение.

Погледнах над рамото на Морели към черното порше 911, паркирано до тротоара. В Трентън имаше малко хора, които можеха да си позволят подобно возило. Най-вече високопоставени търговци на дрога... и Рейнджъра.

Наблюдавах внимателно как Рейнджъра се измъква иззад волана и се приближава към нас. Беше висок колкото Морели, но по-як. Ако Морели наподобяваше котка, Рейнджъра приличаше на кръстоска между Рамбо и Батман. Беше облечен в черен спортен панталон и черна тениска. Косата и очите му бяха тъмни, а кожата му издаваше кубинския му произход. Никой не знаеше точната му възраст, но предполагах, че е горе-долу колкото мен. В края на двадесетте или началото на тридесетте. Никой не го знаеше къде живее, нито откъде идват колите и парите му. Май си беше по-разумно да не знаеш.

Рейнджъра кимна на Морели, после насочи поглед към мен. Понякога имах чувството, че щом ме погледне в очите веднага прочита мислите ми. Това бе доста изнервящо, но пък спестяваше празните приказки.

— Маце — кимна ми Рейнджъра, после си тръгна.

Морели го загледа как се качва в поршето и се отдалечава.

— Понякога съм доволен, че Рейнджъра те наглежда, но по-често това ме плаши. Винаги е облечен в черно, на шофьорската му книжка е отпечатан адрес на празна строителна площадка, а и никога не казва нищо.

— Може да има мрачно минало... като Батман. Изтормозена душа — предположих.

— Изтормозена душа? Рейнджъра? Сладурче, този тип е наемник — ухили се Морели, като нежно разроши косата ми. — Пак си гледала доктор Фил, нали? Или Опра? Или Хералдо? Или пък Джон Едуард?^[1]

— Джон Едуард. А Рейнджъра не е наемник. Поне в Трентън. Просто е ловец на престъпници... също като мен.

— Хич не ми напомняй за омразната си работа.

Добре де, знам, че работата ми е скапана. Парите са малко, а и понякога разни хора стрелят по мен. Но все някой трябва да осигури явяването на обвиняемите в съда.

— Служа на обществото — казах на Морели. — Ако не съществуваха хора като мен, ченгетата трябваше да се нагърбят и с

това издирване. А данъкоплатците щяха да недоволстват от допълнителните данъци, осигуряващи заплатите на полицаите.

— Не отричам, че тази работа е необходима. Просто не искам ти да я вършиш.

Някъде изпод колата ми се чу изпукване. Ярки пламъци се издигнаха към небето и резервната гума излетя от багажника и се затъркаля по паркинга.

— Това е четиринадесетият обир на Червения дявол — обясни Морели. — Винаги действа по един и същи начин. Обира магазина, като насочва пистолет към продавача. Качва се на колело. Мята запалената бутилка и се оттегля. Никой не го е огледал достатъчно добре, за да го идентифицира.

— Досега — възразих. — Видях лицето му. Не го познавам, но съм сигурна, че мога да го разпозная по снимка.

Час по-късно Морели ме остави пред офиса за съдебни гаранции. Докато излизах от вехтата му, видяла и по-добри дни полицейска кола, ме дръпна за блузата.

— Ще внимаваш, нали?

— Обещавам.

— И няма да позволяваш на Лула да стреля повече?

Въздъгнах тежко. Джо искаше от мен невъзможното.

— Понякога не е лесно да контролираш Лула — обясних му.

— Тогава си намери друг партньор.

— Рейнджъра?

— Много смешно! — мрачно изсумтя Морели.

После ме целуна за довиждане и аз си помислих, че вероятно бих могла да контролирам Лула. Когато Морели ме целуне, ми се струва, че всичко е възможно. Страхотен е в целувките.

Пейджърът му изпищя и Морели се отдръпна, за да погледне екранчето.

— Трябва да тръгвам — оповести и ме избута въвн от колата.

Наведох се и пъгнах глава през прозореца.

— Не забравяй, че обещахме на майка ми да вечеряме при нея днес.

— В никакъв случай. Ти обеща, а не аз. Вечерях у родителите ти преди три дни, а мога да издържа изпитанието най-много веднъж седмично. Валери и децата ще са там, нали? И Клоун? Получавам киселини само като си помисля за тях. Всеки, който има смелостта да се храни с тази тълпа, би трябвало да получава премии за вреден труд.

Беше прав. Нищо не можех да му кажа. Преди малко повече от година съпругът на сестра ми я заряза и се понесе към непознати земи с детегледачката им. Валери незабавно се прибра у дома с двете си деца и започна работа при един крайно не преуспяващ адвокат на име Албърт Клоун. По някакъв непонятен за мен начин тя забременя от Албърт и след девет месеца малката тристайна къщичка на родителите ми в Чеймбърсбърг в Трентън стана дом на майка ми, баща ми, баба ми, Валери, Албърт Клоун, двете дъщери на Валери и новороденото бебе.

Като временно разрешение на квартирния проблем на сестра ми ѝ предложих моя апартамент. Бездруго прекарвах повечето ноци у Морели, така че не беше кой знае каква саможертва от моя страна. Оттогава минаха три месеца. Валери все още е в моя апартамент и ходи всеки ден да вечеря у нашите. Понякога по време на вечерята се случват смешни неща — веднъж баба подпали покривката, друг път пък Клоун се задави с пилешка кост. Но обикновено е просто причиняваща мигрена досада.

— Лоша работа. Ще изпуснеш печеното пиле със сос и пюре — опитах отчаяно да убедя Морели. — А за десерт сигурно ще има торта с ананас.

— Не си прави труда. Ще ти се наложи да измислиш нещо по-добро от печено пиле, за да ме закараш у вашите довечера.

— Какво например? Див маймунски секс?

— Дори това няма да е достатъчно. Представях си бурна оргия с идентични близначки японки.

Завъртях очи и се понесох към офиса за съдебни гаранции.

— Сандвичът ти е в картотеката под буквата „С“ — съобщи ми Лула, когато влязох. — Избрах ти италианска шунка с швейцарско сирене, пуйка и салам с люти чушки.

Отворих картотеката и извадих сандвича.

— Тук има само половин сандвич — забелязах мрачно.

— Така е — потвърди Лула. — С Кони решихме, че не искаш да надебелееш, затова ти помогнахме.

„Съдебни гаранции Винсът Плъм“ заема малък офис с витрина към авеню „Хамилтън“. По принцип един преуспяващ офис за гаранции би трябвало да се намира близо до съда или до затвора. Офисът на Вини обаче се намира близо до Бърг, а много от клиентите му са местни. Не че Бърг е лош квартал. Всъщност, той вероятно е най-безопасното място за живот в Трентън. В Бърг живеят разни дребни членове на мафията, така че ако се държиш лошо там, може да изчезнеш за дълго време... например завинаги.

Съвсем възможно е и някои от роднините на Кони да ти помогнат да изчезнеш. Кони е управителката на офиса на Вини. Висока е метър и петдесет и прилича на Бети Буп^[2] с мустаци. Бюрото ѝ е пред малкия вътрешен кабинет на Вини, сложено там с цел да попречи на невинните клиенти да нахлуят при братовчед ми, докато той говори по телефона с букмейкъра си, дреме или се наслаждава на оная си работа. Зад бюрото на Кони са картотеките. А зад тях се намира малко складче, претъпкано с оръжия, муниции, канцеларски материали и различна конфискувана плячка, най-вече компютри, ментета на „Ролекс“ и чанти „Луи Вютон“.

Проснах се на канапето от изкуствена кожа с цвят на диарични изпражнения разопаковах сандвича.

— Вчера беше голям ден в съда — доволно се ухили Кони и размаха няколко папки към мен. — Трима идиоти не се явиха. Лошата новина е, че са дребни риби за малко мангизи. Добрата е, че никой от тях не е убивал или изнасилвал през последните две години.

Взех папките от Кони и се върнах на канапето.

— Предполагам, че искаш да намеря тия загубеняци — хвърлих ѝ поглед.

— Точно така — потвърди тя. — Ще бъде чудесно, ако ги намериш. А ако завлечеш мързеливите им задници до съда, ще бъде направо прекрасно.

Прегледах папките. Харълд Панчек. Издирван за неприлично поведение и унищожение на частна собственост.

— Каква е работата с Харълд? — попитах.

— Местен човечец е — отговори Кони. — Преместил се в Бърг от Нюарк преди три години. Живее в една от малките къщички на

улица „Кантър“. Преди две седмици се втрещил от пиене и се опитал да се изпикае върху Бен, котарака на госпожа Гудинг. Бен обаче не стоял мирно и Панчек опикал фасадата на къщата на Гудинг и любимия розов храст на госпожата. Усмъртил розата и свалил боята от къщата. Госпожа Гудинг се оплаква, че три пъти изкъпала котарака, но той още вонял на урина.

Двете с Лула се спогледахме развеселено.

— Не изглежда особено опасен — отбеляза Кони. — Само трябва да внимаваш и да отскочиш назад, ако си извади оная работа, за да се облекчи.

Прегледах набързо и другите две папки. Каръл Кантел, издирвана за обир на камион на „Фрито-Лей“^[3]? Ухилих се. Каръл Кантел беше мой човек.

Усмивката ми изчезна, когато видях името в последната папка. Салваторе Суит, обвинен в нападение.

— Мили Боже! — изстенах. — Това е Сали. Не съм го виждала от месеци.

Когато срещнах Салваторе Суит за първи път, той свиреше на китара в рок група от травестити. Помогна ми да разкрия едно престъпление и после изчезна в нощта.

— Хей, спомням си Сладката Сали — обади се Лула. — Беше много готин. С какво се занимава сега, освен че бие хората?

— Кара училищен автобус — поясни Кони. — Предполагам, че нищо не е излязло от музикалната му кариера. Живее на улица „Фентън“, близо до фабриката за копчета.

Сладката Сали напомняше на рухналата мечта на рок звезда. Беше готин тип, но не можеше да каже и едно изречение, без да изпсува поне четиринадесет пъти. Хлапетата, които се возеха в неговия автобус, вероятно имаха най-богатите речници в училище.

— Опита ли се да се свържеш с него? — попитах Кони.

— Да. Никакъв отговор. Няма дори телефонен секретар.

— Ами Кантел?

— Говорих с нея. Обясни ми, че предпочитала да се самоубие, но не и да отиде в затвора. Заяви, че ще се яви в съда само ако я застреляш и извлечеш мъртвото ѝ тяло от къщата.

— Тук пише, че обрала камион на „Фрито-Лей“. Вярно ли е?

— Очевидно е била на една от онези модерни диети с пълна липса на въглехидрати. Дошъл ѝ мензисът и прещракала, когато видяла камиона, паркиран пред бакалия. Направо откачила при мисълта за безбройните пакети с чипс. Заплашила шофьора с пила за нокти, натъпкала си колата с чипс и изфучала, като оставила нещастника да стои пред празния камион. Ченгетата го попитали защо не я е спрял, а той отвърнал, че си имал работа с жена на ръба на нервна криза. Обяснил им, че и съпругата му понякога придобивала такъв вид и тогава не смеел да се доближи до нея.

— Тормозила съм се с тази диета и напълно разбирам престъпничката — намеси се Лула. — Особено щом е била в мензис. Никой не може да изкара периода си без „Фритос“. Откъде иначе ще си набавиш нужното количество сол? Ами болките? Какво да вземеш срещу тях?

— Аналгин — отговори Кони.

— Е, може, но докато чакаш аналгинът да подейства, задължително трябва хапнеш малко чипс. „Фритос“ действат успокояващо на жените.

Вини подаде глава от вътрешния кабинет и се вторачи в мен.

— Защо седиш тук? Тази сутрин имаме трима бегълци от закона, а ти вече трябваше да си се справила и с още един. Четирима неявили се! Господи, да не би да ръководя благотворително дружество!

Вини ми е братовчед по бащина линия и е единственият собственик на „Съдебни гаранции Винсънт Плъм“. Дребен мазник с пригладена назад черна коса, остри обувки и безброй златни верижки, които висят от мършавия му врат, загорял в солариум. Носеха се слухове, че на времето имал романтична връзка с патица. Шофира кадилак и е женен за единствената дъщеря на Хари Чука. Рейтингът на Вини като човешко същество е на едно ниво с каналните утайки. Способностите му на агент по гаранциите обаче бяха значително по-високи. Вини разбираше човешките слабости.

— Нямам кола — съобщих на Вини. — Взривиха я.

— Е, и? Колите ти вечно ги взривяват. Помоли Лула да те закара. Бездруго не върши нищичко тук.

— Майната ти — изсумтя Лула.

Вини се пъкна обратно в кабинета, затръшна вратата и я заключи.

Кони завъртя очи, а Лула размаха среден пръст към кабинета.

— Видях те — извика Вини иззад вратата.

— Мразя, когато Вини е прав — каза Лула, — но наистина няма причина да не използваме моята кола. Само не искам да прибираме пияния пикльо. Щом е успял да свали боята от къща, хич нямам желание да се доближава до тапицерията ми.

— Опитайте с Кантел — посъветва ни Кони. — Би трябвало да си е у дома.

След петнадесет минути стигнахме до дома на Кантел в Хамилтън, спретнато малко ранчо, разположено върху миниатюрен парцел, в квартал от подобни къщички. Тревата беше грижливо окосена, но прошарена с плевели и изгорена от горещия и сух август. Предната част на къщата бе украсена с леха с азалии. Синя хонда сивик беше паркирана на алеята.

— Не ми прилича на дом на бандит — отбеляза Лула. — Няма гараж.

— Този обир май е бил единственото престъпление в живота й.

Отидохме до вратата и почукахме. Кантел отвори.

— Мили Боже! — изстена тя. — Не ми казвайте, че сте от агенцията за съдебни гаранции. Обясних на онази жена по телефона, че не искам да вляза в затвора.

— Става дума само за повторен арест — опитах се да я успокоя. — Ние ще те отведем в полицията, а Вини отново ще те освободи под гаранция.

— В никакъв случай! Няма да се върна в онзи затвор. Такъв срам! Предпочитам да ме застреляте.

— Не бихме те застреляли — намеси се Лула. — Е, освен ако ти не извадиш някой пищов, разбира се. Но пък можем да те напръскаме със сълзотворен газ. Или да те фраснем с електрошоковото устройство. Аз лично го предпочитам, защото в момента сме с моята кола, а от сълзотворния газ носът ти ще потече ужасно. Тъкмо ми оправиха и почистиха колата и нямам никакво желание да я омажеш цялата със сополи.

Ченето на Кантел увисна и очите й се ококориха.

— Гепих само няколко плика с чипс — изхленчи тя. — Не съм истински престъпник.

Лула се огледа наоколо.

— Остана ли ти някое и друго пакетче чипс? — попита тя нахално.

— Върнах ги всичките. Освен онези, които изядох. — Кантел имаше къса кестенява коса и приятно закръглено лице. Носеше джинси и ужасно широка тениска. В досието възрастта ѝ бе отбелязана като тридесет и две години.

— Трябваше да си спазиш датата за явяване в съда — казах ѝ. — Можеше да се отървеш само с общественополезен труд.

— Нямах какво да облека — нададе вой тя. — Погледни ме! Приличам на кит. Нищо не ми става. Изядох цял камион чипс!

— Не си по-едра от мен — утеши я Лула. — А аз съм пълна с дрехи. Трябва само да знаеш как да пазаруваш. Може някой ден да отидем заедно по магазините. Тайната ми е, че купувам само ластични материи и винаги по-малък размер. По този начин стегнатите дрехи ти прибират всичките тлъстини. Не че съм дебела. Просто имам много мускули.

В момента Лула беше в спортно настроение, издокарана в яркорозов клин, същата тениска и сериозни по размер маратонки. Напрежението върху ластичните дрешки беше страховито. Щях да търся укритие при първия признак на разцепващ се шев.

— Ето какъв е планът ми — казах на Кантел. — Ще се обадя на Вини и ще се срещнем с него в съда. По този начин веднага ще получиш гаранция и няма да ти се налага да седиш в килията.

— Предполагам, че това ще свърши работа — съгласи се Кантел. — Но трябва да ме върнете у дома, преди децата ми да слязат от училищния автобус.

— Разбира се — успокоих я. — Но за всеки случай няма да е лошо да имаш и алтернативно разрешение на въпроса.

— Май няма да е зле да сваля няколко килограма, преди да се явя в съда — замисли се тя.

— Най-разумното е да не обираш повече камиони с чипс — посъветва я Лула.

— Бях в мензис! Имах нужда от чипса!

— Разбирам те, сестро — каза Лула.

След като отведохме Кантел в съда, а после я върнахме в дома ѝ, Лула ме закара обратно до Бърг.

— Не беше лошо — заяви тя. — Тази Кантел изглеждаше сваятна мадама. Мислиш ли, че този път ще се яви на делото си?

— Не. Ще ни се наложи да я вземем от дома ѝ и да я завлечем в съда въпреки писъците и ритниците ѝ.

— И аз така си помислих.

Лула спря до тротоара пред къщата на родителите ми. Лула кара червен файърбърд, чиято стереоуредба може да дъни рап в радиус от десет километра. Сега бе намалила звука, но басите караха пломбите ми да вибрират.

— Благодаря за возенето — казах ѝ. — Ще се видим утре.

— Бива — отвърна Лула и потегли.

Баба Мазур беше отворила предната врата на къщата и ме чакаше. Тя се подслони да живее при родителите ми, когато дядо Мазур ритна камбаната. Тялото ѝ прилича на пилешки скелет, а мозъкът ѝ не подлежи на описание. Късата ѝ стоманено сива коса винаги е подстригана късо и накъдрена на студено. Баба предпочита да се докарва в пастелни анцузи от полиестер и бели маратонки. Обича да гледа кеч по телевизията. Не ѝ пука дали схватките са истински или не. Просто си пада по едри мъже в тесни ластични шортички.

— Побързай — извика баба. — Майка ти няма да сервира пиячката, докато не седнеш на масата, а аз изпитвам страхотна нужда да му цапна едно. Изкарах кошмарен ден. Завлякох се пеша чак до погребалното бюро на Стиви, за да видя Лорейн Шнагъл, а се оказа, че са я пхнали в затворен ковчег. Чух, че изглеждала ужасно към края, но все пак това не е причина да лишават хората от възможността да се простят с починалата. Всеки иска да погледне. Дадох си толкова труд да отида дотам, издокарах се както му е редът. А сега няма да имам добра тема за разговор, когато отида на фризьор утре. Разчитах на Лорейн Шнагъл.

— Не се опита да отвориш ковчегата, нали?

— Аз ли? Разбира се, че не! Не бих направила подобно нещо. А и бездруго беше здраво заключен.

— Валери тук ли е?

— Валери е вечно тук — въздъхна баба. — Това е другата причина за вгорчаването на деня ми. Чувствах се силно изморена след провала в погребалното бюро, а не можах да си дремна, защото племенницата ти се прави на кон и не спира да галопира. А и цвили през цялото време. Та конските номера, комбинирани с воя на бебето, направо ме скапаха. Обзалагам се, че имам торбички под очите. Ако това продължи дълго, външният ми вид ще отиде на кино — намръщи се баба и огледа улицата. — Къде ти е колата?

— Ами... подпали се малко...

— Гумите излетяха ли? Имаше ли експлозия?

— Да.

— Мамка му! Искане ми се да бях там да видя. Винаги пропускам добрите изпълнения. Как се подпали този път?

— Случи се на едно местопрестъпление.

— Този град отива по дяволите. Никога преди не сме имали толкова много престъпления. Вече не ти се иска да излезеш вън от квартала.

Баба беше права за престъпленията. И аз бях забелязала същото. Повече обири. Повече дрога по улиците. Повече убийства. Най-вече свързани с търговията на дрога и бандите. А сега, след като бях видяла лицето на Червения дявол, и аз вече се чувствах замесена.

---

[1] Популярни водещи на телевизионни предавания. — Б.пр. ↑

[2] Героиня от стари анимационни филми. — Б.пр. ↑

[3] Марка чипс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Майка ми стоеше до мивката в кухнята и белеше картофи. Сестра ми Валери също беше в кухнята. Седеше до малката дървена маса и кърмеше бебето. Струваше ми се, че Валери вечно кърми. Понякога поглеждах бебето и внезапно ме налягаше желание да стана майка, но в повечето случаи се радвах, че имам само хамстер.

Баба ме последва в кухнята, изпълнена с нетърпение да разкаже новините на всички.

— Стефани отново взриви колата си! — съобщи въодушевено.

Майка ми спря да бели картофите.

— Имаше ли пострадали? — попита.

— Не — отговорих. — Само колата. Абсолютно съсипана е.

Майка ми се прекръсти и стисна здраво ножа.

— Никак не ми е приятно да взривяваш коли — скара ми се тя. — Как да спя нощем, когато знам, че дъщеря ми се занимава с такива неща?

— Можеш да се приспиш с пиене — ухили се баба. — На мен винаги ми помага. Няма нищо по-хубаво от това да му удариш няколко яки глътки преди лягане.

Мобифонът ми звънна и всички замълчаха.

— Забавлявате ли се вече? — поинтересува се Морели.

— Да. Току-що пристигнах при нашите и е адски забавно. Кофти, че ще изпуснеш купона.

— Имам лоши новини. Ти също ще трябва да го пропуснеш. Едно от момчетата докара заподозрения в участъка и ще трябва да го идентифицираш.

— Сега ли?

— Да. Веднага. Имаш ли нужда от кола?

— Не. Ще взема буика назаем.

На времето, когато прачичо ми Шандор отиде в старчески дом, той подари синьо-белия си буик на баба Мазур. А тъй като тя не шофира (поне не законно), колата обикновено си седи в гаража на

баща ми. Харчи кошмарно много бензин и се движи като хладилник на колела. Освен това не ми подхожда на имиджа. По-скоро се виждам в нещо като последен модел лексус. Бюджетът ми осигурява само употребявана хонда, но банката се съгласи да ми помогне да си купя форд.

— Това беше Джо — уведомих семейството. — Налага се да отида до участъка. Ченгетата са пипнали типа, който подпали колата ми.

— Ще се върнеш ли за пилето? — попита майка ми. — И за десерта?

— Не ме чакайте за вечеря. Ще се върна, ако мога, а ако не, ще се задоволя с остатъците — отговорих и се обърнах към баба. — Ще трябва да конфискувам буика, докато си купя нова кола.

— Няма проблеми — съгласи се тя. — И аз ще дойда с теб до участъка. Ще ми се отрази добре да изчезна от вкъщи за известно време. А на връщане може да се отбием до погребалното бюро на Стива, за да видим дали са свалили капака на ковчега за вечерното поклонение. Хич не ми се иска да пропусна да видя как изглежда Лорейн.

След двадесет минути баба и аз пристигнахме на паркинга срещу полицейския участък. Ченгетата от Трентън се подслоняват в грозна тухлена сграда в по-непопулярната част на града, което им осигурява бърз достъп до всички престъпления. Постройката е наполовина участък и наполовина съд. В частта на съда има детектор за метали и пазач. При ченгетата пък има асансьор, украсен с дупки от куршуми.

Огледах гигантската черна кожена чанта на баба. Знаех, че от време на време носи със себе си колт 45-ти калибър с дълга цев.

— Не носиш пищов, нали? — попитах я.

— Кой? Аз ли?

— Ако те хванат с оръжие, ще те заключат и ще скрият ключа.

— Откъде ще знаят, че имам оръжие, щом е скрито? Няма да тръгнат да ме претърсват, я! Аз съм стара жена, имам си права.

— Носенето на скрито оръжие не е сред правата ти.

Баба извади пистолета от чантата си и го пъкна под седалката си.

— Не знам накъде отива тази страна, щом една старица не може да носи пистолет в чантата си. В наши дни за всичко има правила. Ами законът за здравето? Той казва, че мога да нося оръжие!

— Първо, говориш за поправките в конституцията. И второ, там не пише нищо за носенето на скрито оръжие — обясних, като заключих буика и звъннах на Джо по мобифона. — На отсрещната страна на улицата съм — съобщих му. — И баба е с мен.

— Не е въоръжена, нали?

— Вече не.

Джо се изхили.

— Ще ви посрещна долу — каза той.

По това време на деня в сградата нямаше много цивилни. Съдът бе затворен, а полицейската работа бе преминала от чукане по вратите към арести. Самотно ченге седеше в бронирана клетка в края на коридора и се мъчеше да не заспи.

Морели излезе от асансьора точно когато двете с баба влязохме.

Баба го погледна и изсумтя.

— Джо носи пищов — възнегодува тя.

— Той е ченге.

— Вероятно и аз трябва да стана ченге — отсъди баба. — Мислиш ли, че съм прекалено ниска?

След половин час баба и аз се върнахме в буика.

— Не ни отне много време — отбеляза баба. — Едва успях да се поогледам наоколо.

— Не можах да го идентифицирам. Арестували са някакъв тип с раница, но не беше онзи, който избяга от магазина. Каза, че намерил раницата, захвърлена на улицата.

— Тъпа работа. Но това не означава, че трябва да се приберем у дома, нали? Не мога да изтърпя отново галопирането и бебешките лигавщини.

— Валери говори по бебешки на горкото дете?

— Не, говори така с Клоун. Не обичам да съдя хората, но след няколко часа, прекарани в слушане на „сладко бонбонче, милата ми тиквичка, меденото ми меченце“ и т.н., имам желание да халосам някого.

Зарадвах се, че никога не бях попадала на Валери, когато е в лигаво любовно настроение, защото и аз щях да изпитам желание да халосам някого. А задръжките ми не са солидни като тези на баба.

— Прекалено рано е да отидем на поклонението — казах. — Мисля, че имаме време да се отбием до Сладката Сали. Оня ден беше забравил да се яви в съда за делото си.

— Хайде бе! Спомням си го много добре. Симпатичен младеж. Имаше една карирана пола, която страшно ми харесваше.

Измъкнах се от паркинга, завих надясно по „Клинтън“ и продължих половин километър нагоре по улицата. В далечното минало на Трентън това е било процъфтяващ индустриален район. Но промишлеността се бе изнесла или драстично намалила работата си, така че сега бяхме заобиколени от разлагащите се трупове на фабрики и складове, които напомняха на следвоенна Босна.

Напуснах „Клинтън“ и подкарах из квартал от малки, мрачни едноетажни къщички. Създадени на времето, за да подслонят работниците от фабриките, сега бяха населени от отрудени хорица със стандарт малко по-висок от помощите за безработни. Разбира се, намираха се и няколко странни птици като Сладката Сали.

Намерих улица „Фентън“ и паркирах пред дома на Сали.

— Чакай в колата, докато проверя как стоят нещата — наредих на баба.

— Разбира се — отговори тя, стиснала възбудено чантата си, приковала очи в предната врата на Сали.

Буикът е кола, създадена за мъже, и в нея баба изглеждаше като погълната от чудовище. Краката ѝ едва стигаха до пода, а лицето ѝ почти не се виждаше над таблото. Някоя боязлива женица вероятно щеше да се чувства заплашена от буика. Баба обаче не бе от тях и почти нямаше нещо, което да я уплаши. Тридесет секунди след като се бе съгласила да чака в колата, вече стоеше на тротоара, готова да ме последва към къщата на Сладката Сали.

— Мислех, че ще останеш в колата — казах недоволно.

— Промених си решението. Може да имаш нужда от помощ.

— Добре, но ще ме оставиш аз да говоря. Не искам да го плаша.

— Разбира се — съгласи се баба.

Затропах енергично по вратата и тя се отвори на третото похлопване. Сладката Сали ме погледна, позна ме и лицето му се

разтегна в широка усмивка.

— Дълго време не сме се виждали — каза той. — Какво те води в замъка ми?

— Тук сме, за да ти завлечем задника в затвора — събщи му баба.

— Мамка му — изстена Сали и затръшна вратата.

— Това пък какво беше? — попитах баба.

— Не знам. — Думите просто ми изскочиха от устата. Почуках отново. — Отвори — извиках. — Искам само да поговорим.

Сали откряна вратата.

— Не мога да си позволя да вляза в затвора — заяви той. — Ще си загубя работата.

— Може пък да успее да ти помогна.

Вратата се отвори широко. Сали отстъпи настрана, за да ни направи път, а аз се вторачих заплашително в баба.

— Устата ми е заключена — увери ме тя, като размаха енергично ръка, сякаш завърташе ключ. — Видя ли?

Двамата със Сали се вторачихме в нея.

— Ммммм — измуча тя.

— Е, какво ново? — попитах Сали.

— Имам представления с групата през уикендите — отговори той. — А през седмицата шофирам училищен автобус. Не е като великите дни с „Красавиците“, но не е лошо.

— Защо те обвиниха в нападение?

— Гадна работа, маце. Приказвах си с един тип и внезапно той реши да ме сваля. Обясних му, че не си падам по тия неща, нали разбираш? Е, бях с рокля, но това е професионално облекло. Роклите са запазената ми марка. Вярно е, че свирех за рап група, но хората въпреки това очакват да ме видят в красива рокля. Аз съм Сладката Сали, нали така? Имам си репутация.

— Май схващам защо оня се е объркал — обади се баба.

— И ти го наби, така ли? — продължих с въпросите.

— Халосах го само веднъж... с китарата. Проснах го на гнусния му задник.

— Мили Боже! — изстенах. — Нарани ли го?

— Не. Но му счупих очилата. Беше такъв мухльо. Започна цялата разправа, а после ме наковлади в полицията. Каза, че съм го ударил

без причина. Нарече ме дрогиран китарист.

— Ти беше ли дрогиран?

— По никакъв начин. Е, пуша по малко трева в почивките, но всеки знае, че тревата не се брои за дрога, ако си китарист. А и внимавам — купувам само най-чистата стока. Вземам само естествени продукти, нали разбираш? Тогава няма проблеми. Естествена трева, естествени гъби...

— Това не го знаех — вметна баба.

— Факт е — увери я Сали. — Мисля, че дори е профсъюзно правило китаристите да пушат марихуана в почивките.

— Има логика — съгласи се баба.

— Добре — кимнах. — Това обяснява доста неща.

Сали не беше с професионалния си костюм, а носеше джинси, вехти маратонки и избеляла тениска на „Блек Сабат“. Беше висок над метър и осемдесет, а с токове ставаше почти два метра. Имаше голям орлов нос и огромно количество черни косми... навсякъде. Беше готин тип, но несъмнено бе най-грозният травестит в щата. Не можех дори да си представя как нормален мъж би му се нахвърлил.

— Защо не се яви на делото си? — попитах го.

— Трябваше да закарам малките сладурчета на училище. Отнасям се адски сериозно към работата.

— А и сигурно си забравил, нали?

— Забравих. Аз съм един разсеян шибаняк — призна си Сали, после затвори очи и се фрасна по челото. — Мамка му!

Сали носеше черна ластична гривна на лявата си китка. Дръпна я, ластикът го цапна по ръката и той изпищя.

— Олеле!

Двете с баба повдигнахме вежди.

— Опитвам се да спра да псувам — обясни ни Сали. — Хлапетата започнаха да си създават проблеми в училище заради цветистия си речник, затова шефът ми даде гривната и каза да се плясвам с нея всеки път, когато изпсувам.

Огледах китката му, която бе покрита с червени белези.

— Май трябва да си смениш работата — отсъдих.

— В никакъв случай, мамка му! Ох, по дяволите! Пляс, пляс.

— Сигурно доста боли — рече съчувствено баба.

— Да, мамка му! Пляс.

Ако отведях Сали с мен сега, щеше да му се наложи да седи в килия цяла нощ и да чака съдът да отвори, преди Вини да успее да го изкара отново под гаранция. Не ми се виждаше вероятно Сали да избяга от Трентън, затова реших да проявя съчувствие към него и да го отведа в съда в работно време.

— Трябва да те заведа в съда за новата ти гаранция — обясних му. — Но можем да го направим между двете ти отивания до училището.

— Ще е страхотно. Винаги имам няколко свободни часа през деня.

Баба си погледна часовника.

— Няма да е лошо да тръгваме, ако искаме да стигнем до погребалното бюро навреме — обади се тя.

— А, това е голям купон — развесели се Сали. — Чие е поклонението?

— На Лорейн Шнагъл. Отидох сутринта, но бяха сложили капак на ковчега.

Сали изсумтя съчувствено.

— Неприятна работа.

— Направо ме побъркват — оплака се баба. — Затова се връщам там с надеждата, че са вдигнали капака за нощното поклонение.

Сали стоеше с ръце в джобовете на джинсите си и кимаше енергично.

— Напълно разбирам — каза той. — Предайте поздравите ми на Лорейн.

Лицето на баба грейна.

— Защо не дойдеш с нас? — покани го тя. — Дори ако капакът е сложен, поклонението ще е готино. Лорейн беше много популярна. Погребалното бюро ще е претъпкано. А и Стива винаги предлага хубави бисквити.

— Ще дойда — съгласи се Сали. — Дайте ми само една секунда да се издокарам малко.

Сладката Сали изчезна в спалнята, а аз обещах на Господ, че ще стана невероятно добра, ако Сали не се появи с вечерна рокля и високи токове.

След малко той дойде все още с избелялата тениска, джинсите и вехтите маратонки. Беше добавил само висящи обици с фалшиви

камъни и ретро смокинг. Помислих си, че Господ не е изпълнил желанието ми напълно, но все пак реших да спазя обещанието си.

Натоварихме се в буика и поехме към погребалното бюро на Стива.

— Гладна съм — заяви баба. — Ще ми се да си хапна един хамбургер. Но нямаме много време, така че е по-разумно да си вземем ядене за в колата.

След половин километър отбих към „Макдоналдс“, където поръчах огромна торба с храна. „Биг Мак“, пържени картофи и шоколадов шейк за баба. Хамбургер със сирене и кола за мен. Салата „Цезар“ с пиле и диетична кола за Сали.

— Трябва да внимавам с килограмите — обясни ми Сали. — Имам нова червена рокля убиец, но ще откача, ако шибаните килограми не ми позволят да я облека — каза той и се намръщи. — Ох, мамка му!

Пляс, пляс.

— Май ще трябва да опиташ да говориш по-малко — посъветва го баба. — Ще вземеш да си докараш някой тромбофлебит с това пляскане.

Връчих торбата на баба, за да разпредели храната, и потеглих бавно напред. Слаб негър с черна кърпа на главата, провиснали дънки, нови баскетболни маратонки и безброй златни бижута, които проблясваха на светлината от уличната лампа, излезе от „Макдоналдс“ и се отправи към лъскав джип. Беше чисто новичък линкълн навигатор с блестящи хромирани капаци на джантите и затъмнени стъкла. Приблжих се, за да го огледам по-добре и потвърдих подозрението си. Беше Червения дявол. Носеше огромна торба с храна плюс табличка с четири чаши.

Знаех, че Червения дявол е обрал четиринадесет магазина, а и лично видях как хвърли запален коктейл „Молотов“ в деликатесния. Изводът бе, че си имах работа с лош човек.

Проблемът беше, че е трудно да приемеш на сериозно малоумник, който върши обири, издокаран с евтина гумена маска, и бяга на колело.

— Хей! — извиках му. — Чакай малко. Искам да поговоря с теб.

Планът ми беше да се приближа достатъчно до него, за да го сграбча и да го душа, докато посинее. Не ми пукаше толкова за

кариерата му на крадец, но бях ужасно вбесена заради жълтия ми форд.

Той спря, вторачи се в мен и внезапно ме позна.

— Ти! — извика Червения дявол. — Ти си една от тъпите кучки, които ми скапаха колелото.

— Мен ли наричаш тъпа? — изкрещях в отговор. — Ти обираш магазини, издокаран в тъпа маска, качен на детско велосипедче. Обзалагам се, че си прекалено глупав, за да вземеш и шофьорска книжка.

— Тъпа кучка — повтори той. — Грозна, тъпа кучка.

Дясната врата на колата се отвори и чух мъжки смях.

Червения дявол се качи и затръшна вратата.

Умирах от мерак да скоча от буика и да извлека Дявола от джипа. Но чашите на табличката му говореха, че в колата му има поне още трима души. И всички те можеха да са въоръжени и ядосани, че съм им развалила вечерята. Затова реших да действам разумно, да запиша номера на колата им и да ги следвам на безопасно разстояние.

— Това крадецът от деликатесния ли е? — попита любопитно баба.

— Да.

Баба се ухили доволно.

— Хайде да го хванем! Фрасни го отзад, а когато спре, ще го извлечем от колата.

— Не мога да направя такова нещо. Нямам право да го арестувам.

— Добре де, няма да го арестуваме. Можем само да го сритаме няколко пъти, когато го изкараме от колата.

— Това ще бъде нападение — обади се Сали. — А се оказа, че нападенията не са законни.

Набрах номера на Морели на мобифона си.

— За японските близначки ли се обаждаш? — попита той.

— Не. Заради Червения дявол. В момента съм в буика с баба и Сладката Сали и преследвам бандита. Намираме се на улица „Стейт“ и се отправяме на юг. Тъкмо подминахме „Олдън“. Дявола е в черен линкълн навигатор.

— Ще предупредя патрулните коли. Не го доближавай.

— Няма.

Продиктувах регистрационния номер на Морели и оставих телефона на седалката до мен. Следих джипа още три пресечки, след това забелязах синьо-бялата полицейска кола, която се появи зад мен. Отбих до тротоара, а ченгетата ме подминаха и пуснаха сирената и светлините.

Баба и Сали седяха с широко ококорени очи, вторачени в полицаите пред нас.

— Оня тип в джипа не спира — отбеляза баба.

Навигаторът профуча на червено и всички го последвахме. Познавах ченгето пред мен. Еди Газара седеше самичък в патрулната кола. Беше готин, рус сладур от полски произход. Бе женен за братовчедка ми Шърли Ревлата. В момента вероятно гледаше в огледалото си за обратно виждане и се молеше на Господ да му се махна от главата.

Внезапно джипът зави надясно, после светкавично наляво. Еди караше почти залепен за задната му броня, а аз се мъчех да не ги изпусна, като използвах всичките си мускули, за да накарам проклетия буик да взема по-леко завоите. Потях се от усилията, а вероятно и от ужас. Страхувах се, че няма да мога да овладеея колата. Пък и се тревожех за Еди Газара, лишен от подкрепата на партньор.

Телефонът ми все още бе свързан с Морели.

— Преследваме бандитите — изкрещях по телефона, после заизреждах улиците, по които фучахме след Еди.

— Преследваме? — извреця Морели нервно. — Няма такова нещо. Това е полицейска работа. Прибирай се у дома.

Сали седеше като на тръни на задната седалка. Обсипаните му с фалшиви камъни обици блестяха в огледалото ми.

— Морели е прав, скъпа. Май няма да е лошо да изчезнем оттук.

— Не го слушай! — извика баба, стиснала колана с костеливата си, изпъстрена с вени ръка. — Дай газ! Само карай малко по-внимателно на завоите — добави тя. — Аз съм стара жена. Вратът ми може да се прекърши като съчка, ако завиеш прекалено бързо.

Не мислех, че има такава опасност с буика. Маневрирането му напомняше на управлението на параход.

Без предупреждение джипът зави наред улицата и спря. Гумите на Еди изсвистяха и той закова на около две коли разстояние от

навигатора. Аз скочих на спирачките и спрях на двайсетина сантиметра от задната броня на Газара.

Задният страничен прозорец на джипа се отвори и от колата започнаха да стрелят. Баба и Сали се проснаха на пода, но аз бях прекалено зашеметена, за да помръдна. Предното стъкло на полицейската кола се пръсна на парчета. Видях как Еди се отпусна настрани.

— Мисля, че е Еди е прострелян — изкрещях в телефона.

— Мамка му! — изпсува Сали, после бързо се плесна с ластика.

Джипът профуча напред и изчезна от погледите ни след миг. Изскочих от колата и се втурнах да проверя как е Еди. Беше прострелян два пъти. Единият куршум бе одрал главата му отстрани, а другият го бе ранил в рамото.

— Да не посмял да умреш, мамка ти! — викнах на Газара.

Той ме погледна с присвити очи.

— Имам ли вид на човек, който се кани да умира?

— Не, ама не съм специалист.

— Какво стана, по дяволите? Имах чувството, че избухва Третата световна война.

— Струва ми се, че господинът в джипа нямаше желание да си говори с теб.

Правех се на много отворена, за да не избухна в сълзи. Свалих си тениската и я притиснах към раната в рамото на Еди. Добре, че носех спортния си сутиен, защото щях да се почувствам адски неудобно, ако бях издокарана в дантелите от „Виктория Сикрет“^[1], когато пристигнеха ченгетата. Несъмнено в патрулната кола имаше аптечка, но изобщо не се сетих за нея. Тениската ми се стори по-бързо и лесно разрешение на проблема. Притисках силно и треперенето на ръцете ми не личеше, но сърцето ми биеше лудо и дишането ми бе затруднено. Баба и Сали стояха мълчаливо до буика.

— Можем ли да помогнем с нещо? — попита баба.

— Говори с Джо. Той още чака на телефона. Кажи му, че Газара има нужда от помощ.

В далечината завиха сирени. Видях и проблясващите лампи на полицейските коли.

— Шърли ще побеснее — каза Газара. — Много мрази да ме раняват.

Доколкото си спомнях, Еди бе раняван само веднъж, когато се правеше на каубой в асансьора на участъка, опитваше се да извади светкавично пистолета от кобура си и случайно произведе изстрел. Куршумът рикошира в стената на асансьора и се заби в задника му.

Първата полицейска кола закова пред нас. След миг се появиха още две патрулки и Морели в джипа си. Отстъпих назад, за да направя път на ченгетата.

Морели първо се вторачи в мен, после погледна Газара.

— Добре ли си? — попита ме той.

Бях покрита с кръв, но не моята собствена.

— Не съм ранена. Еди е прострелян два пъти, но мисля, че ще се оправи — отговорих.

Предполагам, че някъде из страната съществуват ченгета, които са винаги спретнати и с изгладени дрехи. В Трентън няма такива. Ченгетата тук се трудят усърдно и се тревожат много. Всички полицаи на местопрестъплението бяха с потни ризи и мрачни изражения, включително Морели.

— Откриха огън с автоматично оръжие от задната седалка — съобщих на Морели. — Тъкмо излизахме от паркинга на „Макдоналдс“ на улица „Стейт“, когато видях Червения дявол да се отправя към линкълна. Качи се отпред, така че не е стрелял той. Носеше четири чаши със себе си, значи в колата вероятно има още трима души. Последвах ги и ти се обадох. Знаеш останалото.

Морели ме привлече към себе си и ме прегърна нежно.

— Не искам да се разнежвам пред момчетата, но когато чух изстрелите по телефона... е, в този момент никак не ми пукаше за близначките.

— Радвам се да го чуя — усмихнах се доволно, щастлива да се почувствам обичана и защитена. — Всичко се случи адски бързо. Никой не излезе от колата. Еди още беше с предпазния колан. Прострелях го през предното стъкло.

— Линкълнът е краден. Вероятно са мислели, че Еди иска да ги арестува.

— Не — възразих. — Аз съм виновна. Червения дявол знаеше, че го познах.

Линейката пристигна най-после и спря до Газара. Ченгетата отбиваха движението по страничните улици и размотаваха жълтите

ленти за местопрестъпления. От колите им долитаха неясни звуци от радиостанциите.

— Направо не мога да си обясня как винаги се набутваш в подобни истории — каза Морели. — Страхотна си.

Баба застана зад нас.

— Две злополуки в един ден — обади се тя. — Обзалагам се, че това е нов рекорд.

— Дори не искам да мисля по въпроса — отвърна Морели, после закова очи спортния ми сутиен. — Новият ти тоалет е много готин.

— Използвах тениската си за компрес — обясних.

Морели свали ризата си и я наметна на раменете ми.

— Струва ми се, че ти е студено.

— Ами сърцето ми спря да помпа кръв преди десетина минути.

Бях цялата настръхнала и влажна от пот.

— Не е зле да отида у нашите и да хапна малко десерт — реших.

— И аз не бих се отказала от нещо сладко — намеси се баба. — А и бездруго сигурно не са вдигнали капака от ковчега на Лорейн — добави тя и се обърна към Сали. — Знам, че ти обещах да си прекараме добре в погребалното бюро, но не се получи. Какво ще кажеш за хубав десерт вместо това? Имаме шоколадова торта и сладолед. А после ще те закараме до вас с такси. Зет ми кара такси понякога, така че ще платим с намаление.

— Предполагам, че бих могъл да изям парче торта — съгласи се Сали. — Сигурно съм изгорил няколко хиляди калории от страх.

Морели ми закопча ризата.

— Чувстваш ли се достатъчно добре да шофираш? — попита ме.

— Да. Дори вече нямам желание да повърна.

— Добре. Трябва да проверя няколко неща тук, после ще дойда у вас.

Майка ми стоеше на верандата, когато пристигнахме. Беше скръстила ръце пред гърдите си и стиснала здраво устни.

— Научила е — каза баба. — Обзалагам се, че телефонът е звънял като луд.

— Откъде е научила? — учуди се Сали. — Бяхме в другата част на града и всичко стана за по-малко от час.

— Първото обаждане винаги е от Трейси Уинки и Майрън Флат, защото те подслушват полицейския канал по радиостанциите си — обясни му баба. — А и Елза Даунинг вероятно се е обадила. Тя научава всичко по-рано, защото дъщеря ѝ е диспечерка в полицията. Обзалагам се, че и Шърли е позвънила да пита дали може да остави децата у нас, за да отиде в болницата.

Паркирах буика и се отправих към майка ми. Лицето ѝ беше преbledняло като платно. Очаквах всеки миг от ушите ѝ да блъвне пара.

— Не започвай — предупредих я. — Няма да кажа и дума, докато не хапна малко торта.

Мама се въртна, без да проговори, отиде в кухнята и ми отрязва огромно парче торта.

— Сладолед — казах лаконично.

Тя загреба половината кутия с голямата лъжица и я изсипа в чинията ми. После отстъпи назад и ме огледа.

— Кръв — отбеляза мрачно.

— Не е моята.

Майка ми се прекръсти.

— Освен това съм убедена, че Еди ще се оправя.

Ново прекръстване.

На масата имаше две свободни места — за баба и за мен. Настаних се на моето и се нахвърлих върху тортата. Баба донесе стол от кухнята, за да настани Сали, после затрака с чиниите. Останалата част от семейството седеше занемяла. Само баща ми не ни зяпаше, а бе свел глава към чинията си, отрупана с пиле и пюре. Всички други бяха замръзнали с ококорени очи и увиснали ченета. Не можеха да решат как да реагират на окървавената ми риза... или пък на обиците на Сали.

— Спомняте си Сали, нали? — попита баба. — Прочут музикант, който понякога е момиче. Има купчина красиви рокли, обувки с високи токчета и гримове. Има си дори кожено бюстие с остри чашки на сутиена. И почти не можеш да забележиш космите по гърдите му, когато го облече.

---

[1] Най-голямата американска верига за луксозно бельо. — Б.пр.

ГЛАВА 3

— Как може да бъде момиче понякога? — поинтересува се Мери Алис.

Мери Алис е в трети клас, две години по-малка е от сестра си Анджи. Може да кара колело, да играе монопол, ако някой ѝ помага, умее да разчита картите за късмет и да изрецитира имената на всички сърнички на Дядо Коледа. Но не е наясно с травеститите.

— Просто се обличам като момиче — обясни ѝ Сали. — Това е част от сценичната ми изява.

— Аз пък искам да се облека като кон — отвърна Мери Алис.

Анджи огледа китката на Сали.

— Защо носиш ластична гривна? — попита тя.

— Опитвам се да спра да псувам — отговори Сали. — Всеки път, когато изпсувам, се плясвам с ластика. Това би трябвало да ме накара да не псувам повече.

— Според мен би трябвало да казваш някоя друга дума вместо псувнята — посъветва го Анджи. — Нещо, което звучи като ругатня, но не е.

— Сетих се! — извика баба. — Можеш да казваш „патка“ вместо „мамка“.

— Патка — повтори Сали. — Не знам. Звучи ми доста тъпо.

— Какво е онова червеното върху леля Стефани? — поинтересува се Мери Алис.

— Кръв — отговори баба. — Участвахме в престрелка. Никой от нас не бе ранен, но Стефани помогна на Еди Газара. — Той бе прострелян два пъти и кръвта му се лееше като река наоколо.

— Пфу! — отврати се Анджи.

Гаджето на Валери, Албърт Клоун, седеше до мен. След думите на баба той се вторачи в кървавите петна и припадна. Бам! Изсипа се от стола на пода.

— Тоя шибаняк припадна — изсмя се Сали. — Ох, мамка му!

Пляс. Пляс.

Бях приключила с тортата, затова отидох в кухнята и опитах да се почистя. Вероятно трябваше да се измия, преди да седна на масата, но изпитвах непреодолима нужда от парчето торта.

Когато се върнах в трапезарията, Албърт седеше на мястото си.

— Не съм някакъв страхлив лигльо — каза той. — Просто се хлъзнах от стола. Инцидент.

Албърт Клоун беше около метър и седемдесет, с пясъчноруса коса, която вече започваше да оредява. Пухкавото му лице и тяло напомняха на дванадесетгодишно момченце. Беше адвокат... в известен смисъл и баща на бебето на Валери. Симпатичен дебеланко, когото приемах по-скоро за домашен любимец, отколкото за бъдещ зет. Кантората му се намиреше в съседство с обществена пералня и Албърт раздаваше повече дребни пари, отколкото юридически съвети.

На предната врата се почука леко и след миг Джо влезе вкъщи. Майка ми незабавно се втурна за допълнителна чиния, макар да не бе сигурна къде точно щеше да я сложи. Въпреки че масата бе разтегната, около нея имаше места само за осем души, а Джо бе десетият.

— Заповядай — извика Клоун и скочи. — Можеш да седнеш на моето място. Аз приключих с вечерята. Нямам нищо против. Честна дума.

— О, Албърт, ти си такава мила сладка тиквичка! — въодушеви се Валери.

Баба се скри зад салфетката си и се престори, че повръща. Морели се усмихна любезно. Баща ми продължи да яде. Аз пък си помислих, че сладка тиквичка е адски точно определение за Клоун. Сигурно вече откачах.

— След като всички са тук, време е да направя едно съобщение — каза Валери. — Ние с Албърт определихме дата за сватбата.

Това бе изключително важно съобщение, защото когато Валери забременя, тя се колебаеше дали да не изчака за брак Рейнджъра или Индиана Джоунс. А надали някой от тези двама сладури щеше да се заинтересува от брак със сестра ми. Мнението на Валери за Албърт Клоун се подобри след раждането на бебето, но и до ден-дневен майка ми все още трепереше от ужас, че клюките за дъщеря ѝ ще я преследват цял живот. Неомъжени майки, зловещи и необясними смъртни случаи и изневеряващи съпрузи бяха любимите теми на клюкарките в Бърг.

— Това е чудесно! — извика майка ми, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Толкова се радвам за вас.

— Сватба! — възторгна се баба. — Ще имам нужда от нова рокля. А и трябва да наемем зала за приема — напомни тя и попи очите си със салфетка. — Боже, погледнете ме само! И аз се разциврих.

Валери пък едновременно плачеше и се смееше.

— Ще се омъжа за миличкото ми медено меченце! — въодушевено извика тя.

Морели застина с протегнатата към пилето вилица, прикова поглед в очите ми и се наведе към мен.

— Ако някога ме наречеш медено меченце пред хора, ще те заключа с катинар за парния котел в мазето.

Клоун застана до масата с чаша вино в ръка.

— Искам да вдигна тост — каза той. — За бъдещата госпожа Клоун!

Майка ми се вкамени. Очевидно не се бе замисляла върху последиците от брака на Валери.

— Валери Клоун — промълви тя тихо, като се опита да скрие ужаса си.

— Мамка му! — изсумтя баща ми.

Наведох се към Морели.

— Видя ли? Аз не съм единственият клоун в семейството — прошепнах.

Морели вдигна чаша и извика:

— За Валери Клоун!

Албърт пресуши чашата си и я напълно отново.

— И за мен! — добави той. — Защото аз съм най-щастливият мъж на този свят. Намерих моето сладко гургуличе, милото ми дебело кюфтенце...

— Хей, я почакай малко — прекъсна го Валери. — Дебело кюфте?

Баба си напълни чашата.

— Някой да го фрасне с електрошоковата палка тоя! — изкрещя тя. — Не издържам повече!

Клоун обаче не можеше да спре. Лицето му беше зачервено и лъщеше от пот.

— Имам си дори бебе — продължи. — Не знам как стана. Е, предполагам, че съм наясно как се получи... Май стана ей там на канапето...

Всички, освен Джо, застинаха. Той обаче се ухили и зарови глава във врата ми.

— Само като си помисля, че едва не изпуснах купона — прошепна ми в ухото.

Майка ми имаше вид на човек, който още утре ще се втурне да купува ново канапе. А баща ми разглеждаше ножа си съсредоточено и несъмнено се чудеше дали би могъл да нанесе значителни повреди с него. Добре, че сатърът си стоеше в кухнята.

— Обикновено в семейство Клоун не се забременява лесно — обясни Албърт. — Сперматозоидите ни не са много подвижни. Татко казваше, че плувците ни били бавни. Дори ме предупреди, че може да не стана баща, тъй като Клоуните не могат да плуват добре. А я сега вижте! Моите момчета можели да плуват! А дори не ми се наложи да полагам особени грижи. Просто не бях сигурен как да си сложа онова нещо. Е, накрая го нагласих, но май имаше дупка в него, защото ми се стори, че тече. Не е ли страхотно, ако бебето се е получило точно тогава? Моите момчета са успели да доплуват въпреки онова нещо! Явно имам суперменски възможности!

Горкият сладък дебеланко се носеше стремглаво към пропастта и нямаше представа как да спре.

— Направи нещо — помолих Джо. — Албърт ще умре от притеснение.

Морели все още бе въоръжен. Извади пистолета си от кобура и го насочи към Клоун.

— Албърт — каза той спокойно. — Млъкни.

— Благодаря ти — въздъхна Клоун, после избърса потта от челото си с крайчето на ризата.

— Какво става с десерта? — попита баща ми. — Няма ли някой да сервира десерт най-после?

Наближаваше девет, когато двамата с Морели се прибрахме в къщата му. Кучето Боб се втурна откъм кухнята да ни поздрави, опита се да спре, но се хлъзна по излъскания под и се блъсна в Морели. Това

бяха обичайните действия на псето и Морели бе готов да посрещне удара. Боб беше едро и смахнато оранжево чудовище с невероятен апетит. Изяждаше всичко, което не бе заковано, и притежаваше повече ентузиазъм, отколкото мозък. Боб се втурна покрай нас към миниатюрното дворче на Джо, за да се облекчи. Това бе любимото му място за ходене по нужда, в резултат на което тревата бе изсъхнала и пожълтяла. След малко кучето се прибра, Морели заключи предната врата и останахме за момент в коридора, наслаждавайки се на тишината.

— Това бе един от най-кошмарните ми дни — отбелязах. — Колата ми бе взривена, участвах в престрелка, а накрая изтърпях и дяволската вечеря.

Морели ме прегърна нежно.

— Вечерята не беше толкова лоша.

— Сестра ми се лигави с тиквички и меченца в продължение на два часа, баба ми и майка ми циврят всеки път, когато някой спомене сватбата. Мери Алис цвилеше неуморно, а бебето повърна върху теб.

— Да, но като изключим всичко това...

— Да не споменаваме, че баба се втрещи от пиене и заспа на масата.

— Адски умно от нейна страна — отбеляза Морели.

— Ти се прояви като истински герой.

— Е, нямаше наистина да застрелям Албърт — ухили се той. — Поне нямаше да го убия.

— Семейството ми напомня природно бедствие!

Морели се засмя.

— Наричам те „бонбонче“ откак се помня, но след дрънканиците на сестра ти май ще забравя за това.

— Какво точно е бонбончето според теб?

— Сладко и пухкаво. Великолепен десерт. Меко и съблазнително и чака да го изядеш.

Последните думи определено ми поддействаха възбуждащо.

Морели ме целуна по врата и ми обясни как точно се яде бонбончето. Усетих как зърната ми се втвърдяват.

— Май съм доста изморена — казах. — Няма да е лошо да си лягаме.

— Чудесна идея, бонбонче.

Живеех с Морели от няколко месеца и нещата вървяха учудващо добре. Все още си падаме един по друг и вълшебството от секса не е изчезнало. А и не мога да си представя, че това някога би се случило с Джо. Джо се държи мило с хамстера ми Рекс. Не очаква да му приготвям закуска. Спретнат е, без да откача на тази тема. И си спомня да сваля седалката на тоалетната. Е, в повечето случаи. Какво повече можеш да искаш от един мъж?

Морели живее на тиха уличка в малката приятна къща, която наследи от леля си Роза. Къщата е копие на тази на родителите ми, а и на всяка друга на улицата. Когато погледна през прозореца на спалнята, виждам грижливо паркирани коли и двуетажни къщи близнаци от червени тухли с блестящи от чистота прозорци. В малките дворчета има дръвчета и храсти. А зад вратите обикновено живеят доста едри хора. Храната в Трентън е добра.

Прозорецът на спалнята в моя апартамент гледа към асфалтиран паркинг. Сградата е строена през седемдесетте години и е напълно лишена от чар и удобства. А моят стил на обзавеждане напомня за колежанско общежитие. Декорирането изисква време и пари, а аз не разполагам с нито едно от двете.

Следователно е загадка защо апартаментът ми ми липсва, но понякога наистина изпитвам носталгия по потискащата баня в кафяво и масленозелено, по куката в антрето, където си закачам якето, по готварските аромати от съседските апартаменти.

Беше девет сутринта и Морели бе потеглил да отървава града от лоши хора и да защитава населението. Изплакнах си чашата от кафе и я оставих на сушилката. Потропах по клетката на Рекс и му съобщих, че ще се върна. Прегърнах Боб и му наредих да се държи добре и да не гризе столовете. След прегръдката ми се наложи да извадя четката за дрехи. Тъкмо си чистех джинсите, когато на вратата се звънна.

— Здравсти — жизнерадостно ме поздрави баба, когато отворих.
— Излязох да се поразходя и бях в квартала, затова реших да се отбия на кафе.

— Дълга разходка — отбелязах.

— Сестра ти се появи рано сутринта с прането си и къщата се претъпка.

— Канех се да излизам — съобщих на баба. — Трябва да прибера някои хора тази сутрин.

— Мога да ти помогна! Ще ти стана асистент. Много съм добра. И наистина изглеждам страшна, когато се постарая.

Грабнах си чантата и джинсовото яке.

— Нямам нужда от страшни помощници, но можеш да се повозиш с мен, ако искаш. Планът ми е първо да спра до офиса, а после ще отида да взема Сали, за да му назначим нова дата в съда.

Баба ме последва навън.

— Страхотна кола е това — огледа буика възхитено. — Чувствам се като онези старовремски гангстери, когато се возя в него.

Аз пък се чувствах бедна, тъй като ми се налагаше да му плащам бензина. Никоя друга кола в света не може да погълне такова количество бензин.

Лула стоеше до вратата, когато паркирах пред офиса за съдебни гаранции.

— Хич не си прави труда да паркираш тоя параход — каза ми тя. — Имаме спешен случай. Помниш ли онази мадама с чипса? В криза е, горката. Кони досега говори по телефона със сестра ѝ и смята, че трябва да отидем до дома ѝ и да видим какво става.

Понякога работата ми е като превантивната медицина. Ако знаеш, че в живота на някой от обвиняемите нещо се е объркало, най-разумно е да го наглеждаш от време на време, вместо да го оставиш да отпраши към непознати земи.

— Здравсти — ухили се Лула, като надникна през прозореца на колата. — И баба ти е на борда, а?

— Тази сутрин помагам на Стефани — обясни ѝ баба. — Каква е тази мадама с чипса?

— Една симпатяга, която обрала камион на „Фрито-Лей“ — отговори Лула. — А после изяла чипса.

— Браво на нея! — извика баба. — И на мен винаги ми се е искало да направя нещо такова.

Лула се настани на задната седалка.

— И на мен също — заяви тя. — В порносписанията ти обясняват туй-онуй за сексуалните фантазии, но според мен чипсовите

фантазии са много по-сериозно нещо.

— Аз пък нямам нищо против да ги съчетая — реши баба. — Представи си как гол красавец те храни с чипс.

— В никакъв случай — възрази Лула. — Не искам никакъв си мъж да ме разсейва, докато ям чипс. Предпочитам да получа малко сос за чипса. Бягайте от пътя ми, когато ме очакват чипс и сос.

— Хубаво е да знаеш какво искаш — каза баба.

— Опознай себе си — додаде Лула. — Беше го казал някой известен човек, ама не помня кой.

Поех по „Хамилтън“ към „Клокнър“, подминах гимназията и отбих към квартала на Каръл Кантел. На предната ѝ веранда стоеше непознатата жена, която отстъпи стреснато назад, когато видя как аз, баба и Лула изскачаме от буика.

— Сигурно никога преди не е виждала буик от петдесет и седма година — предположи баба.

— Да — потвърди Лула, като повдигна нагоре ластичното си клинче на розови и черни леопардови шарки. — Убедена съм, че е точно така.

Приблжих се към жената и ѝ подадох визитната си картичка.

— Стефани Плъм — представих се.

— Помня те — усмихна се тя. — Публикувах снимката ти във вестника, когато опожари погребалното бюро.

— Не бях виновна.

— И аз не бях — обади се баба.

— Аз съм Синди, сестрата на Каръл. Знам, че напоследък има проблеми, затова ѝ се обадох тази сутрин. Просто да проверя как е, нали разбирате? И веднага щом ѝ чух гласа, разбрах, че нещо не е наред. Не искаше да говори по телефона и беше адски тайнствена. Затова бързо се понесох насам. Живея само на две преки оттук. Каръл не ми отвори, когато почуках. Заобиколих къщата, но и задната врата е заключена. И завесите са спуснати. Въобще не можеш да надникнеш вътре.

— Сигурно просто е искала да остане сама — предположи Лула. — Може да те смята за ужасно любопитна.

— Залепи си ухото за прозореца — каза Санди.

Лула веднага изпълни нареждането.

— Вслушай се внимателно. Какво чуваш?

— Олеле! — стресна се Лула. — Чувам шумоленето на торба с чипс. И хрускане.

— Страхувам се, че Каръл отново е в криза — притесни се Синди. — Не исках да звъня в полицията. Не исках да звъня и на бившия ѝ съпруг. Той е абсолютен кретен. Ако бях омъжена за него, и аз щях да откача. Както и да е, спомних си как Каръл ми разказа за милото ви отношение към нея и реших, че вероятно ще можете да ми помогнете.

Почуках на вратата.

— Каръл. Стефани Плъм е. Отвори!

— Разкарай се!

— Трябва да поговорим.

— Заета съм.

— Ще влезе в затвора — изхленчи Синди. — Каръл е рецидивист. Ще я заключат и ще изхвърлят ключа. Тя е пристрастена към чипса. Сестра ми е чипсоманка!

— Хайде да не прекаляваме — прекъсна я Лула. — Доколкото знам, чипсът не е забранено от закона вещество.

— Май няма да е лошо да простреляме ключалката — отсъди баба.

— Хей, Каръл — извиках силно. — Друг камион на „Фрито-Лей“ ли обра?

— Не се тревожи — намеси се Синди. — Ще ти наемем добър адвокат. Сигурно ще те изкарат ненормална и ще те пуснат.

Вратата се отвори и Каръл застана пред нас с торба чипс в ръка. Косата и бе обсипана с оранжев прашец от чипса и стърчеше нагоре, сякаш я бе ударил ток. Спиралата ѝ се беше разтекла, червилото ѝ бе размазано. Беше по нощница, маратонки и яке, по което се бяха залепили трохи от чипса.

— Уха! — извика Лула. — Зловеща гледка.

— Какво ви става, бе, хора? — възнегодува Каръл. — Нямате ли свой собствен живот? Разкарайте се. Не виждате ли, че закусвам?

— Какво да направим? — затюхка се Синди. — Да се обадим ли на 911^[1]?

— Забрави за 911 — посъветва я Лула. — Обади се на свещеник, който да прогони дявола от нея.

— Какво правиш с тоя чипс? — попитах Каръл.

— Провалих се. Не можах да спра да се тъпча.

— Не си обрала друг камион, нали?

— Не.

— Магазин?

— В никакъв случай. Платих си ги. Е, може няколко торбички да са се заклецили в якето ми, но не знам как е станало. Нямам никакъв спомен, кълна се.

— Ти си смахната — отсъди Лула, като тръгна из къщата и започна да прибира скритите пликосе с чипс. — Нямах никакъв самоконтрол. Имаш нужда от „Анонимни чипсоадци“ — добави, като отвори пакет „Доритос“ и натъпка няколко чипса в устата си.

Бабай подаде пазарска торба.

— Намерих я в кухнята. Можем да приберем чипса в нея и да го отнесем, така че Каръл да не се съблазнява да се тъпче.

— Добре, сложи чипсовете в торбата и я дай на Синди — наредих на баба.

— Смятах, че ще е по-разумно ние да вземем чипса — възрази баба.

— Правилно — подкрепи я Лула. — По-добре е, отколкото да караме горката Синди да го влачи нанякъде.

Волята не е най-силната ми страна. Бездруго вече чувах зова на чипса и не исках в колата ми да има цяла гигантска торба с изкушения. Нямах никакво желание да заприличам на Каръл.

— Дайте чипса на Синди — наредих. — Той трябва да си остане в семейството.

Баба огледа Каръл подозрително.

— Съгласна ли си да дадем всичкия чипс на сестра ти? Да не вземеш пак да откачиш?

— Вече съм добре — успокои я Каръл. — Всъщност, дори се чувствам ужасно преяла. Мисля, че няма да е лошо да си полегна малко.

Натъпкахме останалите пликосе с чипс в торбата и оставихме Каръл до вратата. Бледата ѝ кожа имаше зеленикав оттенък под оранжевия прах в косата ѝ. Синди потегли към дома си заедно с торбата, а ние с Лула и баба се натоварихме в буика.

— Хм — изсумтя Лула, когато се настани. — Трябваше да вземем няколко плика с нас.

— Аз си бях харесала онзи чипс с аромат на барбекю — каза баба. — Никак няма да ми е лесно сега, когато съм лишена от малко закуска.

— Охо — ухили се Лула. — Я вижте това. Няколко пликчета случайно са се озовали в голямата ми чанта... също както о станало с Каръл.

— Чипсът е дяволско нещо — доволно отбеляза баба.

— Така си е — потвърди Лула. — Но предполагам, че ще се наложи да го изядем.

— Колко плика имаш? — попитах.

— Три. Искаш ли един?

Въздъгнах тежко и Лула ми подаде плик с „Фритос“. Не само щях да го омета, но и тайничко се зарадвах, че Лула беше гепила чипса.

— А сега какво? — попита тя. — Няма да ме караш да се връщам в офиса и да картотекирам, нали?

— Сега е ред на Сладката Сали — отговорих.

— Чудесно.

Сали живееше в другия край на града. Докато стигнем до дома му, щеше да е приключил със сутрешното шофиране на училищния автобус. Моментът бе идеален да го закараме до съда и да му определим нова дата за делото.

Звъннах на Морели, за да разбере какво става с Еди Газара.

— Ще се оправи — увери ме Джо. — Вероятно още утре ще го изпишат от болницата.

— А да е станало нещо ново и интересно?

— Снощи Червения Дявол обрал друг магазин. Този път обаче запалителната бутилка свършила работа и магазинът изгорял.

— Има ли пострадали?

— Не. Било късно през нощта и мястото било празно. Нощният управител се измъкнал през задната врата. Из улиците се носи слух, че Изкормвачите от улица „Комстък“ се хвалят с простреляното ченге.

— Не знаех, че и в Трентън имаме Изкормвачи.

— Всичко си имаме в Трентън.

— Ако заключиш всичките Изкормвачи, сигурно ще мога да идентифицирам Червения дявол — казах.

— Доколкото знаем, има двадесет и осем активни гангстери. И никак не е лесно да ги заключиш. Всъщност броят им вероятно е твърде малък.

— Добре, а какво ще кажеш да пообиколя квартала им и да се огледам?

— Скъпа, дори аз не обикалям из онзи квартал.

Затворих телефона и завих по улица „Фентън“. Бързо намерих къщата на Сали. Жълтият училищен автобус бе паркиран отпред. Спрях зад него и всички излязохме от буика.

Сали отвори вратата предпазливо, без да сваля веригата.

— Промених си решението — уведоми ме той. — Не искам да ходя в съда.

— Трябва да отидеш — настоях. — Такъв е законът.

— Законът е тъп. Не съм направил нищо нередно. А сега, ако дойда с теб, ще ми се наложи да плащам още мангизи, нали? Вيني ще трябва да даде нова гаранция.

— Ммм... да.

— Нямам повече пари. И бездруго не съм аз виновният. Ченгетата трябваше да арестуват оня задник Марти Склар. Той започна разправията.

Усетих как ченето ми увисва.

— Марти Склар те е свалял?

— Познаваш ли го? — попита Сали.

— Беше ми съученик. Едър нахакан футболист. Ожени се за Барбара Джийн Биаблови, царицата на мажоретките.

Бяха идеална двойка. Склар беше груб кретен, а Барбара се смяташе за неповторима, тъй като имаше хубави цици. Последната клюка за тях бе, че Склар работи в магазина „Тойота“ на тъст си, а Барбара Джийн бе надебеляла зверски.

— Пиян ли беше Склар? — попитах.

— И още как! Ох, мамка му! Пляс, пляс.

— Не трябва да забравяш да заменяш ругатните — напомни му баба.

Сали кимна.

— Права си — съгласи се той.

Ако можех да накарам Склар да оттегли обвинението и попаднем на снизходителен съдия, щях да спестя на Сали

разноските по втора гаранция.

— Няма да ходиш никъде — наредих на Сали. — Няма нужда да те водя в съда днес. Ще поговоря със Склар и ще се опитам да го накарам да оттегли обвинението.

— Мамка му! Пляс.

— Ще ти се наложи да забравиш за ругатните, ако не искаш да си загубиш ръката — каза му Лула. — Ако продължаваш така, ще се само ампутираш.

— Така си е.

Баба си погледна часовника.

— Вече е време да ме закараш до вкъщи. Следобед имам час във фризьорския салон и не искам да закъснявам. Имам адски много теми за приказки днес — престрелката и какво ли не още.

Това ми прозвуча добре, тъй като не изпитвах желание да се пазаря със Склар в присъствието на баба. Всъщност бих предпочела да го направя и без Лула, но не вярвах, че може да се получи. Насочих буика към Бърг и се понесох напред. Оставих баба пред дома на родителите ми. Колата на сестра ми беше паркирана отпред.

— Планират сватбата — обясни баба. — И аз би трябвало да съм там, но нямам сили. Тази сутрин прекараха два часа в обсъждане на тоалета на госпожа Сладка тиквичка. Не знам как издържа майка ти. Тази жена има търпението на светица.

— А кой е господин Сладка тиквичка? — попита Лула.

— Албърт Клоун. Двамата с Валери ще се женят.

— Това е страшно! — изохка Лула.

Магазинът „Тойота“ на Мелвин Биаблоти заемаше цялото разстояние между две пресечки на улица „Броуд“. Не беше най-големият, нито най-хубавият магазин в щата, но според клюкарките в Бърг носеше достатъчно, за да изпраца Мелвин и жена му на морско пътешествие всеки февруари и да осигури работа на зет му.

Паркирах на запазено за клиенти място и двете с Лула тръгнахме да търсим Склар.

— Ама че грозна изложбена зала — изсумтя Лула. — Трябва да си купят нов мокет. А и какви са тия гадни пластмасови столове? За момент си помислих, че съм се върнала в офиса.

Тип в спортно сако се повлече към нас. Нужни ми бяха няколко секунди, за да позная Марти Склар. Беше по-нисък, отколкото го помнех. Косата му оредяваше. Носеше очила, а шкембето му бе придобило страховити размери. Марти не остаряваше красиво.

— Стефани Плъм — ухили се той. — Спомням си те. Джо Морели пиеше поеми за теб по стените в мъжката тоалетна.

— Да, а сега живея с него.

Склар докосна устната ми с пръст.

— Значи всичко написано е вярно — отсъди той.

Хвана ме неподготвена. Не очаквах докосването. Плеснах го по ръката, но бе прекалено късно. Пфу! Имах нужда от промивка на устата. От дезинфектант. Трябваше бързо да се прибера у дома и да се изкъпя.

— Хей — каза Лула. — Я не я пипай. Не ти е казвала, че можеш да я пипаш. Не я чух да ти дава разрешение. Дръж си гадните ръце до себе си.

Склар се вторачи в Лула.

— Ти пък коя си?

— Аз съм Лула. А ти, по дяволите, кой си?

— Аз съм Марти Склар.

— Аха.

Опитах се да не мисля за гнусното докосване на Склар.

— Слушай, Марти — започнах. — Искам да поговорим за Сладката Сали.

— Какво за него?

— Мислех си, че няма да е лошо да оттеглиш обвинението. Оказа се, че той има страхотен адвокат, който откри доста очевидци на случилото се. И всички те твърдят, че си свалял Сали.

— Той ме удари с китарата си.

— Вярно е, но си мислех, че нямаш желание всички в Трентън да научат за сексуалните ти мераци.

— Какви сексуални мераци?

— Свидетелите заявиха, че си искал да правиш секс със Сали.

— Лъжа! Само се закачах с него.

— Това ще прозвучи по друг начин на делото.

— Делото ли?

— Да. Сали вече има адвокат. А свидетелите...

— Мамка му!

Погледнах си часовника.

— Ако се задвижиш бързо и звъннеш по телефона, може да успееш да спреш процеса, преди да е станало прекалено късно. Тъст ти никак няма да се зарадва, когато научи, че си свалял някакъв травестит.

— Да — подкрепи ме Лула. — Това е двойна изневяра. Щял си да измамиш жена си с травестит. Тъстовете мразят подобни неща.

— Как се казва тоя страхотен адвокат? — попита Склар.

— Албърт Клоун.

— И е добър? Никога не съм чувал за него.

— Страхотна акула е. Нов е в района — излъгах, без да ми мигне окото.

— А теб какво те интересува тази история? — поинтересува се Склар.

— Просто се държа приятелски, Марти. Все пак бяхме съученици.

След тези думи излязох от магазина. Лула не проговори, докато не напуснахме паркинга.

— Сестро, страхотна лъжкиня си! — изкрещя тя възхитено. — Върхът си! Едва не си докарах хемороиди, докато се мъчех да си сдържа смеха. Не мога да повярвам колко си добра в лъжите. И преди съм те виждала да го правиш, но днес бе направо вдъхновена.

---

[1] Спешни случаи — полиция, пожарна, линейка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Изминах светкавично две пресечки и спрях пред „Събуей“.

— Чудесно място за ядене — отбеляза Лула. — Имат от онези диетичните сандвичи. Нискокалорични. Можеш да свалиш няколко кила, ако редовно се храниш тук. Колкото повече ядеш, толкова повече отслабваш.

— Всъщност избрах „Събуей“, защото е близо до магазина за понички.

— Гениално — ухили се Лула.

Взехме си по един гигантски сандвич и по шест понички. Седнахме в колата и безмълвно ометохме всичко.

Смачках опаковките и ги натъпках в плика от поничките.

— Знаеш ли нещо за Изкормвачите? — попитах Лула.

— Знам, че са опасна работа. В Трентън има сума ти банди. Изкормвачите от улица „Комстък“ и Касапите са двете най-големи. На времето можеше да чуеш за Изкормвачите ПИМО по Западното крайбрежие, но в наши дни са плъзнали навсякъде. Хлапетата стават членове на бандите в панделата и после се връщат обратно на улицата. Улица „Комстък“ е изцяло гангстерска територия в момента.

— Преди малко говорих с Морели. Каза ми, че Изкормвачите се хвалели с прострелването на Еди Газара.

— Гнусна работа. Ще трябва да внимаваш, защото се отнесе грубо с Червения дявол, а той се мотае със същите типове. Доста е опасно да раздразниш някой от Изкормвачите. Ще ти се наложи да си държиш очите широко отворени.

— Всъщност ти простреля гумата на Червения дявол!

— Да, ама той не го знае. Вероятно си мисли, че ти си виновна. Все пак ти си опасният ловец на престъпници, а аз съм само смотана архиварка.

— Хм, май трябва да те откарам до офиса, за да си продължиш картотекирането.

— А кой ще ти пази гърба тогава? Кой ще ти помага да ловиш лошите? Знаеш ли какво трябва да направим? Да пообиколим и да огледаме улица „Комстък“. Може пък да успеем да пипнем Червения дявол.

— Не искам да хващам Червения дявол. Той стреля по хората. Полицията да се занимава с него.

— Какво ти става, бе? Всичко е работа на полицията според теб.

— Аз отговарям за неспазени съдебни гаранции. Нямам други пълномощия.

— Е, не е задължително да го арестуваме. Можем само да проучим обстановката. Нали разбираш? Да обиколим квартала. Да поговорим с някои хора. Обзалагам се, че ще научим кой точно е Червения дявол. Ти май единствена си виждала муцуната му.

Страхотна късметлийка съм, няма що!

— Първо, нямаме представа къде живее Дявола, така че няма как да обикаляме махалата му. Второ, ако все пак открием адреса и започнем да задаваме въпроси, обзалагам се, че никой няма да иска да говори с мен.

— Може, ама ще говорят с мен. Всички си приказват с мен. Щото съм адски симпатична. Пък и имам вид на човек, чието място е в гангстерския квартал — възрази Лула, после зарови в огромната си черна чанта, извади мобифона си и набра някакъв номер. — Здравсти — каза, когато се свърза. — Лула е. Имам нужда от малко информация.

Кратка пауза.

— Задник — изсумтя тя. — Вече не правя такива неща.

Нова пауза.

— И това не го правя. А това пък със сигурност не бих го направила. Отвратително е. Ще ме изслушаш ли или не?

Последваха още около три минути разговор, после Лула си прибра телефона.

— Добре. Вече съм наясно с някои неща. Изкормвачите обитават участъка от улица „Комстък“ между Трета и Осма улица. А „Комстък“ се намира съвсем близо до „Старк“. На времето работех в този район. Ъгълът ми беше на „Старк“, но имах доста клиенти и от южната част. Тогава положението бе по-добро. Бандите още не се бяха нанесли тук. Та мисля, че няма да е лошо да поогледаме наоколо.

— Идеята ти не е добра.

— Защо бе? Какво толкова може да стане? В кола сме. Просто си караме по пътя. Не сме в Багдад, по дяволите. А и бандите не бродят по улиците през деня. Те са като вампирите. Излизат само нощем. През деня улиците са безопасни.

— Не е вярно.

— Да не ме наричаш лъжкиня?

— Да.

— Добре де, може да не е съвсем безопасно, но в колата сме достатъчно защитени. Какво може да ни се случи в колата?

Проблемът бе, че ние с Лула бяхме нещо като Абът и Костело^[1] в органите на реда. Непрестанно ни се случваха какви ли не произшествия. И вечно разсмивахме хората.

— Хайде стига бе! — изхленчи Лула. — Не искам да ходя да картотекирам. Предпочитам да се разходя из ада, отколкото да се занимавам с тъпите папки.

— Добре — въздъгнах примирено. — Ще пообиколим малко.

Абът и Костело не се славиха с ума си. Вечно вършеха подобни глупости. А на всичкото отгоре се чувствах и виновна за Еди Газара. Струваше ми се, че го прострелях, защото бях действала импулсивно. Бях убедена, че му дължа нещо. Лула вероятно беше права. През деня улиците сигурно бяха безопасни. Щяхме да огледаме набързо махалата на Изкормвачите и можеше да извадим късмет. Ако успеех да открия Червения дявол, ченгетата по-лесно щяха да научат кой бе прострелял Еди.

Профучах през центъра на града и завих по улица „Старк“. Беше ужасна още в началото и се влошаваше след всяка пресечка. Гангстерските графити също се увеличаваха. Към Трета улица вече всяка сграда бе солидно покрита с бандитски лозунги и надписи. Тротоарите също бяха изпъстрени, както и уличните знаци. Прозорците на партерите и първите етажи се криеха зад железни решетки, а баровете и зложните къщи бяха спуснали металните си врати наполовина.

Завих по Трета улица и изминах краткото разстояние до „Комстък“. Улиците се стесниха, а магазините и баровете почти изчезнаха. От двете страни на „Комстък“ бяха паркирани коли, които затрудняваха движението. Подминахме група мъже, застанали на

ъгъла. Бяха млади, издокарани в торбести дънки и бели тениски. Ръцете и раменете им бяха татуирани. Гледаха напрегнато и мрачно.

— Няма много хора наоколо — отбеляза Лула. — Само часовете, които подминахме.

— Хората работят по това време — казах.

— Не и в този квартал — възрази Лула. — Повечето тук са безработни, освен ако не броиш обирването на магазини за професия.

Погледнах в огледалото за обратно виждане и видях как един от часовете вдигна мобифон към ухото си.

— Имам лошо предчувствие — споделих.

— И си права, защото тук ти си малцинството.

— Имаш предвид, че съм бяла?

— Не. Единствената си в квартала, която не носи оръжие.

Подминах Пета улица и затърсих начин да се измъкна от гангстерската територия. Нямах желание да се набутвам по-навътре. Искях да се върна до „Старк“ и да потегля към центъра на града. Завих наляво по Шеста улица, но пикапът пред мен не мърдаше. Зад волана нямаше никой. Подкарах на заден ход и тъкмо щях да потегля по „Комстък“, когато от нищото се появи някакво хлапе. Беше на около деветнадесет години и изглеждаше като близък на момчетата от ъгъла.

Той се приближи до колата и потропа на прозореца ми.

— Хей.

— Не му обръщай внимание — посъветва ме Лула. — И няма да е лошо да се задвижиш по-бързо.

— И аз искам да подкарам бързо, но до задната ми броня стоят няколко типове със зловещ вид. Ако дам на заден, ще ги премажа.

— Е, и?

— Познавам те — каза ми хлапето до прозореца, залепило лице до стъклото. — Ти си шибаният ловец на престъпници. Заклучи чичо ми преди време. Беше с някакъв кретен, който се правеше на Рамбо. Ти си и кучката, която натопи Червения дявол.

Колата се заклати и осъзнах, че мъжете отзад се бяха качили на багажника. Още няколко лица се притиснаха към страничните прозорци.

— Настъпи шибаната газ! — извика Лула. — Какво ти пука, че ще смачкаш тия палячовци? Газили са ги доста пъти. Погледни ги. Не

ти ли се струва, че вече са били прегазвани?

— Оня до прозореца ти говори нещо. Какво каза?

— Откъде да знам? — вдигна рамене Лула. — Дрънкат по гангстерски. Как щели да убият кучките. А сега пък лиже стъклото. Ще трябва да измиеш колата с белина, ако някога се измъкнем оттук.

Имах три възможности. Можех да звънна на Джо и да го накарам да изпрати ченгетата насам. Но това щеше да е голяма излагация, а и можеха да не пристигнат навреме, за да предотвратят убийството на кучките. Втората бе да се обадя на Рейнджъра. Също излагация. А и вероятно щеше да последва кърваво клане. Или пък можех да прегазя няколко от тези фини граждани, които несъмнено представляваха стълбовете на обществото.

— Почвам да се изнервям — сподели Лула. — Мисля, че не постъпи разумно, като се набути в тоя квартал.

Почувствах как кръвното ми се повишава.

— Идеята беше твоя.

— Е, не беше добра идея. Признавам си го.

Буикът се разтресе, а над главата ми се чу дивашки тропот. Идиотите подскачаха по покрива.

— Баба ти няма да се зарадва, ако ѝ издраскат колата — каза Лула. — Този автомобил е класика.

— Хей! — извиках на кретена, притиснал лице в стъклото ми. — Дръпни се от колата. Класика е.

— Това е класика, кучко — ухили се той, като извади пищов от торбестите си гащи и го насочи към мен.

— Мамка му! — ококори се Лула. — Давай да изчезваме оттук!

Възможност номер три, помислих си и настъпих здраво педала за газта. Колата се понесе назад като товарен влак. Не усетих никакво друсане, породено от неравности под гумите, което означаваше, че не съм прегазила никого. Реших, че това е добър знак. Понесох се на заден към „Комстък“ и заковах, за да сменя скоростта. Трима идиоти изхвърчаха от покрива на буика. Двама се плъзнаха по предния капак и се проснаха на улицата. А третият остана на капака, стиснал здраво чистачката.

— Не спирай! — извреця Лула. — И не се тревожи за украсата на капака. Ще се отървем от него на следващия завой.

Потеглих стремглаво напред. Чух силен шум зад себе си. Смесица от крясъци, стрелба и смях. Кретенът на капака се вторачи в мен. Зениците му бяха с размера на стотинка.

— Мисля, че това момче има проблем с дрогата — отбеляза Лула.

Натиснах клаксона, но идиотът дори не мигна.

— Все едно, че на стъклото се е залепила буболечка — каза Лула.
— Огромна, грозна, дрогирана богомолка.

Направих остър завой по Седма улица и буболечката безмълвно излетя от капака и се фрасна в ръждясал ван, паркиран до бордюра. Започнах да дишам отново, когато стигнах до „Старк“.

— Чудесна работа — ухили се Лула. — Жалко, че не успяхме да открием Червения дявол.

Изгледах я мрачно.

— Искаш ли да се върнем утре и да опитаме отново?

— Е, може да не е утре.

Звъннах на Кони, съобщих ѝ, че се връщаме в офиса, и я помолих да проучи някои неща.

— Ако ти дам имената на улиците в района, можеш ли да провериш досиетата на типовете, които живеят там? — попитах я.

— Ще се ориентирам по пощенския код, а също и по адресите. Стига районът да не е прекалено голям, мога да ги откроя.

Чувствах се отговорна за Еди. Освен това смятах, че Червения дявол трябва да има криминално досие. Бях отказала да се ровя из полицейските албуми, тъй като го бях правила преди и бях открила, че не върши никаква работа. След като съм огледала стотици снимки, вече не си спомням лицето на престъпника. Издирването по адрес вероятно щеше да даде по-малък брой заподозрени.

Кони подреждаше папки, когато двете с Лула нахлухме в офиса.

— Имам седемнадесет попадения за местата, които ми даде — съобщи ми тя. — Нямаат неизплатени гаранции. Но пък това не е нашият квартал все пак.

Лула прегледа папките на бюрото на Кони.

— Хей, това е буболечката от стъклото на колата — извика тя и подаде снимката.

Кони грабна палката и затвори чекмеджето с крак.

— Казва се Юджийн Браун. Арестуван е толкова пъти, че вече сме в близки отношения. Но никога не е обвиняван в друго, освен притежание на наркотици.

— Виждам обаче, че сме му плащали гаранция за въоръжен грабеж и премазване с кола.

— Свидетелите обикновено изчезват, когато Юджийн е намесен в нещо — обясни Кони. — Или пък оттеглят показанията си. Какво е правел на стъклото ти?

— Ами... ние си обикаляхме по улица „Комстък“... — започна Лула.

Кони ококори очи.

— Къде по „Комстък“?

— И Трета улица.

— Да не сте склонни към самоубийство? Това е територия на Изкормвачите.

— Само минавахме оттам — оправда се Лула.

— Двете? В коя кола? Синьо-белия буик? Неразумно е да минеш по Трета улица и да продължиш по „Комстък“ в синя кола. Това е цветът на Касапите. Не бива да навлизаш в гангстерска територия с цветовете на друга банда.

— Добре де, не знаех, че това се отнася и за колите. Мислех, че е само за дрехите. За ризите и кърпите за глава — каза Лула. — Пък и е трудно да повярваш, че някой ще приеме на сериозно Касапите, щом цветът им е светлосиньо. Това е педалски цвят.

Взех папките от Лула и ги прегледах. Червения дявол го нямаше. Кони ми подаде останалите четири папки. Дявола го нямаше и там. Имаше три възможности. Или Червения дявол нямаше досие. Или пък използваше друг агент по гаранциите. Например Лес Себринг. Или пък бе дал адрес във от гангстерските земи.

Видях как Кони и Лула застиват и приковават очи във вратата. Или някой с пистолет в ръка бе влязъл, или се бе появил Рейнджъра. А тъй като никой от двете не се просна на земята, бях готова да се обзаложа, че е Рейнджъра.

Гореща ръка се настани на врата ми и усетих как Рейнджъра се навежда към мен.

— Маце — каза той меко, като протегна дясната си ръка и взе папката от мен. — Юджийн Браун — прочете той. — Не е разумно да се занимаваш с Юджийн. Не е свестен човек.

— Помогнах му да излети от капака на колата ми днес — обясних. — Но вината не беше моя.

Рейнджъра ме стисна по-здраво за врата.

— Трябва да внимаваш с Юджийн. Той няма чувство за хумор.

— Предполагам, че не знаеш самоличността на оня тип с дяволската маска, който обира деликатесни магазини?

— Не я знам — отговори Рейнджъра. — Но не е Юджийн. Ако беше той, в магазините щеше да има доста трупове.

Вратата на кабинета на Вини се отвори и той подаде глава.

— Какво става?

— Ще отсъствам от града няколко седмици — каза Рейнджъра. — Танк ще поеме работата, ако имаш нужда от нещо.

Сетне остави папката на бюрото и се обърна към мен.

— Искам да поговорим за момент. Навън.

Беше късен следобед и небето бе покрито с мрачни облаци, но есенният въздух бе все още топъл. Черният форд на Рейнджъра, направен по поръчка, бе паркиран до бордюра. Черен джип със затъмнени стъкла бе паркиран зад него. Двигателят му ръмжеше тихичко.

Последвах Рейнджъра вън от офиса и огледах внимателно джипа, а после и натовареното движение по „Хамилтън“. Час пик в Трентън.

— Ами ако аз имам нужда от нещо? — попитах предизвикателно, изпълнена със смелост, тъй като се намирахме на обществено място. — И аз ли да се обадя на Танк?

Рейнджъра погали косата ми и прибра рошава къдрица зад ухото.

— Зависи от какво се нуждаеш. Нещо специално ли имаш предвид?

Приковахме очи един в друг и ме налегна паника. Не трябваше да си играя с Рейнджъра. Той никога не се притесняваше и никога не успявах да го притисна в ъгъла. Аз обаче редовно се разтрепервах и бързо подвивах опашка.

— Може да имам нужда от кола — казах бързо.

В миналото Рейнджъра винаги ми бе помагал, когато имах нужда от кола.

И сега извади връзка ключове от джоба си и ги пусна в ръката ми.

— Можеш да вземеш пикапа ми. Аз ще се прибера с Танк.

Тясна алейка делеше офиса на Вини от съседните магазини. Рейнджъра ме бутна там, притисна ме в тухлената стена и ме целуна. Когато езикът му докосна моя, пръстите ми сграбчиха здраво ризата му. Стори ми се, че губя съзнание за момент.

— Хей — въздъгнах, когато се върнах в съзнание. — Целуваш ме!

— И?

— Престани.

— Не го казваш сериозно — усмихна се той.

Беше напълно прав. Жена, която не иска да се целува с Рейнджъра, със сигурност е мъртва. А аз, слава Богу, не влизах в тази категория.

Върнах му ключовете.

— Мил жест, но не мога да взема пикапа.

— Обади се на Танк, ако си промениш решението. И внимавай. Не си играй с Юджийн.

След тези думи Рейнджъра изчезна. Лула и Кони прелистваха папки и се опитваха да се правят на заети, когато се върнах в офиса.

— Отиде ли си? — попита Лула.

— Да.

— Господи, този тип ме изнервя страхотно. Невероятно готин е. Получавам горещи вълни. Погледни ме само. Още не съм навлязла в критическата, а вече ме обливат горещи вълни.

Кони се облегна на стола си.

— Каза ли ти къде отива? И колко дълго ще отсъства?

— Не.

Кони бе изправена пред неприятен проблем. Когато Рейнджъра отсъстваше, тя разполагаше само с мен и няколко други некадърници, които работеха почасово. Щеше да изпадне в тежко положение, и тогава щеше да ѝ се наложи да ми възложи случая. Поне временно. Не бях толкова лоша в работата си, но все пак не бях Рейнджъра. Неговите способности надминаваха нормалните предели на човешките възможности.

— Ужасно мразя отсъствията на Рейнджъра — оплака се Кони.

— Забелязах, че последните два пъти, когато го нямаше в града, в Централна Америка станаха преврати — обади се Лула. — Сега възнамерявам да се прибера у дома и да си пусна Си Ен Ен.

Излязох от офиса и се отправих към къщата на Джо. Помислих си, че цял ден се занимавах с какво ли не, но всъщност не бях свършила никаква работа. Отбих се в деликатесния магазин на Джовичини и купих малко шунка, филе, картофена салата и хляб. Добавих няколко домата и малка кутия шоколадов сладолед.

Времето не бе подходящо за пазар, но ако исках да ям, няхах друга възможност. Болница „Свети Франсис“ се намиреше само на една пресечка отук и поне половината ѝ служители се изсипваха при Джовичини по това време.

Госпожа Уекслър се приближи, докато стоях на опашката.

— Мили Боже — поде тя. — Не съм те виждала цяла вечност. Научих, че сестра ти ще се омъжва. Чудесно за нея, но сигурно е доста стресиращо за теб. Това на устната ти херпес ли е, скъпа?

Ръката ми инстинктивно отскочи нагоре. Сутринта, когато излизах от къщи, ми нямаше абсолютно нищо. Но сега определено усещах нещо неприятно. Зарових из чантата си в търсене на огледало.

— Никога не съм имала херпес — казах на госпожа Уекслър. — Кълна се в Бога.

— Прилича ми на херпес — не се отказа тя.

Намръщих се в огледалото. Пфу! Ето го! Огромен, зачервен и гнусен. Как, по дяволите, се бе случило това? Внезапно се сетих. Марти Склар и гадното му докосване! Огледах внимателно устната. Не беше херпес, а откъсната кожичка.

Бях си прехапала устната на път към града, притеснена заради Юджийн Браун и още безброй неща. Фактът, че си падах по двама мъже, също не ми помагаше. Май бях влюбена и в двамата. Извратена работа, а?

— Просто съм си откъснала кожичка — обясних на госпожа Уекслър. — Станало е по някое време следобеда.

— Така е — потвърди тя. — Ясно се вижда.

Майка ми звънна на мобифона ми.

— Госпожа Роджърс се обади преди малко — уведоми ме тя. — Каза ми, че пазаруваш при Джовичини и имаш херпес на устата.

— Не е херпес, а си откъснах кожичка.

— Слава Богу! Можеш ли да купиш няколко неща и за мен, докато си при Джовичини? Имам нужда от хляб с маслини, кекс с малини и половин кило швейцарско сирене. Внимавай да не нарежат сиренето на прекалено тънки ленти, защото се залепят една за друга, а това е адски неприятно.

Забързах към щанда за сирене, изпълних поръчката на майка ми и се върнах обратно на опашката. Лесли Джовичини работеше на касата.

— Господи! — изохка тя, когато ме видя. — Горката Стефани! Имаш огромен херпес.

— Не е херпес — възразих за хиляден път. — Откъснах си кожичка.

— Сложи си малко лед — посъветва ме тя. — Изглежда доста болезнено.

Платих на Лесли и се измъкнах от магазина. Настаних се зад волана на буика и се понесох към Бърг. Наложих ми се да паркирам до бордюра, когато стигнах до дома на родителите ми, защото пред къщата бе спрял жълт училищен автобус.

Баба ме чакаше до вратата.

— Познай кой е тук — каза тя.

— Сали?

— Появи се адски развълнуван, защото обвинението срещу него било оттеглено. А после ни оказа безценна помощ, тъй като Валери е още тук и обсъждахме роклите за шаферките. Валери иска розови, но Сали смята, че цветовете трябва да са есенни в тон със сезона.

Валери седеше в кухнята, окачила бебето в кенгуру на врата си. Майка стоеше до печката и разбъркваше сос.

Сали се бе настанил срещу Валери. Дългата му черна коса бе странна кръстоска между Медуза и Хауърд Стърн. Носеше черна тениска, джинси със съдрани колене и червени каубойски ботуши.

— Ей, човече, безкрайно съм ти задължен, че уреди онзи да оттегли обвинението — поздрави ме той. — Обадиха ми се от съда. А после пък Склар ми звънна, за да се увери, че адвокатът ми няма да се задейства. Отначало не знаех как да реагирам и просто си затрах. Беше страхотно.

Прибрах сиренето и шунката в хладилника и оставих кекса на масата.

— Радвам се, че работата се е уредила.

— Какво мислиш за роклите? — попита ме Валери.

— Сигурна ли си, че искаш голяма сватба? — опитах се да я разколебая. — Струва ми се, че това изисква ужасно много труд и разноски. А и кои ще са ти шаферките?

— Ти ще си главната. Освен това ще поканя Лорета Стоунхаузър, Рита Мецгер и Маргарет Дърски. А децата могат да са младши шаферки.

— Мислех си, че оранжево като тиква ще е чудесен цвят за роклите на шаферките — каза Сали.

Отрязях си огромно парче кекс. Имах нужда от доста калории, за да преглътна оранжевата рокля.

— Знаете ли от какво имаме нужда? — сети се баба. — От онези професионалисти, които планират сватби. Помните ли филма, в който Дженифър Лопес планираше сватби?

— Да, известна помощ би ми дошла много добре — съгласи се Валери. — Трудно е да намериш време за всичко, но не можем да си позволим професионалисти.

— Аз бих могъл да ти помогна с планирането на сватбата — предложи Сладката Сали. — Имам свободно време между отиванията до училище.

— Ти си идеален за тази работа — въодушеви се баба. — Имаш страхотен усет за цветове, а и свежи идеи. Аз никога нямаше да се сетя за есенните тоалети.

— Добре, работата е уредена — решително каза Валери. — Ти ще планираш сватбата.

Погледът на майка ми се насочи към килера. Можеше да му прави инвентаризация наум, но по-скоро се чудеше дали да не посегне към шишето уиски, скрито зад зехтина.

— Как върви търсенето на къща? — попитах Валери. — Някакъв късмет?

— Досега не разполагах с време за търсене — отговори тя. — Но обещавам, че ще започна.

— Апартаментът ми липсва.

— Знам — извини се тя. — Наистина съжалявам, че това отне толкова време. Може би ще е по-разумно да се върнем тук при мама и татко.

Майка ми замръзна до печката. Не стига, че бяхме взели Сали да планира сватбата, ами сега и това.

Отрязвах си още едно парче кекс и си тръгнах.

— Трябва да вървя — обясних им. — Джо ме чака.

Джо и Боб седяха на канапето и гледаха телевизия. Оставих си чантата на масата за кафе и занесох торбата с продукти в кухнята. Направих сандвичи и сипах картофена салата.

— Мисля дали да не си купя готварска книга — споделих с Морели, като му подадох чинията.

— Олеле! — изстена той. — Какво точно искаш да кажеш?

— Почна да ми писва от сандвичи и пица.

— Готварска книга звучи адски сериозно. Направо задължаващо.

— Не е задължаващо — възразих. — Става дума просто за тъпа готварска книга. Вероятно бих могла да се науча как да изпека пиле или крава, или нещо такова.

— Ще трябва ли да се оженим?

— Не.

Пфу!

Боб си довърши сандвича, после прикова очи в нас. Знаеше от опит, че надали щяхме да споделим храната си с него, затова облегна глава на лапите си и продължи да гледа „Сайнфелд“.

— Е — започнах предпазливо. — Чу ли за Юджийн Браун?

— Какво за него?

— Излетя от колата ми днес.

Морели хапна малко картофена салата.

— Ще побеснея ли, като чуя цялата история?

— Възможно е. Фраснах го и изчезнах.

— Значи в момента правиш нещо като официален доклад пред полицията?

— Неофициален.

— Уби ли го?

— Не мисля. Беше се проснал на капака на буика и се държеше за чистачката. После, когато завих зад ъгъла, излетя от колата. Бях на Седма улица и „Комстък“ и реших, че не е добра идея да се връщам да проверявам дали е жив.

Морели събра трите чинии и стана да ги отнесе в кухнята.

— Има ли десерт?

— Шоколадов сладолед — отговорих, доволна от предвидливостта си. — Това се оказа прекалено лесно — казах. — Не ми се разкреця, нито ми се скара, че върша глупости.

— Подготвям се — отвърна Морели.

Надигнах се от леглото в ранна утрин заедно с Джо.

— Почваш да ме плашиш — каза той. — Първо решаваш да си купиш готварска книга, а сега пък ставаш с мен. Скоро сигурно ще поканиш баба ми на вечеря.

Това вече бе невероятно. Баба му Бела е смахната. Пада си по нещо като италианско вуду, което нарича „урочасване“. Не твърдя, че магиите ѝ вършат работа, но съм чувала как хора, които е урочасвала, внезапно са оплешивели или са се изринали. Бях наполовина италианка, но никой от моите роднини не можеше да урочасва. Близките ми предпочитаха да покажат среден пръст на неприятелите си.

Изкъпахме се заедно, което доведе до секс под душа. И още преди да закуси, Морели бе закъснял за работа с половин час.

Бях направила кафето, когато той слезе в кухнята. Джо погълна чашата си набързо, докато си слагаше значката и си прибираше пистолета. После изсипа две чаши кучешка храна в купата на Боб и пусна няколко боровинки в клетката на Рекс.

— Каква е причината за ранното ти ставане? — попита ме той. — Не възнамеряваш да се отпратиш отново към улица „Комстък“, нали?

— Не. Ще оглеждам недвижими имоти. Валери не е напреднала в търсенето на апартамент и реших да ѝ помогна.

Морели ме погледна над чашата си.

— Мислех, че тук ти е добре. Ами готварската книга?

— Приятно ми е да живея с теб, но понякога усещам тежко липсата на независимостта си.

— Кога например?

— Добре де, независимост вероятно не е точната дума. Може би просто ми липсва банята ми.

Джо ме сграбчи и ме целуна.

— Обичам те, но не достатъчно, за да строя втора баня. Нямам пари за повече ремонти.

Той остави чашата си на плота и тръгна към вратата. Боб се втурна към него с бурен лай, като подскачаше наоколо като заек.

— Боб трябва да поизлезе — отбелязах.

— Твой ред е. Закъснявам, а и бездруго си ми длъжница за душа.

— Какво? — извиках възмутено. — Това пък какво означава?

Морели навлече якето си.

— Направих любимото ти нещо. И едва не се удавих, докато го правех. Май дори си натъртих коляното.

— Я стига! Ами онова, което аз направих за теб снощи? Просто си получих заслуженото тази сутрин.

Джо се захили.

— Тези неща не са еднакви, сладурче. Особено след като аз свърших работата под душа — каза той и си взе ключовете от масата.

— Хайде, бъди добра. Наистина къснявам.

— Добре. Бягай. Аз ще разходя проклетото куче. Пфу!

Морели отвори предната врата и се закова на място.

— Мамка му!

— Какво?

— Имали сме посетители снощи.

---

[1] Известни комици от миналото. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Затегнах колана на робата и надникнах над рамото на Морели. Тротоарът и буикът бяха изпъстрени с графити. Излязохме на терасата и видяхме, че и предната врата бе украсена.

— Какви са тези знаци? — попитах. — Приличат на котешки лапи.

— Гангстерски символи. Изкормвачите от улица „Комстък“ са нещо като филиал на „Черва и кървища“. Понякога тези тъпаци се наричат и Котешки черва. Оттам и котешката лапичка — обясни ми Джо, като посочи към надписите. — А съкращението ГУ е за „гангстери убийци“.

Понесох се към буика. Всеки квадратен сантиметър от колата бе украсен. „Заколи кучката“ и „Червясал от пари“ преобладаваха. Джипът на Морели не бе докоснат.

— Изглежда са ми оставили съобщение — казах на Джо.

Не си падах особено по буика, но ми бе неприятно да го видя така унижен. Все пак неведнъж ми бе спасявал задника. А и понякога имах чувството, че е нещо повече от обикновена кола. Да не споменаваме, че надписите бяха насочени срещу мен. И определено не изразяваха нежни чувства.

— „Заколи кучката“ е ясно — отбеляза Морели, който си бе наложил полицейската физиономия, стиснал здраво устни с мрачен и ядосан вид. — „Червясал от пари“ описва гангстерския начин на живот — пари от продажба на дрога и рекет. В този случай вероятно те предупреждават, че са те набелязали за наказание.

— И какво е наказанието?

Морели прикова очи в мен.

— Може да е всичко. Но най-често е смърт.

Заля ме вълна от неприятни чувства. Подозирах, че страхът преобладаваше. Не знаех много за бандите, но явно бързо научавах. Само преди три дни не се страхувах от свързани с гангстерите

престъпления. Ала сега бяха насочени директно към мен и това бе направо гнусно.

— Преувеличаваш, нали? — попитах.

— Екзекуциите са част от гангстерската култура. Бандите в Трентън се увеличиха напоследък, а с тях нарасна и броят на престъпленията. На времето бандите бяха малки и се състояха най-вече от хлапета, които искаха да принадлежат към някаква общност. Днес обаче вече са пуснали корени в затворите и са нещо като национални филиали. Контролират продажбата на дрога и териториите. Проблемът е, че са ужасно жестоки и непредвидими. И всички се страхуват от тях.

— Знаех, че има проблем, но нямах представа, че е толкова зловещ.

— Не обичаме да говорим по въпроса, тъй като не знаем как да се справим — обясни ми Морели, като ме бутна в къщата и затвори вратата. — Искам да останеш у дома днес, поне докато проуча как точно стоят нещата. Ще помоля колегите да докарат буика в полицейския гараж, за да го огледа специалист по гангстерите.

— Не можеш да ми вземеш колата. Как ще отида на работа?

Морели почука с пръст по челото ми.

— Има ли нещо там? Погледни я. Не искаш да шофираш подобно нещо, нали?

— Карала съм коли и в по-лошо състояние.

И това си беше чистата истина. Адски съм жалка, мама му стара.

— Послушай ме поне веднъж — помоли Джо. — Остани си у дома. Тук си в безопасност. Доколкото знам, Изкормвачите никога не са опожарявали къщи.

— Само магазини — вметнах.

— Да. Магазини.

И двамата се замислихме за момент.

После Морели взе ключовете на колата от чантата ми и тръгна. Заклучих вратата и отидох до прозореца, за да го видя как се отдалечава с джипа си.

— Как ще отидем на разходка? — попитах Боб. — И как ще си върша работата? Какво ще правя цял ден?

Боб подскачаше около вратата с отчаян вид.

— Днес ще ти се наложи да си свършиш работата в задния двор — обясних.

Честно казано, не бях недоволна, че щяхме да пропуснем разходката. Сутрин Боб кензаше навсякъде, а аз трябваше да почиствам след него. Никак не е приятно да се разхождаш с плик с кучешки акита в ръка.

Сложих на Боб каишката му за задния двор и разтребих кухнята. До един вече бях оправила леглото, подовете светеха, тостерът бе излъскан, прането бе изпрано, изсушено и сгънато, а аз почиствах хладилника. В някакъв момент, когато не гледах към улицата, буикът изчезна.

— А сега какво? — попитах Боб.

Той ме погледна замислено, но не ми даде свежа идея, затова звъннах на Морели.

— А сега какво? — попитах и него.

— Само един часът е — отговори ми той. — Дай ми малко време. Още работим по колата.

— Излъсках тостера.

— Аха. Слушай, трябва да вървя.

— Ще откача тук!

Телефонът изщрака и линията прекъсна. Все още го стисках в ръка с мрачен вид, когато звънна и ме стресна.

— Какво става? — поинтересува се Кони. — Болна ли си? Обикновено по това време вече си в офиса.

— Имам проблем с колата.

— Ясно. Искаш ли да ти пратя Лула?

— Разбира се. Изпрати я.

След десет минути червеният файърбърд на Лула ръмжеше кротичко пред къщата.

— Някой май е украсил къщата на Морели — отбеляза Лула.

— Явно на Юджийн Браун не му е харесало да изхвърчи от капака на колата ми.

— По моята къща няма нищо. Явно само срещу теб са зле настроени. Вероятно защото аз бях невинна пътничка.

Изгледах Лула убийствено.

— Не ме гледай така — нацупи се тя. — Трябва да си щастлива, че не съм замесена. Бездруго Вини е в лошо настроение заради теб.

Казва, че разполагаш само с пет дни да завлечеш мързеливия задник на Роджър Банкър до съда. В противен случай ще изгуби парите от гаранцията.

Ако получавах по десет цента всеки път, когато опитвах да заловя Роджър Банкър, щях да си позволя поне една седмица на Бермудските острови. Той притежаваше невероятната способност да ми се изплъзва безотказно. Закоравял рецидивист, Роджър бе наясно с процедурите. Не можех да го залъжа, че трябва да се яви в съда само за да му насрочат нова дата. Знаеше, че щом му сложа белезниците, ще влезе в затвора. Беше безработен и живееше на гърба на неопределен брой смотани гаджета и още по-смотани роднини. А и не бе лесно да го забележиш. Нямаше характерни черти, които да запомниш с лекота. Напомняше ми на Невидимия. Веднъж стоях до него в един бар и въобще не го познах. Двете с Лула колекционирахме снимките му с надеждата, че най-после някой ден ще го разпознаем.

— Добре — казах. — Хайде да обиколим любимите му места. Може пък и да извадим късмет.

Любимите му скривалища бяха домовете на Луанда Джоунс, Бевърли Барбър, Шърмейн Уилямсън и Марджъри Бест. Имаше и други места, които сигурно щеше да ни се наложи да посетим, но засега избрах Луанда, Бевърли, Шърмейн и Марджъри. Всички те живееха в бедняшките жилища на север от полицейския участък. Луанда и Бевърли бяха сестри. Живееха на четири пресечки една от друга и бяха пълна катастрофа.

Лула навлезе в бедняшкия квартал.

— Коя ще е първа? — попита тя.

— Луанда.

Кварталът съдържаше голяма част от недвижимите имоти в Трентън. По-непривлекателната част. Изключително непривлекателната. Сградите бяха от червени тухли, ниски и грозни. Оградите бяха телени. Колите, паркирани до бордюрите, бяха мизерен боклук.

— Ако не бяха гангстерските графити, това място щеше да е кошмарно грозно — каза Лула. — Защо не посадят малко трева? Или пък храсти?

Подозирах, че дори Господ щеше да се затрудни с насажденията тук. Земята беше корава и опустошена като живота на хората в

квартала.

Лула зави по улица „Кендъл“ и паркира малко по-надолу от градинския апартамент на Луанда. Терминът „градински“ бе използван доста свободно, но и преди бяхме идвали и познавахме разположението. Апартаментът се помещаваше на приземния етаж. Имаше една спалня и седем кучета. Псетата бяха различни по размер и възраст. И всичките от неопределена порода. Бяха похотливи и гнусни копеленца, готови да изчукат всичко, което им се мернеше пред очите.

Излязохме предпазливо от колата, като се оглеждахме за глутницата изроди.

— Не виждам нито едно от кучетата на Луанда — отбеляза Лула.

— Може да са заключени в апартаментта — предположих.

— Ааа... хич няма и да вляза, ако са там. Мразя ги тия псета. Проклети гадини. Не мога да си обясня защо Луанда държи глутница извратеняци в дома си.

Почукахме веднъж. Никакъв отговор.

— Знам, че си е у дома — каза Лула. — Чувам я да бачка по телефона.

Луанда се трудеше в областта на телефонния секс. Нямахме вид на забогатяла обаче, така че вероятно не бе много добра в работата си. Или пък просто си харчеше парите за бира, цигари и пилешки пържоли. Луанда ядеше пилешко с настървението, с което Каръл Кантел унищожаваше чипс.

Почуках отново и завъртях дръжката. Не беше заключено. Открехнах вратата и двете с Лула надничахме предпазливо. Нямахме и следа от псетата.

— Банкър надали е тук — отбеляза Лула, като ме последва вътре в апартаментта. — Щеше да заключи вратата. Но според мен, затворът е по-приятен от тази кочина.

Заобиколихме подозрително петно върху килима и огледахме ужасено свинщината в дома на Луанда. На пода в далечния край на всекидневната бе проснат мърляв матрак, покрит с вехта жълта покривка. Празна кутия от пица лежеше до него. Навсякъде бяха разпилени дрехи и обувки. Във всекидневната се виждаха няколко грозни сгъваеми стола. На гърба им пишеше „Погребално бюро Мортън“. Кожено кресло, видяло по-добри дни, бе сложено пред телевизора. Седалката му бе пробита и пълнежът бе изскочил отвътре.

Луанда седеше в креслото с гръб към нас, залепила телефона до ухото си. Гигантска кутия с пилешки кълки и крила бе поставена върху рулото от тлъстина около талията ѝ. Беше издокарана със сив анцуг, украсен с лекета от кетчуп.

— Да, скъпи — измяука тя в слушалката. — Това е прекрасно, бебчо. О, да! Ооооооооооо! Тъкмо се съблякох и сега започвам да се мажа с любовно олио, щото съм се разгорещила.

— Хей! — прекъсна я Лула. — Луанда! Обърни ни малко внимание.

Луанда подскочи и се завъртя към нас.

— Какво, по дяволите? — извика тя. — Защо ме плашите така, когато се опитвам да си изкарам хляба с честен труд? — възмути се тя, после заговори отново по телефона: — Извини ме, сладурче. Луанда има малък проблем. Поработи малко самичък върху себе си, а аз ще се върна след секунда — обеща му, после покри слушалката с ръка и се надигна от креслото, отнасяйки малко от пълнежа му върху мощния си задник. — Какво искате? — попита ни.

— Търсим Роджър Банкър — отговори Лула.

— Няма го тук. Не виждате ли?

— Може да се крие в другата стая — предположи Лула.

— Имате ли заповед за обиск?

— Нямаме нужда от такава — обясни ѝ Лула. — Ние сме ловци на престъпници, а не ченгета.

— Добре, както и да е — каза Луанда. — Обискирайте колкото си искате, а после се разкарайте. Трябва да се върна при клиента си. Веднага щом спреш да ухажваш господин Дървеняков, той се превръща в господин Омекняков. А на мен ми плащат според работата. Въртя сериозен бизнес.

Лула тръгна из апартамента. Аз останах при Луанда.

— Готова съм да платя за информация — каза ѝ. — Разполагаш ли с такава?

— Колко ще платиш?

— Зависи от информацията.

— Разполагам с адрес. Знам къде е Роджър и ще ти кажа, ако и ти ми помогнеш — каза тя и ми подаде телефона. — Поговори си с този тип, а аз ще ти напиша адреса.

— Ама аз...

— Ало? — обади се господин Дървеняков. — Кой е?
— Не е твоя работа.
— Това ми харесва — каза той. — Имаш характер. Обзалагам се, че искаш да ме напляскаш.
— Я чакай малко. Познавам ти гласа. Вини?
— Стефани? Господи!
Линията прекъсна.
Луанда се върна с лист хартия в ръка.
— Ето ти адреса — каза ми тя. — Роджър е там.
Погледнах листа.
— Това е адресът на сестра ти.
— Е, и? Какво стана с клиента ми?
— Затвори. Беше свършил.
Лула се върна във всекидневната.
— Луанда — каза тя, — трябва да се погрижиш за кухнята си. Хлебарките ти са колкото крави.
Подадох двайсетачка на сексуалната труженичка.
— Само това ли ще получа? — възнегодува тя.
— Ако Банкър е в дома на Бевърли, ще се върна с остатъка от парите.
— Къде са кучетата? — попита Лула.
— Навън — отговори Луанда. — Обичат да се разхождат на чист въздух, когато времето е хубаво.
Лула отвори вратата на апартамента и се огледа внимателно.
— Далеч ли отиват? — поинтересува се тя.
— Откъде, по дяволите, да знам? Излизат навън и остават цял ден някъде из улиците. Вън си е вън.
— Просто питам — оправда се Лула. — Няма нужда да се засягаш. Кучетата ти не са особено добре възпитани.
Луанда сложи ръце на кръста си, присви очи и се начумери.
— Да не би да обиждаш кученцата ми?
— Да! — отговори Лула енергично. — Мразя ги тия помияри. Ужасно са гнусни. Готови са да изчукат всичко живо.
— Не много отдавна хората твърдяха същото за теб — заяде се Луанда. — Адски нагло е да идваш тук за информация, а после да обиждаш животинчетата ми. Май никога вече няма да ти давам информация.

Сграбчих Лула, преди да издере очите на Луанда, и я изтиках навън.

— Не я провокирай — казах й. — Може да има пищов.

— И аз имам пищов — презрително изсумтя Лула. — И съм готова да го използвам.

— Никакви пищови! И се размърдай. Не искам да стоя на открито, където кучетата може да ни намерят.

— Мисля, че Луанда искаше да ме обиди. Не се срамувам от миналото си. Бях страхотна проститутка. Но тонът й сега никак не ми хареса. Беше адски обиден.

— Не ми пука за тона й. Понеси си задника към колата, преди кучетата да ни хванат.

— Какво си се захванала с тия псета? Мен ме обидиха кръвно, а ти мислиш само за някакви тъпи кучета.

— Искаш ли да стоиш тук, когато псетата се втурнат иззад сградата?

— Пфу! Мога да се погрижа за тях, ако се наложи. Не ме е страх.

— Мен пък ме е страх, затова си размърдай задника.

Точно в този момент ги чухме. Лаеха и квичаха в далечината. И се приближаваха все повече. Някъде откъм задната част на кооперацията.

— Ох, мамка му! — извреця Лула и се втурна към колата енергично.

Бях няколко крачки пред нея и тичах с всички сили. Чух как псетата завиха иззад ъгъла. Извърнах се да ги погледна и видях как галопират към нас с ококорени очи и озъбени муцуни. Настигаха ни бързо. Най-едрото псе бе начело на глутницата.

Лула изпищя страховито.

— Помогни ми, Боже!

Изглежда Господ я послуша, защото помиярите профучаха покрай нея и се нахвърлиха върху мен. Едрото псе ме фрасна в гърба и ме просна на колене. А това не е добра поза, когато си нападнат от глутница чукачи. Опитах да се надигна, но кучетата ми попречиха. Два урода се търкаха сладно в краката ми, а грозен булдог, който приличаше на Уинстън Чърчил, се катереше по главата ми.

— Скрый се в колата! Спасявай се! — извиках на Лула. — И кажи на майка ми, че я обичам.

— Ставай! — изкрещя Лула. — Трябва да станеш! Иначе тия помяри ще те чукаат до смърт.

Беше права. Глутницата беше освирепяла от похот. Кучетата, които не можеха да се доберат до мен, ръмжаха вбесено и се бореха за по-добра позиция. Двата урода на краката ми не отстъпваха, твърдо решени да си свършат работата. Булдогът пъхтеше и се лигавеше, плъзваше се надолу, после бързо започваше да се катери върху главата ми.

— Не мога да стана! — изхленчих. — Седем проклети псета се опитват да ме изчукат. Седем! Направи нещо!

Лула тичаше наоколо и размахваше ръце във въздуха.

— Не знам какво да направя. Не знам какво да направя.

— Махни булдога от главата ми — изкрещях. — Не ми пука за останалите, но разкарай тоя гад!

— Май ще е най-разумно да ги оставиш да си свършат работата — посъветва ме Лула. — Сами ще се разкарат веднага щом свършат. С мъжете винаги става така.

— Хвани гадния булдог и го разкарай от шибаната ми глава!

Вратата на апартамента на Луанда се отвори и тя се показа навън.

— Хей! — извика. — Какво правите с кученцата ми?

— Не правим нищо — отговори Лула. — Те се мъчат да изчукат Стефани.

Луанда държеше торба с кучешка храна в ръката си. Разтърси я и кучетата застинаха, после бързо се огледаха. Тя отново разтърси торбата и псетата ме изоставиха и изфучаха към храната.

— Тъпи ловци на престъпници! — презрително изсумтя Луанда, като се прибра вкъщи с кучетата си и заключи вратата.

— Уплаших се, че ще сдядеш багажа — каза ми Лула.

Лежах по гръб и дишах тежко със затворени очи.

— Дай ми една минута.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Лула. — Тия помяри те скапаха. И имаш нещо от онзи булдог в косата.

Скочих на крака.

— Това са само лиги. Прилича на лиги, нали?

— Щом така казваш.

Двете с Лула се настанихме в колата и тя подкара към дома на Бевърли. Апартаментът бе почти същия като на сестра ѝ, само дето си нямаше кресло. Бевърли бе сложила канапе пред телевизора си. То бе отчасти покрито със син чаршаф и уплашено предположих, че чаршафът скрива зловещо петно, което дори Бевърли не бе могла да изтърпи.

— Не можете да влезете — каза Бевърли, когато отвори вратата. — Заета съм. Гаджето ми е тук и тъкмо се захванахме да правим секс.

— Нямаме нужда от чак толкова много информация — спря я Лула. — Допреди малко гледах как глутница псета чукаше Стефани. Мисля, че съм стигнала сексуалния си лимит за деня.

— Сигурно са били кучетата на Луанда — сети се Бевърли. — Не знам какво им има на тия псета. Никога не съм виждала нещо подобно. А на всичкото отгоре три от тях са женски.

— Търсим беглец от закона — казах на Бевърли.

— Да, обикновено за това идвате тук — сви рамене тя. — Но аз не съм беглец от закона. Не съм направила нищо лошо. Кълна се в Бога.

— Не става дума за теб — успокоих я. — Търсим Роджър Банкър.

— Хм — изсумтя. — Това не е много удобно. Ще го арестувате ли?

— Ще го закараме до съда, за да му насрочат нова дата за дело.

— А какво ще стане след това? Ще го пуснете ли?

— Искаш ли да го пуснем? — полюбопитства Лула.

— Ами да.

— Добре, тогава точно така ще постъпим — увери я Лула. — Ще го пуснем, след като му насрочат новата дата. А на всичкото отгоре ще ти дадем една двайсетачка, ако ни помогнеш да го пипнем.

Луанда и Бевърли биха продали и майка си за малко дребни пари.

— Добре, струва ми се, че мога да ви се доверя — съгласи се Бевърли. — Сладурчето е в задната стая. Но в момента не е облечен. Роджър! — извика тя към спалнята. — При мен има две дами, които искат да те видят.

— Доведи ги тук — отвърна той. — Мога да се справя. Колкото повече мадами, толкова по-добре.

Лула и аз се спогледахме и завъртяхме очи.

— Кажи му да се облече и да дойде при нас да се запознаем — казах на Бевърли.

— Роджър, обуи си панталона и ела тук — извика тя. — Дамите искат да се запознаят с теб в хола.

Чухме шумолене и след миг Банкър се появи по бежов панталон и маратонки. Нямахме чорапи, нито риза. Обзалагам се, че не носеше и бельо.

— Роджър Банкър — тържествено каза Лула. — Днес е щастливият ти ден, тъй като сме тук, за да ти осигурим безплатно возене до панделата.

Банкър примигна озадачено, после се завъртя и се втурна към кухненската врата.

— Тичай към мизерната кола на ъгъла — изкрещях на Лула. — Сигурно това е возилото на Роджър.

После се впуснах в преследване. Банкър тичаше бързо. Дългите му слаби крака го носеха напред енергично. Прескочи телената ограда и изчезна зад ъгъла на кооперацията. Последвах го, но се закачих на тел, докато прескачах оградата. Освободих се и продължих напред. Банкър беше около половин пресечка пред мен, но поне го виждах. Тичаше към колата си. И забавяше ход. Слава Богу, защото вече едва дишах. Май щеше да ми се наложи да се захвана сериозно с аеробика. Единствените ми физически упражнения се свеждаха до секса с Морели, а пък тогава прекарвах доста време по гръб.

Лула стоеше между Роджър и колата му. Приличаше на разярен бик, готов за атака. Ако бях на мястото на Банкър, щях да се замисля дали да рискувам конфронтация с нея, но той очевидно смяташе, че няма много възможности, тъй като продължи напред и я блъсна. Чу се звук като от тупване на баскетболна топка върху тухлена стена. Лула падна по задник, а Банкър отлетя около три метра назад.

Хвърлих се отгоре му и двамата се проснахме на тротоара. Държах белезниците в ръка и се мъчех да го закопчая, докато той се мяташе като риба на сухо и ми пречеше.

— Помогни ми! — извиках на Лула. — Направи нещо!

— Разкарай се от пътя ми — нареди ми тя. Търколих се от Роджър, а тя седна тежко върху него.

Дробовете му изсвистяха измъчено.

— Ууух! — изстена той, после замря, проснат на улицата с разперени ръце и крака.

Нахлузих му белезниците и се изправих. Очите на Банкър бяха отворени, но замъглени. Дишаше тежко.

— Мигни, ако си добре — наредих му.

— Мамка му! — изпъшка той.

— Ами ти си си виновен — каза му Лула. — Не можеш да се втурваш към жена по този начин. Не ме ли видя, че стоя там? Направо се чудя дали отново да не седна отгоре ти. Мога да те смачкам като буболечка, ако поискам.

— Страхувам се, че се накензах — съобщи ни Банкър притеснено.

— В такъв случай няма да се возиш в колата ми — ядоса се Лула. — Можеш да завлечеш мизерния си задник пеша до полицейския участък.

Вдигнах Роджър на крака и претърсих джобовете му. Намерих ключовете за колата му и двайсет кинта.

— Дай парите на Бевърли — наредих на Лула. — Аз ще го закарам до участъка, а ти ще дойдеш направо там.

— Разбира се — съгласи се радостно тя.

Завлякох Банкър до скапаната кола, паркирана до бордюра, и се извърнах към Лула.

— Ще ме изчакаш пред участъка, нали?

— Да не би да намекваш, че невинаги те чакам?

— Никога не ме чакаш.

— Не съм виновна аз. Просто полицейските участъци ми действат зле. Всичко идва от обремененото ми минало.

След около час Банкър бе зад решетките, а аз стисках в ръка разписката за предаването му, която удостоверяваше, че Вини няма да изгуби парите за гаранцията. Огледах паркинга, но не открих Лула. Не бях особено изненадана. Звъннах на мобифона ѝ. Никакъв отговор. После се обадох в офиса.

— Съжалявам — каза Кони. — Няма я тук. Отби се да ми съобщи, че си пипнала Банкър, но после изфуча нанякъде.

Страхотно! Половината от задната част на джинсите ми липсваше, фланелката ми бе покрита с петна от трева и дори не ми се мислеше за състоянието на косата ми. Стоях наред полицейския паркинг и нямах кола. Можех да се обадя на баща ми. Или на Морели. Или пък да повикам такси. Проблемът бе, че всички тези възможности бяха временни мерки. Утре отново щях да се събудя без кола.

Разбира се, имах още една възможност. Да взема пикапа на Рейнджъра. Беше голям, черен и чисто нов. Оборудван с какви ли не играчки. И ухаеше на скъпа нова кожа и на Рейнджъра... аромат, сравним единствено с току-що извадени от фурната бисквити с шоколад. Лошото бе, че имаше ужасно много причини да не използвам пикапа. Главната бе, че Джо щеше да побеснее.

Мобифонът в чантата ми извъня.

— Аз съм — съобщи ми Кони. — Вини тъкмо си тръгна. Последното му нареждане бе да не забравиш за Каръл Кантел. Каза да внимаваш да не оплескаш работата.

— Разбира се — отвърнах. — Можеш да разчиташ на мен.

Затворих, въздъхнах тежко и набрах номера на Танк, човека на Рейнджъра. Разговорът ми с него бе съвсем кратък. Да, Рейнджъра му дал инструкции да ми предаде пикапа. Доставка щяла да му отнеме около двацет минути.

Реших да използвам времето в търсене на добри оправдания за действията си. Нямах избор. Трябваше да взема пикапа. Как иначе щях да си върша работата? А ако не я свършех, нямаше да получа заплата. И тогава нямаше да мога да си платя наема. Е, вярно е, че сега сестра ми плащаше наема, а аз живеех без пари при Морели. Но това можеше да се промени всеки момент. Ами ако случайно Валери внезапно се изнесе?

Тогава какво щеше да стане? А и не бях омъжена за Джо.

Можеше да се скараме и да си остана съвсем сама. Всъщност, ако вземех пикапа, това бе доста вероятно. Ама че неприятна мисъл. Животът бе сложно нещо.

Пикапът пристигна точно навреме, последван от черен джип. Танк излезе от пикапа и ми връчи ключовете.

Да се каже, че Танк е едър мъж, е прекалено съдържано. Танк си бе танк. Прясно избръснатата му глава изглежда като полирана с препарат за мебели. Тялото му е мускулесто и без грам тлъстина.

Задникът му е стегнат. Носят се слухове, че моралът му не може да бъде даван за пример. Черната му тениска сякаш е изрисувана върху него. Не мога да кажа какво мисли за мен и дали въобще има някаква мисъл в главата.

— Обади ми се, ако има проблем — нареди ми той, после се качи в джипа и изчезна.

И изведнъж аз се сдобих с пикап. И то не какъв да е. А страхотно, мощно возило с четири врати, безброй конски сили под капака, затъмнени прозорци и система за сателитно откриване. Да не говорим за хилядите уреди, за които нямах представа.

Бях се возила в него заедно с Рейнджъра и знаех, че някъде из купето има скрит пистолет. Настаних се зад волана, опипах под седалката и открих оръжието. Ако бях на мястото на Рейнджъра, щях да си прибера пицова, но той го бе оставил. Явно ми имаше доверие.

Предпазливо завъртях ключа в стартера и подкарах. Буикът се движеше като хладилник на колела. Пикапът обаче се понесе напред като чудовищно порше. Реших, че щом ще карам подобна кола, имам нужда от нов гардероб. Дрехите ми не бяха достатъчно на ниво. А и имах нужда от повече черни одежди. Освен това май се налагаше да си сменя маратонките с ботуши. Сигурно нямаше да е лошо да се издокарам и с по-секси бельо. Прашки например.

Прекоших града, изминах няколко пресечки по „Хамилтън“ и навлязох в Бърг. Реших да се прибера колкото се може по-късно в къщата на Джо. Винаги отлагах неприятното. Морели нямаше да е особено доволен, че съм излязла с Лула, но щеше да ме разбере. Изчезването ми с Лула щеше да го ядоса, но гневът му щеше да се уталожи след половин час нервно прещракване по телевизионните канали. Но пикапът щеше да доведе до сериозен сблъсък между нас.

Завих по улица „Слейтър“ и сърцето ми подскочи. Морели си беше у дома. Джипът му бе пред къщата. Паркирах зад него и си казах, че положението може и да не е толкова лошо. Морели беше разумен човек, нали така? Щеше да разбере, че не съм имала избор. Трябваше да взема пикапа на Рейнджъра. Това бе разумна постъпка. И бездруго си беше моя работа. Фактът, че живееш с някого, не означава, че той трябва да ръководи живота ти. Не казвах на Морели как да си гледа работата, нали? Е, добре де, понякога си пъхах носа където не трябва, но той никога не ме слушаше. Това е важното, нали?

Всъщност не ставаше дума само за пикапа. А най-вече за Рейнджъра. Морели нямаше да може да ми помогне, ако стоях до Рейнджъра, когато той престъпеше закона. Пък и Джо бе изкарал достатъчно диви младежки години, за да разбира напълно хищническата сексуалност на Рейнджъра. Това бе още една причина, поради която настояваше да стоя далеч от него.

Изскочих от пикапа, заключих го с дистанционното и измарширувах към къщата. Отворих вратата и Боб се втурна към мене весело. Прегърнах го нежно, а той ме олигави цялата. Нямах нищо против, тъй като това не бе висока цена за безусловната му любов. Пък и бездруго не бе лесно да забележиш новите лекета сред мръсотията, петната от трева и Бог знае какво още. Боб ме подуши и се отдръпна от мен. Имаше високи изисквания.

Морели не дойде да ме поздрави. Не заподскача енергично около мен, излъчващ безусловна любов. Беше се проснал на канапето и гледаше тъпа комедия.

— Е? — попита, когато влязох в стаята.

— Какво?

— Каква е работата с пикапа?

— Какъв пикап?

Той прикова мрачен поглед в мен.

— О, този ли — казах невинно. — Това е пикапът на Рейнджъра. Даде ми го назаем, докато си получа буика.

— Има ли регистрационен номер?

— Разбира се, че има.

Въпросът бе дали този регистрационен номер бе законен. Рейнджъра разполагаше с неизчерпаем запас от чисто нови черни коли и пикапи. Произходът им бе неизвестен. Идентификационният печат си е винаги на мястото, но нищо чудно в пещерата на Батман да има работилница за обработка на метали. Не че Рейнджъра или някой от хората му би откраднал кола, но пък надали задаваха много въпроси при доставките.

— Можеше да вземеш назаем джипа ми — упрекна ме Морели.

— Не ми го предложи.

— Защото исках днес да си останеш у дома. Само един ден — ядоса се той. — Толкова много ли искам?

— Останах си у дома през по-голямата част от деня.

— Но не и през целия ден.

— Ами утре?

— Уф, сега нещата ще загрубеят — изсумтя Джо. — Ще започнеш да дрънкаш за равенството на жените и правото им на лична свобода. А аз ще размахвам ръце и ще креция, защото съм ченге и италианец, а ние постъпваме по този начин, когато жените не мислят разумно.

— Не става дума за равенства и права — възразих. — Не обсъждаме политически въпрос. А личен. И искам да подкрепяш избора ми на кариера.

— Това не е кариера — каза той. — А самоубийствена мисия. Повечето жени се стараят да избягват убийци и изнасилвачи. А моята приятелка се опитва да ги издири. И тъй като убийствата и изнасилванията не ти стигнаха, сега трябваше да вбесиш опасна банда.

— Тия гангстери трябва да се поуспокоят. Докачат се от най-малкото нещо. Какво им става?

— Така се забавляват — обясни ми Морели.

— Полицията трябва да се опита да ги вкара в правия път с някакво хоби. Дърворезба или нещо такова.

— Да, може и да успеем да заменим с дърворезба убийствата и търговията на дрога, с които се занимават сега.

— Наистина ли са толкова лоши?

— Да. Наистина са толкова лоши.

Морели изключи телевизора и се приближи към мен.

— Какво, по дяволите, ти се е случило? — попита той, вторачен в джинсите ми.

— Хвърлих се върху Роджър Банкър и се проснахме на земята.

— А какво е това в косата ти?

— Надявам се, че са кучешки лиги.

— Не схващам — оплака се Джо. — Другите жени са щастливи да си седят у дома. Сестрите ми са си вкъщи. Съпругите на братята ми са си вкъщи. Майка ми и баба ми също.

— Баба ти е смахната.

— Права си. Баба ми не се брои.

— Сигурна съм, че и в моя живот ще настъпи момент, когато ще искам да си седя у дома. Но просто още не е дошъл.

— Значи съм изпреварил времето?

Усмихнах му се и го целунах леко по устата.

— Да.

Джо ме придърпа към себе си.

— Не смяташ, че ще чакам, нали?

— Ще чакаш.

— Не ме бива за това.

— Ще ти се наложи да се примириш — казах твърдо и се отдръпнах.

Морели присви очи.

— Да се примиря? Моля?

Добре де, вероятно тонът ми бе прекалено груб, но бях изкарала тежък ден, а и в косата ми имаше някаква гадост, за която само можех да се надявам, че е лиги. Трябваше да приключа разговора веднага, но реших да не се предавам. А и възнамерявах да се измъкна от къщата на Морели.

— Няма да си остана у дома. Край на разговора — натъртих.

— Въобще не може да става дума и за край — възрази Джо.

— Така ли? Майната ти тогава — извиках, като му показах среден пръст и тръгнах нагоре по стълбите.

— Много умно — изсумтя Морели. — Радвам се да видя, че си обмислила въпроса и го свеждаш до неприличен жест.

— Да, помислих и съставих план. Тръгвам си.

Морели ме последва нагоре по стълбите.

— Тръгваш си? Това ли е планът ти?

— Временен е — отговорих, като взех панера за пране и започнах да си прибирам дрехите в него.

— И аз имам план — каза Морели. — Нарича се „Оставаш тук“.

— Ще прибегнем до твоя план следващия път — утеших го и изпразних чекмеджето си за бельо в панера.

— Какво е това? — попита Джо, като извади бледолилави прашки от купчината. — Харесва ми. Искаш ли да правим секс?

— Не!

Всъщност исках, но това щеше да ме отклони от плана ми.

Събрах си нещата от банята, натъпках ги в панера и се понесох надолу. Взех клетката на хамстера от кухнята и сложих и нея при бельото.

— Май сериозно си го решила, а? — попита ме Морели.

— Не възнамерявам да започвам всеки ден с разпавии да не си показвам носа навън.

— Няма да се криеш завинаги. Само за няколко дни, докато нещата поутихнат. И няма да е зле да спреш да си търсиш белята.

Вдигнах панера и се отправих към вратата.

— На пръв поглед звучи разумно, но всъщност идеята ти е да се откажа от работата си и да си остана вкъщи.

Говорех истината. Нямах желание да започвам всеки ден с разпавии. Но и не исках да виждам графити по къщата на Джо, същевременно се страхувах някой да не хвърли запалителната бомба през прозореца. Боях се някой от Изкормвачите да не нахлуе в къщата, когато съм сама под душа. Имах нужда да поживея в апартамент, неизвестен на гангстерите. Домът на родителите ми не ставаше. Нито пък моят апартамент. На нито едно от тези места нямаше да се чувствам в безопасност. А и не исках да излагам близките си на заплахи. Може би преувеличавах рисковете... но може би не.

И така, седях си на ъгъла на „Слейтър“ и „Чеймбърс“, настанила на седалката до себе си елегантен панер за пране, натъпкан с всички чисти дрехи, които успях да намеря, а на задната — клетката с хамстера. И нямаше къде да отида.

Казах на Морели, че се прибирам при нашите, но го излъгах. Истината бе, че излязох от къщата му, без да съм обмислила начинанието си.

Най-добрата ми приятелка, Мери Лу, беше омъжена и имаше купчина деца. В дома ѝ нямаше място за мен. Лула пък живееше в апартамент малко по-голям от килер. И там нямаше място за мен.

Слънцето залязваше. Обзе ме паника. Можех да спя в пикапа на Рейнджъра, но пък той нямаше баня. Трябваше да ходя до бензиностанцията на ъгъла, за да ползвам тоалетната. Ами душ? В бензиностанцията нямаше душ. Как щях да си почистя лигите от косата? Ами Рекс? Жалка работа! Горкият ми хамстер беше бездомен.

Лъскав черен джип лексус зави по „Слейтър“. Плъзнах се надолу по седалката и затаих дъх. Колата продължи напред. Не можех да видя нищо през затъмнените прозорци. Можеше да е кой ли не, казах си.

Например някое много симпатично семейство. Но се тревожех, че са Изкормвачите.

Джипът спря пред къщата на Морели. Басите от уредбата му гърмяха и прозорците ми завибрираха. След известно време колата потегли.

Очевидно търсеха мен. Избухнах в сълзи. Бях преизпълнена с емоции и изпитвах страхотно самосъжаление. Тълпа гадни гангстери искаше да ме очисти. Полицайте бяха прибрали Синята птица. А пък аз бях напуснала Морели за пореден път.

Рекс излезе от консервената си кутия и се качи на колелото си, като оглеждаше с късогледни очи новото си жилище.

— Виж ме само — казах му. — Тъжна картинка, нали? Тресе ме истерия и имам нужда от поничка.

Рекс се развесели. Винаги се въодушевява от идеята за понички.

Звъннах на Морели по мобифона и го информирах за лексуса.

— Реших, че трябва да знаеш — казах. — Внимавай, когато излизаш от къщи. А и май не е разумно да стоиш близо до прозорците.

— Не търсят мен — отвърна ми той.

Кимнах в съгласие и прекъснах връзката. Изминах около километър надолу по „Хамилтън“ и отбих към гишетото за коли на „Дънкин Донътс“. Велика страна сме, нали? Няма нужда дори да слизаш от колата си, за да се сдобиеш с поничка. А това никак не бе лошо, като се имаше предвид как изглеждах. Дрехите ми бяха мръсни и съдрани, а очите — зачервени и подути от плач. Купих си дузина понички, спрях в задната част на паркинга и отворих торбата. Дадох на Рекс парченце от поничка с желе и друго с тиква. Реших, че тиквата е полезна за него.

След като ометох половината торба, ми стана толкова лошо, че вече не ми пукаше нито за Морели, нито за гангстерите.

— Натъпках се с прекалено много понички — споделих с Рекс. — Трябва да полегна или да се оригна.

Погледнах си блузата. Гигантско леке от мармалад върху гърдите ми. Прекрасно!

Двигателят не работеше и единствената светлинка, която примигваше, бе лампичката на алармата. Завъртях ключа и таблото се освети като по Коледа. Натиснах едно от копчетата и екранът за сателитно позициониране се плъзна пред мен. След няколко секунди

видях карта, която показваше местонахождението ми. Хитра работа. Докоснах екрана и се появи редица команди. Една от тях бе маршрутът за връщане. Натиснах екрана и жълта линия ме отведе от „Дънкин Донътс“ до дома на Морели.

Реших да се позабавлявам и потеглих обратно, следвайки линията. След няколко минути бях пред дома на Морели. Интересното е, че линията не спираше тук. Продължих да я следвам и след няколко пресечки се развълнувах, защото осъзнах къде отивам. Линията ме водеше към полицейския участък. Значи вероятно би могла да ме отведе и по маршрута, по който Танк бе минал, за да ми докара пикапа. Ако компютърът разполагаше с достатъчно памет, вероятно щеше да ме отведе до пещерата на Батман.

ГЛАВА 6

Стигнах до полицейския участък и, разбира се, жълтата линия продължаваше. Потеглих към реката и района с прясно ремонтирани бизнес сгради и магазини. Сега бях изправена пред нов проблем. Жълтата линия можеше да продължи до безкрай и да подмине пещерата на Батман, без аз да разбера. Но тъкмо докато се тревожех за това, линията прекъсна.

Намирах се на улица „Хейуд“. Странична уличка с минимално движение, на две пресечки от шума и истерията на часа пик в центъра на града. Редица четириетажни къщи се издигаха на северната страна на улицата. Южната бе заета от няколко бизнес сгради. Нямах представа накъде да потегля оттук. Някоя от къщите нямаше гараж отпред, а паркирането по улицата бе забранено. Обиколих наоколо, като търсех някоя задна алея, където да спра. Не открих нищичко. Мястото бе чудесно и една от четириетажните къщи щеше да свърши работа като пещерата на Батман, но пък не можех да си представя как Рейнджъра паркира пикапа си далеч от дома.

Бях спряла пред офис сграда с подземен паркинг. Рейнджъра би могъл да паркира там, но пък щеше да му се наложи да прекосява улицата пеша, за да стигне до къщата си. Действие, напълно нормално за обикновен човек, ала крайно нехарактерно за него. Той винаги седеше с гръб към стената и не се излагаше на излишни рискове.

Другите възможности не ми се струваха толкова забавни. Може би пък компютърът нямаше достатъчно памет и улица „Хейуд“ не означаваше абсолютно нищо. Или пък преди да ми го докара, Танк бе паркирал пикапа пред собствения си дом.

В повечето къщи светеше. Офис сградите бяха почти изцяло тъмни. Тази, пред която се мотаех, бе сравнително малка, седеметажна постройка. Фоайето плюс петия и шестия етаж светеха. Дадох на заден, за да мога да надникна през големите стъклени врати. Фоайето изглеждаше наскоро ремонтирано. Асансьорите се намираха вляво. Рецепцията — встрани. Зад бюрото седеше униформен тип.

Двулентовият частен път към подземния гараж зееше като черна дупка във фасадата на сградата. Подкарах към него, но ме спря някаква машина, която ми поиска специален ключ. Тежка желязна решетка ми препречваше пътя. Вторачих се напрегнато в тъмнината и изтръпнах. Бях почти сигурна, че виждам черно порше, паркирано до задната стена.

Запалих дългите светлини, но фаровете ми не успяха да осветят достатъчно гаража. За щастие Рейнджъра държеше безброй играчки за ловци на престъпници в пикапа си. Грабнах мощния фенер от задната седалка, изскочих от колата и насочих лъча към гаража. На задната стена имаше стълбище и асансьор. Пред асансьора се виждаха четири места за паркиране. Първите две бяха празни. Поршето турбо на Рейнджъра заемаше третото. На четвъртото бе спряно порше кайен. Мерцедесът на Рейнджъра липсваше. А пикапът му бе в мои ръце. Два черни джипа бяха паркирани до страничната стена.

— Това е пещерата на Батман! — съобщих въодушевено на Рекс, когато се настаних обратно зад волана.

Най-после бях открила тайнствената бърлога... и какво от това? Рейнджъра бе въвн от града по задачи, а аз все още нямаше къде да прекарам нощта. Вторачих се в тъмния гараж. Бях без дом и готова да се обзаложа, че пред мен стоеше сграда с празен апартамент. Дори не смей да си го помислиш, заповядах си строго. Да не си склонна към самоубийство? Този човек държи безумно много на личния си живот. Няма да се зарадва, ако открие, че си проникнала с взлом в апартамента му и си се правила на Снежанка.

Част от мозъка ми отговаряше за малоумните идеи. Когато бях на седем години, тази част ме накара да скоча от покрива на гаража на родителите ми, за да проверя дали мога да летя. Освен това ме окуражаваше да си играя на влакче с Морели, когато бяхме деца. Джо измисли играта. Той бе влакът, а аз — тунелът. Оказа се, че влакът трябваше да прекарва доста време под полата ми. По-късно същата тази тъпа част от мозъка ми ме въодушеви да се омъжа за Дики Ор, сладкодумен женкар. По-малко от година след сватбата хванах Дики в изневяра и това сложи край на безсмисления ми брак.

Сега пък малоумната част ми нашепваше, че мога да проникна в апартамента на Рейнджъра, без да ме хванат. Твърдеше, че ще се

подслоня там само за една нощ. А нали и горкият Рекс се нуждаеше от място, където да прекара нощта.

Отдалечих се от входа на гаража и подкарах надолу по улицата с надеждата, че тъпата част от мозъка ми най-после ще си затрае. За съжаление това не се получи и след малко се върнах пред сградата на Рейнджъра. Пикапът му беше у мен. Не си беше направил труда да си прибере пистолета от колата. Може би беше оставил тук и специалния си ключ. Огледах козирките и жабката. Търсех нещо като кредитна карта, която се пъха в машината. Потеглих на заден за пореден път, подкарах към ъгъла и паркирах под улична лампа, за да огледам по-добре вътрешността на пикапа. Но не успях да намеря ключа.

Погледнах надолу към връзката ключове, която висеше от стартера. Видях допълнителен ключ и две малки черни пластмасови устройства, закачени до него. Едното беше дистанционното за отключване на пикапа. Второто също бе някакъв вид дистанционно. Върнах се обратно, отбих към входа на гаража, натиснах копчето на второто дистанционно и вратата се отвори.

Стефани, казах си строго, ако имаш поне малко разум, ще подвиеш опашка и ще си обереш крушите колкото се може по-скоро. Да бе! Бях стигнала чак дотук, как можех да се оттегля и да не проуча докрай? По всичко личеше, че това е пещерата на Батман, по дяволите!

Два джипа бяха паркирани до стената. А това означаваше, че не само Рейнджъра използва гаража. Сигурно щеше да е неудобно за Танк или за някой от другите хора на Рейнджъра да открие, че пикапът загадъчно се е върнал у дома, затова се изнесох от гаража и паркирах на съседната пресечка. После се върнах пеша до сградата, влязох и затворих желязната врата с дистанционното. Качих се в асансьора и огледах таблото с бутоните. Седем плюс гаража. Реших да не спирам при охраната на първия етаж, затова потеглих към втория. Там вратата на асансьора се отвори към тъмна чакалня, която очевидно водеше към обикновени кабинети. Третият и четвъртият етаж бяха същите. Прескочих петия и шестия, тъй като там светеше, което говореше за наличието на обитатели. Но пък седмият бутон не работеше. Асансьорът слизаше надолу, но не искаше да се качи до седмия етаж.

Луксозен апартамент на последния етаж! Бърлогата на дракона. Явно имах нужда от специален ключ, за да вляза. Просто за всеки случай насочих дистанционното към таблото и натиснах бутона.

Асансьорът се издигна безмълвно към седмия етаж и вратата се отвори. Озовах се в малка приемна с черно-бял мраморен под и кремави стени. Нямахте прозорци, само една врата пред мен.

Иска ми се да кажа, че действах адски хладнокръвно, но истината е, че сърцето ми биеше лудо, а зрението ми се замъгли. Ако вратата се отвореше и Рейнджъра застанеше пред мен, щях да получа инфаркт. Ами ако беше с жена? Какво щях да правя? Е, нямаше да правя нищо, защото щях да съм умряла.

Затаих дъх и насочих дистанционното към вратата. После завъртях дръжката. Никакъв успех. Вгледах се по-внимателно в нея. Имаше резе. Вкарах допълнителния ключ в ключалката и вратата се отвори. Сега бях изправена пред сериозен проблем. До този момент не се чувствах напълно като нагла натрапница. Бях открила местоположението на базата на Рейнджъра. Това не бе кой знае какво. Но ако прекрачех прага пред мен, щях да се озова в личното му пространство, без да съм поканена. А това официално си бе влизане с взлом. И не само бе незаконно, но също така и невъзпитано.

Тъпата част от мозъка ми отново се намеси. Да, каза ми тя, ама я си спомни колко пъти Рейнджъра е прониквал в твоя апартамент. И поне половината от тях ти беше дълбоко заспала, а той ти изкара акъла. Спомняш ли си да е почукал поне веднъж?

Е, може и да е почукал веднъж. Звучеше логично. Но не успях да си припомня такъв случай. Рейнджъра се промъкваше като призрак под вратата.

Поех си дълбоко дъх и прекрачих прага.

— Хей! — извиках тихо. — Има ли някой у дома! Ехоооо!

Нищо. Абсолютно никакъв звук. Апартаментът беше тъмен. Стоях в малко преддверие. Старинен бюфет се издигаше до стената вдясно. Върху него бе оставена малка табличка за ключове, затова оставих и връзката на Рейнджъра там. Щракнах ключа за електричеството и две високи настолни лампи с формата на свещи, поставени на бюфета, осветиха пространството.

Зад елегантна арка се намираше всекидневната. Кухнята и трапезарията бяха вдясно. Спалнята — вляво. Апартаментът бе много по-голям от моя и несравнимо по-люксов. Рейнджъра имаше мебели. Скъпи мебели. Привлекателна смесица между старинно и модерно.

Солидно дърво и черна кожа. Мрамор в малката тоалетна до преддверието.

Трудно ми бе да си представя как Рейнджъра се движи из тези покои, издокаран в черните си одежди на командос.

Апартаментът лъхаше на мъжественост, но като ли по на място щяха да бъдат кашмирени пуловери и италиански обувки, а не камуфлажна униформа. Е, вероятно можеше да мине с джинси, ботуши и кашмирен пуловер, но джинсите трябваше да са дизайнерски.

Кухнята беше изключително изискана и с уреди от неръждаема стомана. Надникнах в хладилника. Яйца, обезмаслено мляко, четири бутилки бира „Корона“, пластмасова кутия с маслини и обичайните подправки. Ябълки, лимони и портокали в долното чекмедже. Сирене „Бри“ и „Чедър“. Всички буркани и рафтове бяха безукорно чисти и подредени. Във фризера имаше само формички за лед. Спартанска работа. Прерових шкафовете. Органични неподсладени зърнени храни. Буркан мед. Неотворена кутия бисквити. Зелен чай. Плик с кафе на зърна. Пакет пушена съомга. Пфу! Нямахше шоколадов кекс, нито фъстъчено масло, нито чипс. Как можеше човек да живее така?

Реших да проуча всекидневната и спалнята.

Всекидневната не бе много голяма. Беше обзаведена с удобно меко канапе и плазмен телевизор с широк екран. В спалнята видях гигантско легло, безукорно оправено. Четири декоративни възглавници, подхождащи на бежовите чаршафи, с три тесни тъмнокафяви ленти. Всичките изглеждаха изгладени. Лек пухен юрган в тъмнокафяво покриваше леглото. В долния му край стоеше ракла за одеяла. На нощните шкафчета имаше месингови лампи с черни абажури. Тапицерията по столовете, както и завесите бяха в топли земни тонове. Адски елегантно. Не знам какво очаквах от Рейнджъра, но със сигурност не бе това.

Всъщност, съмнявах се, че живее тук. Апартаментът беше великолепен, но не се виждаше нищо лично. Никакви снимки във всекидневната. Нито пък книги по нощните шкафчета.

Банята и малката гардеробна се намираха до спалнята.

Влязох в банята и застинах за момент. Помещението ухаеше на Рейнджъра. Заоглеждах се наоколо и открих, че източникът на аромата бе сапун. Както в останалата част на апартамента, и тук всичко бе идеално подредено. Пухкавите хавлиени кърпи в кремаво и кафяво,

подходящи на чаршафите, бяха сгънати внимателно. Мисълта как меката материя обгръща тялото на Рейнджъра ме накара да се разтрепера.

Двойната мивка светеше от чистота, както и мраморът около нея. Вляво бяха поставени тоалетните принадлежности на Рейнджъра. Електрическата му бръсначка бе вдясно. Нямаше вана, но кабината за душа от мрамор и стъкло бе огромна. Бяла хавлия висеше на куката до нея.

Гардеробната бе пълна с дрехи — работни и всекидневни. Познах работните. Рейнджъра, който носеше всекидневните, не бе част от живота ми. Всичко бе спретнато сгънато или окачено. По пода не се валяха мръсни чорапи. Слава Богу, не видях женско бельо. Нито противозачатъчни хапчета и тампони.

Реших, че има две възможности — или Рейнджъра живееше с майка си, или имаше прислужница. Наоколо нямаше следи от възрастна кубинска дама, затова се спрях на теорията с прислужницата.

— Е — казах на празния апартамент. — Струва ми се, че никой няма да има нищо против, ако се настаня тук.

Никой не ми възрази. Приех това за положителен знак.

След десет минути се върнах в апартамента с Рекс и малко дрехи за преобличане. Оставих клетката на плота в кухнята и дадох на Рекс парченце ябълка. Изядох остатъка и влязох във всекидневната. Отпуснах се на удобното канапе и взех дистанционното за телевизора. Сложна машина като за космически кораб. Нямах представа какво да правя с всичките копчета. Нищо чудно, че Рейнджъра не гледаше телевизия.

Отказах се от телевизията и се пренесох в спалнята. Бях изморена и леглото изглеждаше подканящо, но мисълта да се пъхна между чаршафите на Рейнджъра ме накара да се облея в студена пот.

Я престани, казах си. Рейнджъра не е тук.

Да, ама това са неговите чаршафи, за Бога! Личните му чаршафи. Задъвках долната си устна. Напомних си, че чаршафите очевидно бяха прани откакто той бе спал тук за последен път. Значи не беше чак толкова лично, нали?

Проблем номер две: не исках да омажа чаршафите с гнусотиите в косата ми. А това означаваше, че трябва да се изкъпя в банята на

Рейнджъра. Душът пък означаваше, че трябва да се съблека. При мисълта да стоя чисто гола в банята на Рейнджъра отново се изпотих.

Просто го направи, заповядах си. Дръж се като разумен възрастен човек. За съжаление поведението ми на възрастен човек бе част от проблема. Реакцията ми към разсъбличането бе само за възрастни. Неудобна смесица от желание и притеснение. Реших да не ѝ обръщам внимание. Затворих очи и се съблякох. После ги отворих, пуснах водата и влязох под душа. Трябваше да се държа сериозно. Да се захвана за работа. Да изчистя мръсотията от косата си и бързо да се изнеса от банята.

Сапунисах се и открих, че едва дишам. Ароматът на сапуна ме погълна. Бях сгорещена и хлъзгава, и заобиколена от уханието на Рейнджъра. Агония. Екстаз. Озовах се насред еротичен сън. Мамка му! Следващия път, когато реших да проникна с взлом в апартамента на Рейнджъра, щях да си донеса собствен сапун.

Измих си косата енергично, изскочих изпод душа и се изсуших. Да, с кърпите на Рейнджъра, които бяха докосвали Бог знае какви места. Едва не изкрещях от вълнение.

Издокарах се в бельо и тениска и измарширувах към леглото. Пъхнах се под завивката, затворих очи и изстенах.

Намирах се в рая. Носех се из облаците. Пълен комфорт, като изключим предчувствието за надвиснала опасност.

Стаята беше още тъмна, когато се събудих на следващата сутрин. Завесите из целия апартамент бяха спуснати, а аз не възнамерявах да ги дръпна. Не исках да съобщавам на света за присъствието си в апартамента на Рейнджъра. Измъкнах се от леглото и се понесох към душа. Беше ден и се чувствах много по-смела. И очаквах с нетърпение да се пъхна под душа. Бях пристрастена към сапуна на Рейнджъра.

След душа изядох една ябълка и оризово кексче за закуска.

— Преживях нощта и душа — споделих с Рекс, като му подадох парченце портокал. — Не разбирам защо се тревожех толкова. Вероятно Рейнджъра нямаше да има нищо против, че съм тук. Все пак и той е спал в леглото ми и се е къпал в банята ми. Разбира се, аз бях с него по това време. Но пък не съм направила нищо лошо, нали?

Апартаментът бе тих и удобен и вече не се чувствах като ужасна натрапница.

— Настоящото положение не е много по-различно от съжителството с Морели — казах на Рекс. — И там бях гостенка, и тук съм такава.

Фактът, че Рейнджъра не знаеше за гостуването ми, вече ми се струваше незначителна подробност.

— Не се тревожи — успокоих Рекс. — След време ще се върнем в нашия си апартамент. Налага се само да намерим жилище за Валери. А и ако имаме късмет, проблемът с Изкормвачите ще бъде разрешен някак си.

Не очаквах Рейнджъра да се прибере скоро, но за всеки случай му написах бележка и я подпрях на клетката на Рекс. Затворих вратата на апартамента след себе си и я заключих с дистанционното. После се понесох надолу по стълбите, като от време на време спирах да се заслушам за стъпки или пък за отварянето на врата под или над мен.

Открехнах вратата за гаража и надникнах предпазливо. Двете коли на Рейнджъра си бяха по местата. Джиповете се бяха умножили посред нощ. В момента четири черни чудовища бяха паркирани едно до друго. Наоколо нямаше и следа от човешко присъствие, затова профучах светкавично през гаража, отворих вратата и забързах към пикапа.

Настаних се зад волана, заключих вратите и поседях кротко за момент, като се наслаждавах на великолепия аромат на кожените седалки и уханието на Рейнджъра.

Подуших ръката си и изстенах. Уханието на Рейнджъра идваше от мен. Беше ми дал назаем пикапа си, а аз най-нагло се бях нанесла в дома му. Спах в леглото му и се изкъпах със сапуна му. Не можех да си представя какво щеше да последва, ако той научеше за това.

Рейнджъра рядко проявяваше чувства. Беше човек на действието. Изхвърляше хора през прозорци или ги притискаше до стената, без да мигне. Лицето му си оставаше безизразно, без нито капчица пот по него. Спокойно предупреждаваше, че е вбесен, и някой полетяваше във въздуха. Е, телата, които полетяваха, винаги принадлежаха на гадни типове, извършили ужасни неща, така че побоят бе напълно оправдан. Но все пак гледката бе доста впечатляваща и страшна.

Не мислех, че Рейнджъра би ме изхвърлил през прозореца, но се боях да не се откаже от приятелството ни. Съществуваше и страхът, че наказанието ми ще е от сексуално естество. Рейнджъра никога не би направил нищо без съгласието ми, но проблемът бе, че когато се намираше близо до мен, бях готова да се съглася на почти всичко. Рейнджъра беше страхотен отблизо.

Е, добре, какви бяха задачите ми за деня? Харълд Панчек беше единственият случай, с който още не се бях справила. Трябваше да се потрудя да го открия. Вероятно нямаше да е лошо да се отбия и при Каръл Кантел. Но щях да стоя далеч от гангстерските територии. А, да, трябваше да намеря апартамент за Валери. Първо звъннах на Морели.

— Здравсти — казах жизнерадостно, когато той вдигна. — Само исках да се уверя, че си добре.

— Къде си?

— В пикапа на път за работата. Някакви нови щети, нанесени от Изкормвачите?

— Не. Нощта беше тиха и спокойна... след като ти си тръгна. Е, кога ще се върнеш?

— Никога.

И двамата знаехме, че това не бе вярно. Винаги се връщах.

— Май няма да е лошо най-последно да пораснем — отбеляза Морели.

— Да — съгласих се. — Но не трябва да прибързваме.

— Чудя се дали да не поканя на среща Джойс Бърнхард.

Джойс Бърнхард беше долна мръсница и най-големият ми враг.

— Това определено ще е отклонение от поведението на зрял човек — казах строго.

Джо се изкикоти и затвори.

След половин час пристигнах в офиса. Кони и Лула стояха със залепени до прозореца носове.

— Това возило до бордюра прилича на личния пикап на Рейнджъра — каза Лула.

— Взех го назаем — обясних й.

— Но принадлежи на Рейнджъра, нали?

— Да.

— Мили Боже — изохка Кони.

— С нищо не съм се задължила — уверих ги.

Лула и Кони се ухилиха. Човек винаги се задължаваше в подобни случаи.

Двете сигурно щяха да откачат, ако научеха за пещерата на Батман. Та дори и аз едва се сдържах да не закрещя, когато си помислех за нея.

— Днес е ден за Харълд Панчек — казах.

— Той ще е лесна работа — увери ме Кони. — Проверих досието му. Работи в мултиплекса. Всеки ден е на работа от два до десет. Ако не го уцелиш у дома, винаги можеш да го откриеш в киното.

— Опитал ли да му се обадиш?

— Успях да се свържа с него веднъж и ми обеща да се яви в съда за насрочване на нова дата за дело, но не го направи. А напоследък се включва само телефонният секретар.

— Хайде да го пипнем довечера в киното — въодушевено предложи Лула. — Дават един филм, който искам да гледам. В него взривяват света и само разни мутанти оживяват. Гледах рекламите по телевизията и един от мутантите е адски готин. Можем да изгледаме филма и да заключим Панчек след това — продължи тя, като прелисти вестника, за да открие страницата с програмите на кината. — Ето го. Почва в седем и половина.

Планът не беше лош. И щеше да ми остави свободен деня, за да търся апартамент за Валери. Освен това щеше да заеме част от нощта, което също не бе лошо. Не исках да се връщам в апартамента на Рейнджъра, преди сградата да се опразни. А и аз бях гледала рекламите по телевизията и бях съгласна с Лула, че мутантът е адски готин.

— Добре — казах й. — Ще свършим работата довечера. Ще те взема в шест и половина.

— С пикапа на Батман, нали?

— Това е единствената кола, с която разполагам.

— Обзалагам се, че потръпваш, когато седнеш в нея — ухили се Лула. — Нямам търпение и аз да опитам. Искам да се настаня зад волана. Сигурна съм, че се чувстваш като адски зъл и опасен тип, когато се настаниш зад волана.

Аз обаче се чувствах като навлякла чуждо бельо. Е, като се имаше предвид, че бельото принадлежеше на Рейнджъра (в преносен смисъл, разбира се), чувството не бе съвсем неприятно.

— Какво ще правиш през деня? — поинтересува се Лула.

Взех вестника на Кони и отворих на страницата с недвижими имоти.

— Ще търся апартамент за Валери. Не ми изглежда особено мотивирана да напусне моя, затова реших да ѝ помогна.

— Мислех, че си живееш удобно при Морели — каза Лула. — Да не би да има проблеми в рая?

Започнах да ограждам с молив апартаментите под наем.

— Няма проблеми. Просто си искам жилището обратно.

Съсредоточих се върху вестника. Не исках да вдигам очи и да видя реакциите на Кони и Лула.

Приключих с обявите, сгънах страниците и ги прибрах в чантата си.

— Взимам част от вестника ти — казах на Кони. — И в рая няма проблеми.

— Хм — изсумтя Лула, като се наведе към мен и ме подуши. — Страхотно ухаеш, мамка му! Миришеш точно като Рейнджъра.

— Сигурно е от пикапа.

Едва бях излязла от офиса, когато мобифонът ми звънна.

— Майка ти се обажда — съобщи ми тя, сякаш не бих познала гласа ѝ. — Всички сме тук и се чудехме дали не можеш да се отбиееш за малко, за да видиш цветовете за роклите. Избрахме модела, но искаме да сме сигурни, че ще го харесаш.

— Кой са всички?

— Валери и сватбеният агент.

— Сватбеният агент? Сладката Сали ли имаш предвид?

— Не бях наясно, че той разбира толкова много от платове и аксесоари — каза майка ми възхитено.

Баба Мазур стоеше до вратата и ме чакаше. Паркирах зад огромния жълт училищен автобус пред дома на родителите ми.

— Жестоко возило — възхити се баба, вторачена във форда на Рейнджъра. — Нямам нищо против и аз да се сдобия с такова. Обзалагам се, че си има кожени седалки и всички удобства — ухили се тя, като се наведе и ме подуши. — Ухаеш великолепно. Нов парфюм ли имаш?

— Сапун. И миризмата не изчезва.

— Ухае секси.

Не можех да споря. Вече бях влюбена в себе си.

— Всички са в кухнята — съобщи ми баба. — Ако искаш да седнеш, ще трябва да си вземеш стол от всекидневната.

— Не е нужно — възразих. — Не мога да остана дълго.

Майка ми, Валери и Сали седяха до кухненската маса и пиеха кафе. До кекса бяха оставени мостри на платове, а пред Валери лежах откъснати страници от списания.

— Сядай — нареди ми майка ми. — Донеси си стол.

— Не мога. Имам работа.

Сали ми подаде една от страниците.

— Това е снимка на шаферските рокли. Твоята ще бъде същата, но в друг цвят. Все още си мисля за оранжева тиква.

— Разбира се — кимнах. — Тиквата е чудесно нещо.

В момента бях готова да се съглася с абсолютно всичко. Не исках да им развалям удоволствието, а и имах прекалено много други неща да върша.

— Какви задачи имаш? — любопитства баба.

— Задачи за ловци на престъпници.

Майка ми се прекръсти.

— Трябва да видите новия пикап на Стефани — каза баба Мазур. — Прилича на нещо, което и самият дявол би подкарал.

Това прикова вниманието на останалите.

— Взех го назаем от Рейнджъра — обясних. — Имах проблеми с буика, а още не съм си получила парите от застраховката на форда ми.

Майка ми отново се прекръсти.

— Какво стърчи от чантата ти? — поинтересува се баба. — Прилича на страницата с обяви. Нова кола ли ще си купуваш? Мога да дойда с теб на огледа. Много обичам коли.

— Днес няма да купувам кола. Вал е прекалено заета с бебето, за да си търси апартамент, затова реших да ѝ помогна. Видях няколко обяви във вестника, които ми се сториха интересни.

Валери се протегна и грабна вестника.

— Страхотна си! — похвали ме тя. — Много си мила. Има ли нещо добро тук?

Майка ми се премести до Валери, за да може да прочете обявите.

— Ето една хубава къща под наем. И се намира в Бърг. Идеално — усмихна се мама доволно. — Момичетата ще могат да си останат в същото училище. Звънна ли им? — попита ме тя. — Знаеш ли къде точно е къщата?

— Звъннах им на път за насам. Къщата е близък и се намира на улица „Мофит“. Точно до пицарията на Джино. Собственичката живее в съседната половина. Обещах ѝ да се отбия тази сутрин.

— Знам я тая къща — намеси се баба. — Много е хубава. Луиз Кришевиц беше предишната ѝ собственичка. Продаде я преди две години, когато си счупи крака и ѝ се наложи да отиде в старчески дом.

Валери скочи от стола.

— Дай ми само една минута да взема нещата на бебето и ще отидем да огледаме къщата. Предпочитаме да си купим къща, но засега не можем да съберем парите за началната вноска. А това ще ни осигури повече пространство междуременно.

— И аз ще си взема чантата — реши мама.

— И аз ще дойда — каза Сали.

— Аз също — не остана назад и баба.

— Можем да вземем моя автобус — предложи Сали. — Ще имаме повече място в него.

— Страхотно — въодушеви се баба, като тръгна към вратата. — Ще бъдем като семейство Партридж^[1]. Помните ли как те пътуваха навсякъде с техния автобус?

Заповядах си да не се паникьосвам. Щяхме да изминем съвсем кратко разстояние. А ако се отпуснех ниско на седалката, никой нямаше да ме види.

Валери понесе бебето в кенгуру на гърба си, праметнала огромната торба с пелени през рамо.

— Къде ми е чантата? — извика тя. — Имам нужда от чанта. Баба ѝ подаде чантата ѝ и Вал я метна на свободното си рамо.

— За Бога, Вал — казах, — дай да ти помогна с товара.

— Благодаря — отговори тя, — но съм балансирана по този начин. Непрестанно се движа така.

Не исках да прозвучи цинично, но ако сестра ми някога се нуждаеше от пари, вероятно можехме да я уредим да поработи като муле. Щеше да се движи спокойно сред мулетата, които разкарваха туристите из Големия каньон.

— Взех си чековата книжка — каза майка ми, като затвори вратата. — В случай че харесаме къщата.

Валери се понесе надолу по стълбите, следвана от баба.

— Искам да седна отпред — реши баба и забърза напред. — Не искам да пропусна нищичко.

Беше прекрасна сутрин с яркосиньо небе. Огромната обица халка на Сали блестеше на слънчевата светлина. Той бе издокаран в тениска, обичайните си вехти маратонки и съдрани джинси. Около врата му бе окачено колие със зъб на акула, а гъстата му коса сякаш се бе удвоила от последния път, когато го видях. Сали сложи малки розови слънчеви очила с формата на сърце на кълонестия си нос и завъртя ключа.

— Трябва да завиеш зад ъгъла — даде му указания баба. — После изминаваш две пресечки и завиваш надясно.

Сали зави рязко и баба се плъзна от седалката си на пода.

— Мамка му! — изруга Сали. Пляс.

— Не се тревожи за мен — успокой го баба, като се надигна. — Просто не се сетих да се държа. Не знам как се оправят хлапетата. Тия седалки са страшно хлъзгави.

— Хлапетата се мотаят из шибания автобус през цялото време — обясни Сали. — Ох, мамка му!

Пляс. Пляс.

— Струва ми се, че положението ти се е влошило — отбеляза баба. — По едно време се справяше по-добре.

— Трябва да се съсредоточа — обясни й Сали. — Трудно ми е да спра да правя нещо, което съм усъвършенствал с години.

— Разбирам се — каза баба. — Жалко, че трябва да се откажеш от нещо, което вършиш толкова добре.

— Да, но е в името на справедлива кауза — отвърна Сали. — Правя го заради малките сладурчета.

Сали паркира автобуса пред къщата под наем и отвори вратата.

— Ето ни — заяви той гордо. — Всички да слизат.

Повлякох се зад майка ми, баба Мазур, Валери с бебето и Сали, които се понесоха енергично към предната врата.

Майка ми почука и всички застинаха безмълвно за момент. Почука втори път, но отново никой не отвори.

— Странна работа — взмути се баба. — Мислех, че собственичката трябва да си е у дома.

Сали залепи ухо до вратата.

— Мисля, че чувам някой да диша вътре.

Може би жената лежеше на пода, получила инфаркт. Тъкмо бе видяла как стадо откаченяци слиза от училищен автобус и се понася към вратата ѝ.

— Отвори, ако си вътре! — изкрещя баба. — С нас има ловец на престъпници.

Вратата се откряна леко, но веригата си остана на място.

— Една? Ти ли си? — попита жената.

Баба Мазур се вторачи в лицето зад вратата.

— Да, аз съм — потвърди тя. — А ти коя си?

— Естер Хамиш. Винаги седя до теб в бинго залата.

— Естер Хамиш! — извика баба. — Не знаех, че ти си купила къщата.

— Да — потвърди Естер. — Сдобих се с малко пари от застрахователната полица на Хари, Бог да го прости.

Всички се прекръстихме и казахме: „Бог да прости“.

— Е, дойдохме да огледахме половината, която даваш под наем — съобщи баба на Естер. — Това тук е внучката ми и тя си търси жилище.

— Чудесно — усмихна се Естер. — Почакайте да взема ключа. Стреснахте ме за малко. Никога преди пред къщата ми не е паркирал училищен автобус.

— Да, и за нас е ново преживяване, но свикваме с него — обясни ѝ баба. — Харесва ми, че са го боядисали в ярко и жизнерадостно жълто. Наистина привлекателен цвят. Проблемът е, че ти запреща гледката към улицата. Е, предполагам, че можеше да е и по-лошо. Гледката ни можеше да е запречена от някой от онези ванове, с които развеждат извънземни^[2] из страната. Слушах новините по радиото и съобщиха, че вчера открили купчина извънземни, загинали от топлинен удар в подобен ван. Представете си само. Горките същества изминават целия този път през космоса в продължение на светлинни години, за да достигнат до нас, а после умират от топлинен удар във ван.

— Какъв срам! — възмути се Естер.

— Е, радвам се, че това не се е случило пред къщи — каза баба. — Щях да се чувствам ужасно, ако бях открила И Ти мъртъв в някакъв

си ван.

---

[1] Герои от известен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Alien означава извънземен и чужденец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Къщата на Естер Хамиш наподобяваше тази на родителите ми. Всекидневна, трапезария и кухня на първия етаж. Три малки спални и баня на втория. Тесен заден двор. Миниатюрен преден. Гараж за две коли в задната част на имота.

Вътре къщата бе чиста, но доста овехтяла. Банята и кухнята ставаха за употреба, но плачеха за ремонт. Също като у родителите ми. Освен това къщата изглеждаше обитавана.

— Кога ще можем да се нанесем? — попита Валери.

— След две седмици — отговори Естер. — В момента тук живее едно младо семейство, което току-що си купи къща. Ще се изнесат след две седмици.

— Чакай малко — намесих се възмутено. — Във вестника пишеше, че човек може да се нанесе веднага.

— Ами две седмици са почти веднага — сви рамене Естер. — Когато човек стигне до моята възраст, две седмици са нищо работа.

Две седмици. Щях да съм загинала след две седмици! Сестра ми трябваше да се изнесе веднага от апартамента ми. Валери се обърна към майка.

— Какво мислиш?

— Идеална е — отговори тя.

Естер погледна Сали.

— Ти ли си зетят?

— Не — отговори Сали. — Аз съм шофьорът на автобуса и сватбеният агент.

— Зетят е адвокат — гордо се обади майка ми.

Естер се ухили доволно, когато чу това.

— Взимай я — каза баба на Валери.

— Да — присъедини се към нея и Сали. — И аз смятам, че трябва да я вземеш.

— Добре — съгласи се Валери. — Сделката е сключена.

За пореден път новините бяха и добри, и лоши. Добрата бе, че щях да си получа апартамента обратно. А лошата, че това нямаше да стане достатъчно бързо.

— Имам нужда от поничка — промърморих на себе си.

— Чудесна идея — зарадва се баба. — И аз бих хапнала една поничка.

— Връщайте се в автобуса — нареди ни Сали. — Всички отиваме да ядем понички.

След пет минути Сали паркира пред „Вкусната пастичка“. Вратата на автобуса се отвори с изсвистяване и всички се изсипахме навън. Баба си избра две понички, майка ми — две, Валери също две, както и Сали. А аз си поръчах цяла дузина. Оправдах се, че трябва да занеса нещо за хапване в офиса, но ако денят ми не тръгнеше по-добре, щях да омета всичките.

Рене Плат стоеше зад щанда.

— Уха, адски смело от твоя страна да се захванеш с Изкормвачите — възхити ми се тя. — Аз не бих посмяла дори да се мярна пред тези типове.

— Кои са Изкормвачите? — поинтересува се мама.

— Не са интересни — казах бързо. — А и не съм се захващала с тях.

— Чух, че си навлязла в територията им с танк и си прегазила неколцина — продължи Рене. — Включително боса им. Чух също, че си единствената, която може да идентифицира Червения дявол. И че си дала кръвна клетва да го заловиш.

— Мили Боже — изстенах. — Къде чу тая дивотия?

— Всички го знаят — отговори ми Рене. — Вече се разчу из целия град.

Майка ми се прекръсти и омете поничките си за секунда.

— Това е от унгарската страна на семейството — похвали се баба. — Много сме корави. Произхождаме от дълга линия дезертъори и алкохолици.

— Май няма да е лошо да се прибираме — предложих.

Майка ми нямаше вид на човек, успокоен от двете понички. Беше стиснала устни толкова здраво, че лицето ѝ посиняваше. Не ѝ беше лесно да се примири с дъщеря като мен.

Натоварихме се обратно в автобуса.

— Готова съм да ти помогна да пипнеш тия Изкормвачи — каза баба. — Не ги знам какви са, но се обзалагам, че бих могла да сритам малко изкормвачески задници.

— Изкормвачите са гангстерска банда — намеси се Сали. — Адски гадна банда. Налага ми се да минавам през територията им, за да взема няколко хлапета, и ми се струва, че съм попаднал във военна зона. Имат часовои по ъглите и войници, които патрулират из улиците. Тези типове никога не се усмихват. Стоят, вторачени в теб, като зловещи зомбита.

— Какво правят бандите? — полюбопитства баба.

— Правят се на много страшни — отговори ѝ Сали. — Контролират трафика на дрога. И се убиват един друг.

— Не разбирам накъде отива светът — изсумтя баба. — Преди мафията се занимаваше с такива неща. Нищо чудно, че Лу Рагуци изглежда толкова зле напоследък. Оня ден го видях в погребалното бюро на Стива. Обувките му бяха ужасно овехтели. Сигурно няма пари да си купи нови.

— Лу се справя чудесно — възрази майка ми. — Но в момента данъчните му правят ревизия. И нарочно си купи обувки на старо, за да не изглежда преуспял.

Всички се прекръстиха при споменаването на данъчните. Уличните банди и мафията бледнееха в сравнение с ужаса от данъчния закон.

— Ще тръгвам — каза Сали, когато спря пред дома на нашите. — Трябва да прекося целия град, за да прибера хлапетата.

— Благодаря за возенето — усмихна му се баба, като заслиза внимателно по стълбичката на автобуса. — Може да се видим довечера. При Стива ще има чудесно опело. Покойникът е Чарли Уайтхед и „Рицарите на Колумб“ със сигурност ще дойдат. А те са най-интересните от клубовете в града.

Взех торбата с пелени, майка ми грабна чантата на Валери и последвахме баба към къщи.

— И аз трябва да вървя — казах, като оставих торбата в антрето.

— Много мило от твоя страна, че помогна на сестра си да си намери жилище — похвали ме майка ми.

Преметнах собствената си чанта през рамо.

— Благодаря за похвалата, но правех услуга и на себе си.

— Можеше да си направиш услуга, като просто ѝ наредиш да се изнесе от апартамента ти. А намирането на къща беше наистина мило.

Взех си торбата с понички, сбогувах се с всички и се изнесох. Покатерих се в пикапа на Рейнджъра и поседях неподвижно за момент, като се опитвах да се успокоя. Щях да си имам ужасни неприятности, ако слуховете достигнеха до Изкормвачите. Нямаше да им хареса да чуят, че са били преследвани и прегазвани от бяла жена. В средите на гангстерите тези неща не даваха престиж. Е, в момента не можех да направя кой знае какво, утеших се. Най-разумното бе да стоя далеч от тях. Ако имах късмет, те щяха да са заети с продажбата на дрога и взаимното си избиване, и нямаше да се занимават с мен.

Подкарах пикапа, завих зад ъгъла и се отправих към дома на Джо. Обикновена проверка. Исках да се уверя, че къщата стои на мястото си и не е понесла допълнителни щети. Бях се изнесла оттам, но все още се чувствах свързана с нея. Чувствах се свързана и с Морели по същия начин. Бездруго бяхме се разделяли толкова много пъти, че вече това ми се виждаше напълно нормално. Пък и не бях сигурна, че сме скъсали. Приличаше ми повече на реорганизация.

Улицата на Морели беше безлюдна, като се изключи ванът, паркиран пред къщата. Возилото принадлежеше на Авантата, братовчедата на Джо. Авантата заличаваше графитите, като боядисваше предната врата в яркочервено. Надписите по тротоара все още се виждаха, но не бе добавено нищо ново. Намалих, но не спрях. Авантата не си прекъсна работата, за да се огледа наоколо, и аз реших да не му се обаждам.

Следващата ми спирка бе Каръл Кантел. Не бях длъжна да я проверявам всеки ден, но се бях привързала към нея. Как може да не харесаш жена, която е обрала камион на „Фрито-Лей“, а после е изляла доказателствата?

Паркирах пред дома ѝ и се понесох към вратата. Сестрата на Каръл, Синди, ми отвори, преди да звънна.

— Седяхме в предната стая и те видяхме да паркираш — каза Синди. — Станало ли е нещо?

— Не. Просто светско посещение — отговорих, като огледах сестрите. — Исках да се уверя, че всичко е наред.

— Чувствам се много по-добре — обади се Каръл. — Мисля, че успях да се отърва от пристрастеността си към чипса.

Синди се наведе към мен.

— Леле, миришеш страхотно — каза ми тя. — Не знам на какво точно обаче. Не е парфюм...

— Течен сапун — отговорих. — Взех го назаем от един познат.

Каръл се приближи да ме подуши.

— Женен ли е?

— Не.

— А иска ли да се ожени?

Този въпрос ме занимаваше доста време, след като излязох от квартала на Каръл. Нямах и най-беглата идея какъв е правилният отговор. Работех с Рейнджъра, шофирах пикапа му и живеях в апартамента му, но не знаех почти нищо за него. Само няколко незначителни факта. Бил женен веднъж като доста млад. Имаше дъщеря във Флорида. Беше напуснал колежа, за да се запише в армията. А там бил в специалните части. Това беше цялата информация, с която разполагах. Рейнджъра не споделяше мислите си. Рядко показваше чувствата си. Усмиваше се от време на време. Апартаментът му също не разкриваше много. Имаше добър вкус за обзавеждане и за сапуни.

Стана време за обяд, а не знаех с какво да се захвана, затова паркирах пред супермаркета и изядох две понички. Почиствах крем карамел от тениската си, когато мобифонът ми звънна.

— Къде си? — попита Морели.

— Пред супермаркета. Обядвам.

— Чу ли слуховете?

— Чух безброй слухове. Кой по-точно имаш предвид?

Джо въздъхна тежко.

— А, онези ли? — попитах невинно. — Да, чух ги.

— И какво смяташ да правиш?

— Да се крия.

— Ще трябва да се скриеш много добре, защото ако те намеря, ще те сложа под домашен арест.

— Въз основа на какви обвинения?

— Безумно излагане на излишни рискове. А и моето подлудяване, разбира се. Къде се криеш? Не си у родителите си. Там вече проверих.

— Настаних се в жилището на един приятел.

— Безопасно ли е?

— Да.

С изключение на приятеля, разбира се.

— Щях да се чувствам по-добре, ако гласът ти звучеше по-уплашено — сподели Морели. — Тия типове са откачени. Непредвидими и безумни. И действат според техни собствени правила.

Джо затвори. Беше мой ред да въздъхна тежко. Опитвах се упорито да си внуша, че не съм обезумяла от страх.

Реших, че докато съм близо до супермаркета, мога да си понапазарувам малко, затова заключих пикапа и се завлякох в магазина. Взех си кутия със зърнени храни, мек бял хляб, буркан с фъстъчено масло (от вкусното, дето е претъпкано с мазнини и захар) и буркан с маслини.

Бутах количката си по пътеката, когато госпожа Зюк ме забеляза.

— Стефани Плъм! — извика тя. — Дори вече не помня кога те видях за последен път. Но виждам баба ти редовно и тя ми разказва за всичките ти приключения.

— Разказите на баба не отговарят на истината.

— И тази работа с Изкормвачите...

— Това пък съвсем не е истина.

— Всички говорят как съвсем сама си им провалила бизнеса. Лоша е работата с убиеца обаче.

— С убиеца?

— Нали знаеш, онзи, когото са наели да те очисти. Чух, че са докарали някого от Калифорния. Изненадана съм, че обикаляш наоколо толкова спокойно. Дори ми се струва, че не носиш бронирана жилетка.

Дали говореше сериозно?

— Всичко това са слухове — казах. — Няма нищо вярно.

— Разбирам — кимна госпожа Зюк. — Възхитително е, че си толкова смела и скромна. Но ако бях на твое място, щях да си сложа бронирана жилетка.

— Не мисля, че Изкормвачите прекарват много време в супермаркети.

— Може и да си права — съгласи се госпожа Зюк. — Но аз за всеки случай ще се отдалеча от теб.

Постарах се да не гледам уплашено през рамо, докато отивах към касата.

Телефонът ми звънна, когато се качвах в пикапа.

— Какви са тези слухове за наемния убиец? — поинтересува се Кони. — Говори ли с Джо?

— Говорих, но не ми каза нищо за наемни убийци.

— Преди малко Вини плати гаранцията на някакво хлапе от гангстерските територии и то не спря да дрънка как ще те очистят.

Фраснах глава във волана. Нещата излизаха извън контрол.

— Не мога да говоря сега — казах на Кони. — Ще ти звънна по-късно.

Набрах номера на Морели и си поех дълбоко дъх.

— Да?

— Аз съм. Помниш ли как ме попита дали съм чула слуховете? За кои точно говореше?

— За клетвата ти да отървеш света от Изкормвачите. За обещанието ти да идентифицираш Червения дявол. О, да, и за наемния убиец. Това е любимата ми част.

— Тъкмо чух за наемния убиец. Вярно ли е?

— Не знам. Проверяваме. Още ли си в супермаркета?

В главата ми извъня аларма. Дали Морели би се опитал да ме хване и заключи в къщата си?

— Напазарувах си и сега се връщам в офиса — излъгах го. — Звънни ми, ако чуеш нещо.

Затворих, стартирах двигателя и подкарах в обратната на офиса посока. Страшно умно, да му се не види. Сега трябваше да се крия и от Изкормвачите, и от Морели.

Имах доста време за убиване преди киното с Лула и залавянето на Панчек, затова се отправих към универсалния магазин. Паркирах пред входа на „Мейсис“ и се замотах в отдела за обувки. Кредитната ми карта бе почти изчерпана, а и не видях нещо, което да си заслужаваше да ме набутат в затвора за неплатени дългове, така че излязох от „Мейсис“ и нахлух в магазина на „Годайва“^[1]. Събрах всички стотинки, които се търкаляха из чантата ми, и си купих две парчета шоколад. Ако си купуваш шоколад с дребни пари, калориите не се броят. Пък и едното бе с ягодов крем, така че щях да ям плодове. А плодовете са полезни, нали?

Мобифонът ми звънна, докато довършвах второто парче.

— Мислех, че се връщаш в офиса — недоволно процеди Морели.

— Промених си решението в последния момент.

— Къде си?

— Пойнт Плезънт. Реших да се поразходя по брега. Денят е прекрасен. Но тук е малко ветровито.

— Чуват се шумове сякаш около теб има доста хора.

— Да, в един от павилионите съм.

— Повече ми прилича на универсален магазин.

— А защо се обаждаш? — попитах.

— Колата ти е свободна. Накарах да я почистят и графитите изчезнаха напълно. Можеш да си я прибереш по всяко време.

— Благодаря. Това е чудесно. Ще изпратя баща ми да я вземе.

— Сладурче, можеш да бягаш, но не можеш да се скриеш — захили се Морели. — Ще те намеря.

— Ама че си ченге!

— Такова съм си.

Затворих и излязох от магазина. Беше почти шест, така че се отправих към дома на Лула. Изядох остатъка от поничките, докато седях в задръстването на магистралата.

Лула беше на площадката пред къщи и ме чакаше.

— Закъсня — скара ми се тя. — Ще изпуснем началото на филма. А това е адски неприятно.

— Имаше задръстване — оправдах се. — А и съм закъсняла само с пет минути. Имаме предостатъчно време.

— Да, ама трябва да си купя пуканки. Не можеш да гледаш филм за мутанти, ако не си се снабдил с пуканки. Сигурно ще имам нужда и от безалкохолно, и от бонбони, за да балансирам солта и мазнината от пуканките.

Паркирах пред киното и прегледах папката на Панчек за последен път.

— Харълд Панчек — прочетох на Лула. — Двадесет и две годишен. Руса коса, сини очи. Набит. Метър седемдесет и седем. Няма отличителни белези. Това е онзи тип, дето се изпикал върху розата. Гаранцията му е съвсем малка. Няма да изкараме добри пари от него, но така или иначе трябва да го приберем.

— Защото сме сериозни професионалисти — додаде тя.

— Да. А и ако искаме да си запазим службицата, нямаме избор.

Извадих снимката на Харълд от папката и двете с Лула я огледахме внимателно.

— Напомня ми на някого — каза Лула. — Но не мога да се сетя на кого.

— На Спъндж Боб. Жълта коса. Няма врат. Тяло като конструирано с „Лего“.

— Точно така. И кожата му е пореста като гъба.

Пъгнах снимката и пълномощното за залавянето на Панчек в чантата си. В нея имах и белезници, електрошокова палка и сълзотворен спрей. Пистолетът ми бе в буркана за бисквити в дома на Морели. А пищовът на Рейнджъра си бе в пикапа му. Господ знае какво имаше в чантата на Лула. Нищо чудно да бе скрила вътре цяла базука.

Прекосихме паркинга и влязохме в киното. Купихме си билети, пуканки, шоколадови дражета, безалкохолни напитки и ментови бонбони.

— Я погледни натам — побутна ме Лула. — Спъндж Боб проверява билетите.

Най-разумното бе да го заключим още сега. Доста неща можеше да се объркат, ако изчакаме. На Панчек можеше да му прилошее и да се прибере у дома. Или пък да ме познае и да изчезне. Или да реши, че мрази работата си, и да напусне.

— Умирам от мерак да изгледам този филм — каза Лула, стиснала в ръка купа с пуканки, достатъчно голяма да изхрани осемчленно семейство.

— Би трябвало да го пипнем още сега. Ако изчакаме прекалено дълго, може да се чупи някъде.

— Да не се шегуваш? Купих си пуканки и кола, и шоколадови бонбони. На всичкото отгоре никога досега не сме ходили на кино заедно. Никога не правим нищо заедно, освен да работим. Мисля, че имаме нужда от малко развлечения. Ами готиния мутант? Не искаш ли да го видиш?

Тук вече се предадох. Наистина исках да видя мутанта. Приблжих се до Панчек и му подадох билета си. Погледнах го в очите и се усмигнах. Той ми се усмигна в отговор и съдра билета ми наполовина. После взе билета на Лула. Очевидно не позна никоя от нас.

— Ще е фасулска работа — отбеляза Лула, когато се настанихме на местата си. — На път за вкъщи ще му сложим бележниците и ще го завлечем до панделата.

След деветдесет минути мутантски екшън Лула бе готова да заключи Панчек.

— Можем да сме страховити като мутантите — каза ми тя. — Знаеш ли каква е основната разлика между тях и нас? Костюмите. Те си имаха жестоки костюми. Няма начин да сгресиш, когато носиш наметало и ботуши. А, да, имаме нужда и от емблема. Вероятно трябва да си поръчаме някаква. Може да изобразява светкавица.

Панчек стоеше на пътеката и насочваше хората към изхода. Лула мина покрай него, завъртя се и застана зад гърба му. Аз се приближих към тях.

Усмихнах се на Панчек.

— Харълд Панчек? — попитах мило, като отдавна забравена приятелка.

— Да — отговори той. — Познаваме ли се?

— Стефани Плъм — представих се. — Работя за „Съдебни гаранции Винсът Плъм“.

Щрак. Закопчах едната гривна на китката му.

— Хей! — извика Панчек възмутено. — Какво, по дяволите, правиш?

— Не си се явил за насрочването на нова дата за делото ти. Страхувам се, че ще трябва да те отведе в полицията, за да оправим пропуската ти.

— На работа съм.

— Днес ще си тръгнеш един час по-рано.

— Трябва да предупредя шефа.

Закопчах му и втората гривна и го побутнах към вратата.

— Ще уведомя шефа ти, не се притеснявай.

— Не, чакай малко. Всъщност е по-добре никой да не знае. Това е срамна работа. Господи, всички ли ни гледат?

— Не всички — утеши го Лула. — Мисля, че до будката за пуканки стои един тип, който не ни гледа.

— Това е огромна грешка — увери ни Панчек. — Не съм виновен, че розовият храст загина.

— Да бе, припикал го е някой призрак — презрително изсумтя Лула.

— Виновно е кучето на Гризуолд. Той си вдига проклетия крак над храста всеки ден. Това е дискриминация. Не виждам някой да отвежда псето на Гризуолд в съда. Всички знаят, че гадното животно опикава всичко, но не му се ядосват, защото е куче. Не е честно.

— Разбирам те — в гласа на Лула прозвуча съчувствие. — Но все пак трябва да завлечем дебелия ти задник до съда.

Панчек се заинати.

— В никакъв случай. Няма да ходя в затвора.

— Не прави сцени — помолих го.

— Ще правя каквото си искам. Имам си основателна причина.

— Мутантите никога нямаше да се примирят с това — каза Лула.
— Не се примирявах с абсолютно нищо.

Дръпнах Панчек и го повлякох към изхода. Говорех му по целия път и се опитвах да го убедя да ми сътрудничи.

— Бездруго няма да те приберат в затвора — успокоих го. — Просто трябва да ти определим нова дата. Нещата се вършат точно по този начин. И после веднага ще ти уредим новата гаранция.

Задържах вратата отворена и побутнах Панчек към паркинга. Бях оставила пикапа през пет редици.

Двете с Лула поведохме пленника си напред, но внезапно се заковахме на място. Някакъв джип бе спрял между паркираните коли. Двигателят му работеше. Точно срещу него имаше сребриста малка кола. Черен тип в снежнобял анцуг стоеше до джипа говореше с бял младеж, издокаран от глава до пети в дрехи от „Абъркромби и Фич“. И двамата бяха около двайсетинагодишни. На задната седалка на сребрилата кола седеше млада двойка, а на предната до шофьора — младо момиче.

— Не искаме да ставаме свидетели на това — предупреди ме Лула. — На времето човек ходеше да си търси дрога, а сега дрогата го търси.

Обадих се на полицията в Хамилтън и им съобщих, че имат проблем на паркинга на мултиплекса. После звъннах в киното и им казах да изпратят охраната насам.

Бандитът в копринения анцуг и хлапето продължаваха да говорят. Анцугът упорстваше за нещо, а хлапето бе раздразнено. Момичето от предната седалка изскочи нетърпеливо от колата.

— Това не е хубаво — каза Лула. — Малката не трябваше да излиза от колата. Тези типове са гангстери. Сравнени с философията им за жените, песните на Еминем звучат като детски стихчета.

Трима едри мъже в развлечени джинси, от чиито джобове стърчаха червени кърпи, излязоха от джипа и се затътриха с люлееща се гангстерска походка към мястото на преговорите. Един от тях забучи пръст в гърдите на „Абъркромби и Фич“. Хлапето го бутна енергично назад. Типът извади пищов и го опря в челото на младежа.

— Мамка му! — изсумтя Лула.

Погледнах през рамо и се зачудих защо охраната се мотае толкова. Вероятно подобни неща се случваха прекалено често тук и никой не си правеше труда да се появи на паркинга преди пристигането на полицията.

Момичето ококори очи. Сърна, попаднала пред фаровете на кола. Останалите бандити се извърнаха към нея, бутнаха я назад и я притиснаха към пикапа на Рейнджъра. Появи се още един пистолет, а после и нож.

Натиснах бутона на дистанционното и алармата на пикапа запищя.

Всички подскочиха.

Гангстерите се натовариха в джипа си, дадоха на заден и изчезнаха от паркинга със свистящи гуми.

Натиснах копчето отново и алармата млъкна. Обърнах се към Лула и осъзнах, че Панчек бе изчезнал. Бяхме забравили да го държим под око. А още по-неприятен бе фактът, че се бе изпарил с шейсетдоларовите ми белезници.

Лула се огледа наоколо.

— Отвратително е, когато изчезнат по този начин, нали? — възнегодува тя. — Не мога да търпя коварни мошеници.

— Не може да е отишъл много далеч. Ти ще претърсиш едната страна на паркинга, а аз — другата. Ще се срещнем в киното.

От втората редица коли се чу звук на стартиращ двигател. Някаква кола изскочи от мястото си и се понесе към изхода. Забелязах жълтата коса на типа зад волана.

— Е, поне няма нужда да претърсваме паркинга — отбеляза Лула. — Обзалагам се, че не му е лесно да шофира с белезници на ръцете. Но си мисля, че трябваше да му закопчаеш гривните зад гърба, както е по правилник.

— Не ми изглеждаше опасен. Опитвах се да се държа мило с него.

— И видя ли докъде те докара това? Никога не се дръж мило с хората.

Отключих пикапа и се мушнах вътре.

— Може пък да е достатъчно глупав и да се прибере у дома — казах на Лула. — Трябва да проверим къщата му.

Излязохме от паркинга и видях две полицейски коли на около половин пресечка надолу. Бяха спрели под ъгъл до тротоара, а светлините им проблясваха. Едната беше обикновена патрулна кола, а другата — детективска. Джипът бе пред патрулната кола. Обитателите му стояха разкрачени, опрели ръце на капака, а ченгетата ги претърсваха.

Минах покрай полицаите и познах Гъс Джиани. Стоеше встрани и чакаше униформените да си свършат работата. Не познавах повечето ченгета от Хамилтън, но Джиани ми бе добре известен, тъй като бе едно от другарчетата по чашка на Морели.

Спях и спуснах прозореца си.

— Какво става? — попитах Джиани.

— Шофираха с превишена скорост — ухили се той. — Тъкмо се отзовавахме на обаждането ти, когато джипът профуча със сто и двайсет километра в час по улица, където ограничението е трийсет.

— Това е колата, заради която ви се обадох.

Усмивката му се разшири.

— И аз така си помислих — каза Джиани, после се отдръпна назад и се вторачи в пикапа на Рейнджъра. — Да не си го откраднала?

— Взех го назаем.

— Обзалагам се, че Джо е страшно доволен от това. Всички ченгета познаваха пикапа на Рейнджъра.

— Трябва да тръгвам — казах, като си помислих, че щом Джиани е тук, Морели не е далеч.

Гангстерът в белия копринен анцуг обърна глава и се вторачи в мен. Лицето му беше безизразно, но очите му напомняха страшни

винове в река Стикс. Черни, бездънни и ужасяващи. Кимна ми леко, сякаш да ми покаже, че знае коя съм. Дясната му ръка се вдигна от капака на джипа и се протегна към мен като насочен пистолет. Устните му прошепнаха „Бум“.

Джиани също го видя.

— Внимавай — предупреди ме той.

Излязох на магистралата и потеглих по пътя, по който минавах за Бърг, само че в обратната посока.

— Лоша работа — промълви Лула, когато поехме по магистралата. — Оня тип те позна. Знаеше коя си. Но не защото те видя на паркинга. Никой от гангстерите не ни обърна внимание на паркинга. Тоя тип беше зъл и опасен и знаеше коя си.

Опитах се да забравя за случката и да се съсредоточа върху шофирането. Не исках да се парализирам от ужас. Предпазливостта беше разумно нещо. Но страхът не бе продуктивен. Изминах няколко километра повече, но стигнах до дома на Панчек, без да се натъкна на Морели.

Къщата беше тъмна и колата му не се виждаше. Обиколих квартала бавно, като търсех проклетата кола. Кръгла нула. Панчек можеше да е прибрал возилото си в гаража на някой приятел и да се криеше в тъмната си къща, но не мислех, че е постъпил така. Подозирах, че е отишъл при някого, на когото има доверие, за да се отърве от белезниците.

Закарах Лула до дома ѝ, после се понесох към апартамента на Рейнджъра на улица „Хейуд“. Паркирах на съседната пряка и изминах пеша разстоянието до подземния гараж. Огледах сградата внимателно. Отново петият и шестият етаж бяха осветени. Влязох в гаража и забързах към асансьора. Колите на Рейнджъра — поршето турбо и поршето кайен — си бяха на мястото. Черен форд експлорър беше паркиран до страничната стена, а черна сонома бе спряна до него.

Качих се в асансьора, издигнах се до седмия етаж и затаих дъх. Вратата на асансьора се отвори към безмълвния коридор и аз изскочих навън.

Залепих ухо до вратата на апартамента и се вслушах внимателно. Не чух нищичко и отключих. Всичко изглеждаше точно така, както го бях оставила. Тихо и спокойно. Прохладно. Тъмно. Също като Рейнджъра. Запалих лампата и тръгнах към кухнята. Поздравих весело

Рекс и оставих пазарските торби на плота. Сложих мобифона да се зарежда и прибрах храната.

Зачудих се какво ли става на петия и шестия етаж. Светеха вече втора нощ. Безброй черни коли влизаха и излизаха от гаража. Предположих, че на петия и шестия има офиси. Но пък можеше да са апартаменти. Тъй или иначе, налагаше ми се да внимавам къде паркирам пикапа, както и как се движа из сградата.

Направих си сандвич с фъстъчено масло и маслини и си отворих една от бирите „Корона“ на Рейнджъра. Завлякох се до спалнята, метнах си дрехите на пода, отидох до банята, за да си измия зъбите и да помириша сапуна на Рейнджъра, после се проснах в леглото.

Бях изкарала странен ден. Не че не ми се беше случвало и преди. Странните дни ми се виждаха почти напълно нормални. Тревожното в днешния бе, че опасностите около мен все повече се увеличаваха. Бях направила всичко възможно, за да запазя разума си и да потисна страха си, но май не се справях много добре. И преди се бях набутвала в рискови положения, но за първи път някой наемаше професионален убиец за мен.

---

[1] Известна марка шоколадови изделия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Отворих очи и за момент се паникьосах. Стаята бе тъмна и абсолютно непозната. Чаршафите бяха гладки и ухаеха на Рейнджъра. След миг обаче осъзнах. Аз бях тази, която миришеше на Рейнджъра. Преди да си легна, си бях измила ръцете и лицето със сапуна му.

Щракнах нощната лампа и погледнах часовника. Почти осем сутринта. Денят ми още не бе започнал, а вече бях закъсняла. Реших, че леглото е виновно. Беше най-прекрасното легло, в което някога бях спала. И макар да се тревожех Рейнджъра да не се върне, докато се намирах в апартамента му, не се страхувах от нищо друго. Тук бе безопасно и хубаво.

Надигнах се от леглото и се завлякох в банята. Петък. Повечето хора бяха щастливи в петък, защото работната им седмица свършваше. За моята работа обаче това не важеше. Кони работеше половин ден в събота. Вيني пък стоеше в офиса, когато нямаше с какво друго да се занимава. Не бяхме сигурни кога точно работеше Лула. А аз се трудех непрекъснато. Е, добре де, не работех от девет до пет. Но вечно бях нащрек. Възможността да заловиш някой беглец от закона се явяваше точно когато най-малко очакваш — в супермаркети, универсални магазини, кина или на летището.

А като говорим за кина, ако бях по-добра в работата си, вероятно можех да си почивам през уикендите. Но когато провалиш някое залавяне, както направих снощи, трябва да се трудиш два пъти по-усърдно, за да си поправиш грешката. Панчек вече знаеше как изглеждам. Освен това бе наясно, че го издирвам.

Вчера бях имала безброй възможности да си купя сапун, но удобно бях забравила. И сега отново щеше да ми се наложи да ползвам сапуна на Рейнджъра. Тежка задача, а? А после щях да се избърша с дебелите му, пухкави хавлии. Още една тегоба, която трябваше да се насиля да изтърпя. Е, признавам си, че харесвах стила на живот на Рейнджъра. Също така можех да си призная, че харесвах откраднатата

интимност. Щеше да ми се наложи да кажа доста молитви, за да получа опрощение.

А сигурно щях да платя и висока цена, когато Рейнджъра се върнеше. Дори да успея да се изнеса дълго преди той да се върне в апартамента, дори да изпера и изгладя чаршафите му, Рейнджъра щеше веднага да разбере, че съм проникнала с взлом в дома му. Човекът беше експерт по охраната. Вероятно имаше камери навсякъде. Е, надали в апартамента, но в гаража, асансьора и фойето. Никой не бе дошъл да ме изрита оттук, затова предположих, че или не наблюдават постоянно камерите, или му бяха докладвали, но Рейнджъра просто нямаше нищо против да поживее в апартамента му.

Издокарах се в маратонки, джинси и ластична бяла тениска. Сложих си малко спирала на миглите и се отправих към кухнята. Пуснах няколко зрънчовци в чинийката на Рекс, а на себе си сипах цяла купа. Закъснявах, затова реших да не правя кафе. Бездруго трябваше веднага да отида в офиса, а там щях да си взема кафе.

Грабнах си телефона, късото джинсово яке и чантата и заключих. Взех асансьора до гаража, като потреперих в мига, когато вратата се отвори и бях изложена на показ. Дори и камерите да ме бяха открили, исках да отложя личния сблъсък колкото се може повече. Нямаше смисъл да прибързвам и да излагам на риск новата си квартира. Имах нужда от временен дом, а проблемите с Рейнджъра се отлагаха във времето. Можех да се възползвам докрай от положението, нали?

Огледах се, но не видях никого. Изскочих от асансьора, вратата се затвори зад мен, а аз чух гласове откъм стълбището.

Двете коли на Рейнджъра бяха точно пред мен. Вдясно стояха три черни джипа. Син джип субару и сребърно ауди бяха паркирани вляво. Инстинктивно скочих към субаруто и се скрих зад него. Клекнах зад багажника, като се надявах да съм станала невидима. Не знаех кой имаше достъп до гаража, но реших, че хората на Рейнджъра сигурно шофираха черните джипове.

Вратата на стълбището се отвори и Танк с още двама мъже влязоха в гаража. Тримата се натовариха в един от джиповете и се изнесоха. Изчаках няколко секунди, после забързах напред приведена, отворих тежката врата и хукнах по улицата.

Офисът на Вини се намира на „Хамилтън“. Зад него минава тясна уличка, която осигурява паркинг за две коли и достъп до задния вход. Паркирах пикапа на Рейнджъра на страничната улица и влязох през задния вход... в случай че Морели твърдо бе решил да ме хване. Нямах никакво желание да си търся белята.

— Аха — каза Лула, когато ме видя. — Не е на хубаво, щом се промъкваш през задната врата.

Закрачих делово към кафеварката.

— Просто внимавам.

— Разбирам те — кимна Лула. — Какъв е планът за днес?

— Имам нужда от друга кола. Не мога да се слея с околните, когато шофирам пикапа на Рейнджъра.

А по-точно казано, не можех да стана невидима, когато паркирах пикапа за през нощта. Хората на Рейнджъра непрестанно патрулираха улиците около подземния гараж. Не исках да рискувам някой от тях да забележи пикапа.

— Надявах се да дойдеш с мен до дома на родителите ми. Ще оставя пикапа в техния гараж. А после можем да отидем да потърсим нова кола.

— Нова кола! Адски обичам да купувам нови коли.

Сипах си сметана и отпих от кафето.

— Този вид пазаруване няма да ти допадне. Нямам пари и търся евтина развалина — обясних и се обърнах към Кони. — Като говорим за пари, предполагам вече знаеш, че Панчек изчезна с единствените ми белезници.

— Лула ми разказа. Вземи един чифт от садо-мазо кутията, когато си тръгваш.

На времето на улица „Кармен“ имаше процъфтяващ порнографски магазин. Носеха се слухове, че бил най-големият доставчик на вибратори, камшици и вериги в щата. Преди девет месеца собственикът му реши, че му е писнало да плаща рекет на мафиотите, и каза на отговорната за него мутра да върви на майната си. Няколко дни по-късно магазинът загадъчно се подпали и изгоря. Цял кашон белезници оцеля в пожара почти без щети и Вини го купи адски евтино.

— Защо искаш да оставиш пикапа у родителите си? — полюбопитства Лула. — Защо просто не го върнеш?

— Ще ми се да го задържа още малко. За всеки случай. Не знаеш кога точно може да ти потрябва пикап.

А и нямаше да мога да проникна в апартамента на Рейнджъра, ако върнех ключовете на Танк.

— Тази сутрин разполагам с няколко нови бегълци — уведоми ме Кони. — Ще подготвя документацията по-късно и утре можеш да се заемеш с тях.

— Предполагам, че след като се снабдиш с нова кола, ще искаш да отидем да потърсим Харълд Панчек — обади се Лула.

— Да, мисля да постъпя точно така.

— Също така предполагам, че аз би трябвало да дойда с теб, тъй като той е адски коварен.

Огледах купчината папки върху картотеката. Имаше работа поне за един месец.

— А какво ще правиш с картотекирането? — попитах я.

— Мога да свърша работата, когато си поискам. Картотекирането не е въпрос на живот и смърт. Имам си приоритети. Отнасям се изключително сериозно към приятелството ни. Чувствам се длъжна да те придружавам в опасните издирвания на престъпници, за да пазя кльошавия ти задник. Приликата на някого си със Спъндж Боб не означава, че той не е жесток и опасен тип.

— Жалка работа — изсумтя Кони, като изгледа Лула мрачно. — Готова си на всичко, само и само да се отървеш от картотекирането.

— Не на всичко — възрази Лула.

След десетина минути пикапът на Рейнджъра бе прибран в гаража на нашите.

Баща ми бе докарал буика на чичо Шандор от полицията и сега Синята птица и пикапът на Рейнджъра стояха уютно заедно, заключени в гаража.

— Каква приятна изненада! — възкликна баба, когато ме видя до кухненската врата.

— Не мога да остана — уведомих нея и мама. — Искях само да ви кажа, че оставям пикапа на Рейнджъра в гаража.

— Ами нашата кола? — попита мама. — Къде ще я паркираме?

— Вие никога не използвате гаража. Колата ви е вечно пред къщи. Погледни навън. Там е, нали? Трябваше да я заобиколя, за да вляза в гаража.

Майка ми режеше зеленчуци за супа. Сега обаче рязко остави ножа настрана и се вторачи в мен с ококорени очи.

— Мили Боже! Нещо не е наред, нали? Пак си се набутала в неприятности.

— Да не си откраднала пикапа? — попита баба с надежда.

— Не съм се набутала в неприятности и всичко си е наред. Обещах на Рейнджъра да се грижа за пикапа му, докато той е вън от града. Щях да го карам, но си промених решението. Прекалено голям е за мен.

Майка ми не изпитваше желание да узнае истината, казах си. Истината не беше приятна.

— Голям е — потвърди баба. — А нали знаеш какво казват за размера на пикапа на един мъж?

— Трябва да вървя — казах нервно. — Лула ме чака.

Баба се затътри след мен. Спря до предната врата и махна на Лула.

— Какво ще правите? — попита тя. — Някой убиец ли ще преследвате?

— Съжалявам — отговорих. — Днес не разполагаме с убийци. Ще ходим да купуваме кола. Имам нужда от возило, докато си получа застраховката от жълтия форд.

— Страшно обичам да пазарувам коли — зарадва се баба. — Чакай само да се обадя на майка ти и да си взема чантата.

— Не! — изврецах ужасено, но баба вече галопираше из къщата и си събираше нещата.

— Хей! — извика Лула. — Защо се мотаем тук толкова време?

— Баба ми идва с нас.

— Тримата мускетари са отново заедно — ухили се Лула.

Баба изскочи от къщата и се метна на задната седалка на файър бърда.

— К'во имаш? — обърна се към Лула. — Еминем? Фифти сент?

Лула пусна диска на Еминем, увеличи звука и се понесохме напред с тътен.

— Обмислях проблема с колата ти — каза ми Лула. — Познавам един тип, който продава коли. И не иска много пари за тях.

— Не знам — отвърнах мрачно. — Ако си купиш кола от обикновен магазин, ти дават гаранция.

— Колко можеш да похарчиш?

— Сто-двеста кинта.

Лула ме изгледа накриво.

— И искаш гаранция за толкова малко пари?

Беше права. Гаранцията не звучеше реално. Всъщност за тези пари надали щях да намеря кола, която въобще да върви.

Лула извади мобифона си и набра някакъв номер.

— Една приятелка има нужда от кола — каза тя, когато се свърза.
— Аха. Аха. Аха — потвърди няколко пъти, после се обърна към мен.
— Имаш ли нужда от регистрация?

— Да!

— Да — каза Лула в телефона. — Ще иска и такова нещо.

— Не е ли страхотно! — извика баба Мазур от задната седалка.
— Нямам търпение да видя новата ти кола.

Лула затвори, излезе от Бърг и се понесе към противоположната част на града. Когато стигнахме до улица „Старк“, Лула натисна автоматичните ключалки на вратите.

— Не се тревожете — успокои ни тя. — Заклучвам просто за всеки случай. Не отиваме към лошата част на града. Е, добре де, може и да е лоша, но не е най-лошата. Няма да навлизаме в гангстерските територии. Тук живеят неорганизираните престъпници.

Баба залепи нос в прозореца.

— Никога не съм виждала нещо подобно — каза тя. — Навсякъде има надписи. Онази сграда там е била опожарена, а сега прозорците ѝ са заковани с дъски. Още ли сме в Трентън? Кметът знае ли за това? Ами Джо Джуниак? След като вече е конгресмен, би трябвало да се заеме с тези проблеми.

— На времето, когато бях проститутка, работех на тая улица — съобщи ѝ Лула.

— Без майтап? — извика баба. — Страхотна работа! Има ли работещи дами наоколо в момента? Бих искала да видя някои от тях.

Огледахме се, но не видяхме работещи момичета.

— По това време на деня няма много клиенти — напомни ни Лула.

Тя зави наляво по улица „Фишър“, мина една пресечка и паркира пред тясна двуетажна къща, която сякаш се рушеше от долу на горе. Очевидно на времето е била част от редица долепени една до друга къщи, но останалите бяха изчезнали и само някои от страничните им стени бяха останали. Предните дворове бяха почти разчистени от отпадъци, но приличаха на бойно поле. Виждаха се парчета тръби и купчини разбити тухли и дъски, които не бяха успели да стигнат до последната боклукчийска кола. Триметрови телени огради бяха издигнати около дворовете. В единия бяха изложени ръждясали хладилници, перални, печки, градински мебели и няколко вехти телевизора. Другият бе пълен с коли.

— Тези дворове са собственост на тип на име Хог — информира ни Лула. — Освен тях притежава и гараж на съседната пресечка. Купува боклучави коли на търг, пооправя ги леко, за да изминат поне няколко километра, и ги продава на малоумници като нас. Понякога се снабдява с коли и от други източници, но не иска да говори за това.

— Имаш предвид колите, които са без регистрация, нали? — попитах.

— Хог може да ти осигури регистрация за всяка кола, която искаш — обясни ми Лула. — Просто трябва да си платиш допълнително.

Баба изскочи от файър бърда.

— Онези градински столове с жълтите възглавници не изглеждат лоши — каза тя. — Май трябва да отида да ги разгледам.

Скочих след нея и я хванах за дръжката на чантата.

— Не се отдалечавай. Стой плътно до мен. Не говори с никого — наредих ѝ твърдо.

Едър тип с шоколадова кожа и тяло като бетонобъркачка се понесе към нас.

— Лула ми каза, че приятелката ѝ искала да си купи кола — усмихна се той. — Избрахте най-доброто място, тъй като разполагам с няколко чудесни коли.

— Не искаме прекалено чудесна кола — обясни му Лула. — Търсим изгодна сделка.

— Колко изгодна?

— Двеста долара. И това включва номерата и регистрацията.

— Тази сума дори не ми покрива разноските. Трябва да платя и на посредника.

— Твоите посредници са в панделата — каза Лула. — И единствените ти разноси са за бензин, та да можеш да стигнеш дотам и да си прибереш смотаните роднини.

— Леле — ухили се Хог. — Говориш мръсотии. Почваш да ме възбуждаш.

Лула го плесна по главата.

— Много обичам, когато правиш така — нежно ѝ каза Хог.

— Е, имаш ли кола за нас или не? — попита Лула. — Защото иначе отиваме при Мазния Луи.

— Разбира се, че имам — отговори Хог. — Винаги съм имал коли за теб. Някога да съм те разочаровал? — попита той, после огледа мен и баба. — Коя от вас, прекрасни дами, ще купува колата?

— Аз — отвърнах.

— Какъв цвят искаш?

— Цвят като за двеста долара.

Той се завъртя и разгледа скапаната колекция от коли, сгущени зад телената ограда.

— За двеста долара не можеш да си купиш чудесна кола. Може би е по-разумно да я наемеш от мен — каза Хог, като се приближи към сребриста сентра. — Току-що получих тази. Има нужда от известен ремонт, но е добра машина.

Нужда от ремонт бе прекалено меко казано. Капакът беше нагънат като акордеон и закрепен към колата с лепенки. А левият заден калник липсваше напълно.

— Работата е там — споделих с Хог, — че имам нужда от кола, която да не прави впечатление. Хората ще забележат тази. Ще си спомнят, че са видели кола само с три калника.

— Не и в този квартал — ухили се Хог. — Тук има много подобни коли.

— Я погледни внимателно — нареди му Лула. — Тя има ли вид на човек, който ще прекарва дълго време в тоя квартал?

— Ами тази кола? — извика баба от другата страна на двора. — Харесва ми.

Стоеше пред лилав линкълн, дълъг цяла пресечка. Долната му част бе безнадеждно ръждясала, но капакът си бе нормален, а и всички калници си бяха на мястото.

— Можеш да натъпчеш цяла банда убийци в тая кола — отбеляза баба.

— Това не съм го чул — каза Хог. — Не ме интересува с кого се движите.

— Не се движим с тях — поясни баба. — Арестуваме ги. Внучката ми е ловец на престъпници. Тази тук е Стефани Плъм — заяви гордо. — Прочута е.

— Ох, мамка му! — изстена Хог и ококори очи. — Да не се ебавате с мен? Изчезвайте отгук. Да не мислите, че искам да умра? — извика той и огледа улицата внимателно. — Братята искат да я заловят, а и чух, че са докарали специален човек за нея от Западното крайбрежие.

Хог се скри зад една от колите, като се стремеше да се отдалечи колкото се може повече от мен.

— Изчезвайте! Къш!

— Къш? — възмути се Лула. — Да не те чух да казваш „къш“?

— Ако някой от Изкормвачите мине отгук, ще си загина млад и зелен — изхленчи Хог. — Разкарай я от двора ми.

— Дойдохме тук, за да купим кола, и това и ще направим — възрази му Лула.

— Добре. Вземете си кола — съгласи се Хог. — Вземете която си искате. Само изчезвайте по-бързо.

— Искаме красивата лилава кола — каза баба.

Хог я изгледа ужасено.

— Мадам, това е скъпа кола. Не мога да я продам само за двеста кинта!

— Не искаме да те мамим — обади се Лула, — затова ще постоим тук и ще се огледаме за нещо по-евтино.

— Не! Не го правете! — ужаси се Хог. — Вземете шибания линкълн. Ключовете му са вкъщи. Ще се върна след секунда.

— Не забравяй номерата и регистрацията — напомни му Лула.

След пет минути временния номер бе залепен на задния ми прозорец, баба седеше до мен, а Лула караше пред нас на път към офиса.

— Чувствам се като филмова звезда в тая кола — каза баба. — Прилича на луксозна лимузина. Не всеки може да си позволи подобно возило. Сигурно е принадлежала на някоя известна личност.

Да, гангстер или сводник, помислих си.

— И вози адски меко — добави баба.

Трябваше да призная, че колата наистина взеше меко. Беше с размера на училищния автобус на Сали и се нуждаеше от две платна, за да завие, но взеше меко.

Двете с Лула паркирахме пред офиса и излязохме от колите, за да се реорганизираме.

— А сега какво? — попита Лула. — Ще ходим ли да търсим Харълд Панчек?

— Да — намеси се баба. — Ще пипнем ли Харълд Панчек?

— Ние с Лула ще го търсим — отговорих. — Но първо ще те закараме у дома.

— В никакъв случай! Ами ако имате нужда от мила възрастна жена, която да го успокои?

Мама щеше да ме лиши от торта с ананас до края на живота ми, ако разбере, че баба ме е придружавала по време на арест. Но пък току-що бях закарала баба до улица „Старк“, така че бездруго се бях провалила.

— Добре — съгласих се. — Можеш да дойдеш с нас, но ще останеш в колата.

Чувствах се задължена да го кажа, макар да знаех, че напразно си правя труда. Баба никога не оставаше в колата. Всъщност изскачаше първа от нея. Реших да я взема с нас, защото не вярвах, че ще успеем да открием Панчек в дома му. Беше живял тук няколко години, но по всичко личеше, че не бе пуснал корени. Според информацията на Кони, роднините и приятелите му живееха в Нюарк. Предположих, че след фиаското снощи Панчек се е върнал в Нюарк.

Новичка сива кола мина покрай нас, направи обратен завой наред натовареното движение и паркира зад лилавия линкълн. Морели.

— Олеле — прошепна ми Лула. — Имаш онзи вид.

— Какъв вид?

— Сякаш искаш да изохкаш: „Ох, мамка му“. Това не е видът на жена, на която ѝ се е отворил парашутът снощи.

— Положението е доста сложно.

— Това го чувам прекалено често напоследък.

Морели изскочи от колата и тръгна към нас. Приличаше на ченге, на което току-що са фраснали колата. Гневът му бе контролиран, а походката му — измамно небрежна.

— Ама че приятно съвпадение — усмихна му се баба. — Не очаквах да те видя преди утре вечер.

Нито дъжд, нито сняг, поледица или разпродажба на обувки биха могли да ме отърват от съботната вечеря у родителите ми. Също като от зряла съомга, от мен се очакваше да се върна на родното си място. За разлика от съомгите не умирах, макар понякога да ми се искаше да го направя, а и миграцията се осъществяваше веднъж седмично.

— Трябва да поговоря със Стефани — заяви Морели, като се насили да се усмихне мило.

Беше сложил ръка на врата ми, а пръстите му стискаха здраво тениската ми, за да ми избият идеите за бягство от главата.

— Боже, тъкмо бяхме почнали да правим нещо — опитах. — Не можеш ли да изчакаш?

— Страхувам се, че не — отговори Джо. — Трябва да поговорим. Веднага!

Последвах го до колата му. Застанахме с гръб към Лула и баба, за да им попречим да подслушват.

— Пипнах те! — ухили се Морели.

— И сега?

— Сега ще те заведа у дома и ще те заключа в банята. А ако се държиш мило с мен, ще ти донеса телевизора в банята.

— Не говориш сериозно.

— За телевизора ли? Страхувам се, че не. Имам само един и не възнамерявам да го влача нагоре по стълбите.

Изгледах го мрачно.

— Наели са убиец да те очисти — напомни ми Джо. — Минавам оттук и те виждам да си стоиш спокойно, изложена на риск като мишена на стрелбище. Умряло гадже не ми върши работа.

Е, поне все още ме смяташе за гадже.

— Надявах се, че наемният убиец е само слух — казах.

— Източниците ми твърдят, че в града е пристигнал някакъв тип от Ел Ей. Подвизава се под уличното име Джънкман. Всички вярват, че

Изкормвачите са го наели да те убие. Доколкото разбрах, става дума за адски гаден тип. Носят се какви ли не слухове за него, но нищо, което да ни свърши работа. Засега не разполагаме дори с описанието му.

— Откъде знаеш, че въобще съществува?

— Източниците ми са добри. И братята из улиците са уплашени. Изглежда не си единствената в списъка му. Говори се, че възнамерява да очисти и едно ченге, и двама членове на съперническа банда.

— Кое е ченгето?

— Навярно някой от отдела за борба с гангстерите. Не разполагаме с име.

— Мисля, че е много мило от твоя страна да искаш да ме заключиш в банята, но това не съвпада с плановете ми. А и последния път, докато бях в къщата ти, имахме сериозна разправия по въпроса.

Морели прокара пръст по деколтето на тениската ми.

— Първо, не беше истинска разправия. В моето семейство разправиите водят до кървави бани и съдебни процеси. Второ, тая тениска ми харесва — добави Джо, като разтегна деколтето и надникна вътре.

— Моля?

— Просто проверявам — ухили се той.

— Не би ме заключил наистина в банята, нали?

— О, да, бих.

— Това може да се смята за отвличане.

— Твоята дума срещу моята.

— На всичкото отгоре звучи отвратително нагло и мъжкарски.

— Да — потвърди Морели. — И това е най-добрата част.

Погледнах баба и Лула.

— И как възнамеряваш да изпълниш плана си? — попитах.

— Мислех да те набутам в колата и да те завлека у дома въпреки писъците и борбата ти.

— Пред баба и Лула?

— Не. Не мога да го направя пред баба ти — съгласи се той и усмивката му угасна. — Може ли вече да говорим сериозно? Не става дума само за слухове. Тези типове наистина са ти вдигнали мерника.

— И какво да направя? Живея тук. Не мога да се крия цял живот.

Пейджърът на Морели изпищя и той погледна екрана.

— Мразя тая машинка — изсумтя той. — Ще внимава ли?

— Да.

— И ще се махнеш от улицата?

— Да.

Той ме целуна бързо по челото и изчезна. Баба и Лула го загледаха как се отдалечава.

— По принцип не обичам ченгета — призна Лула, — но Морели е жесток.

— Да, много е готин — потвърди баба. — И има нещо страшно привлекателно у него. Нищо не може да се сравни с мъж с пистолет.

— Не е заради пистолета — опроверга я Лула. — При него си е просто вродено.

Замислих се потиснато над думите му и се сгуших до огромния лилав линкълн с надеждата, че би ме предпазил от потенциален снайперист. Морели доста ме постресна. А декларацията ми, че живея в Трентън и не мога да се крия до края на живота си, не бе продиктувана от смелост, а по-скоро от отчаяние, примесено с истерия. Бях набутана в ъгъла, жертва на неблагоприятните обстоятелства. И нямах идея как да се справя с положението.

Най-доброто, което можах да измисля, бе временен план за оцеляване. Нощем щях да се крия в апартамента на Рейнджъра. Денем щях да издирвам Панчек. А това щеше да е чудесно, тъй като подозирах, че търсенето щеше да ме отведе в Нюарк, далеч от Изкормвачите.

— Всички в колата — наредих. — Потегляме на лов за Харълд.

Паркирах линкълна пред дома на Панчек и всички застанахме на площадката пред къщата. Звъннах, но никой не ми отговори, разбира се. Повторих. Набрах номера му на мобифона си. Чух как телефонът от другата страна на вратата звъни. Телефонният секретар се включи. Оставих съобщение.

— Здравсти, обажда се Стефани Плъм. Трябва да поговорим.

Оставих му номера си и затворих. Почуках на съседната къща.

— Харълд се изнесе рано тази сутрин — съобщи ми съседката. — Май беше около седем. Излязох да си прибера вестника и го видях да си товари колата. Човек носи пазарски торби в къщата си, но Харълд ги изнасяше и ги товареше в колата си.

— Говорихте ли с него?

— Не. По принцип не си говорим. Той е странен тип. Не е особено дружелюбен. Живее съвсем сам. Никой никога не го посещава. Предполагам, че няма много приятели.

Оставих ѝ визитната си картичка и я помолих да ми звъгне, ако Панчек се появи.

— А сега какво? — поинтересува се баба. — Готова съм да арестувам този тип. Накъде отиваме сега?

— В Нюарк. Семейството му е там.

— Не знам дали ще мога да дойда с вас — би отбой баба. — В един часа имам среща с Мидж Херъл. Ще ходим в универсалния магазин.

Поех по шосе 1 към шосе 18. Баба си беше у дома и чакаше Мидж. Сали, Валери и майка ми обсъждаха плановете за сватбата. Лула седеше до мен в лилавия линкълн и ровеше из огромната торба с храна, с която се бяхме снабдили, преди да напуснем Трентън.

— Какво искаш първо? — попита ме тя. — Сандвич или шоколадово кексче?

— Сандвич.

Разполагахме с около четирийсет кексчета. Не можахме да решим какъв вид ни се яде най-много, затова купихме по няколко от всеки. Една от братовчедките ми, която работи във фабрика „Вкусни кексчета“ в Пенсилвания, казва, че всекидневно произвеждат 439 000 кексчета с маслен крем. Възнамерявах да изям поне три от тях след сандвича. Вероятно щеше да ги последва и парче кокосов кекс. Важно е да поддържаш силата си, когато преследваш някого.

Докато стигнем до Нюарк, Лула и аз почти бяхме опразнили торбата с храна. Джинсите ми отесняха зверски, а стомахът ми се разбунтува. Но подозирах, че гаденето ми е предизвикано по-скоро от страха от смъртта, отколкото от преяждането. Но все пак нямаше да е лошо да бях спряла след третото кексче.

Майката на Панчек бе платила съдебната му гаранция. Имах адреса ѝ, както и адреса на бившия апартамент на Харълд. Знаех, че Спъндж Боб шофира тъмносиня хонда сивик, знаех и номера ѝ. Щеше да е чудесно, ако откриех хондата паркирана пред някоя от сградите.

Лула се мъчеше с картата и се правеше на навигатор.

— Завий наляво на следващия ъгъл — нареди ми тя. — Къщата на майка му е на първата пресечка вдясно.

ГЛАВА 9

Лула и аз се озовахме в квартал, който напомняше на части от Бърг. Къщите бяха скромни, от червени тухли и долепени плътно една до друга. До двата тротоара бяха паркирани коли, които стесняваха улицата. Беше ранен следобед и нищо особено не се случваше. Минахме покрай къщата на майката на Панчек, като се оглеждахме за хондата. Обиколихме целия квартал, но не открихме нищо.

Следобед вече бяхме говорили с майката на Панчек, двама бивши съседни, бившето му гадже и най-добрия му приятел от гимназията. Никой не предаде Харълд и не се натъкнахме на колата му.

— Кексчетата свършиха — съобщи ми Лула. — Или трябва да се прибираме у дома, или да отидем на пазар.

— Време е да се прибираме у дома.

Най-добрият приятел на Панчек беше женен и не можех да си представя как жена му би се примирила с Харълд. А бившето му гадже смяташе, че Панчек би трябвало да гори в ада. Съседите му едва го познаваха. Оставаше само майка му. Имах чувството, че тя знаеше повече, отколкото сподели с нас, но днешното ѝ изпълнение показваше повече от ясно, че не възнамерява да предаде сина си.

Не разполагахме с повече следи. Нямахме какво друго да направим, освен да следим къщата на майка му. Но Панчек не заслужаваше чак толкова труд. Засадите бяха тежка работа.

Морели звънна на мобифона ми. Не загуби време с любезности, а заговори делово.

— Къде си?

— В Нюарк. Търся един беглец от закона.

— Би ли останала там известно време? Можеш да си наемеш стая.

— Какво е станало?

— Имаме си един труп тук. Прострелян насред улицата, а после му премахнали топките с хирургическа прецизност.

— Гангстер?

— От най-опасните. От „Черва и кървища“. На челото му беше издълбано прясно Дж.

— Като от Джънкман?

— И аз така предположих — отговори Морели. — Не те ли е страх вече?

— Винаги ме е страх.

— Добре. Аз пък гълтам с шепи хапчета против киселини. Гадна работа. Всеки път, когато пейджърът ми изпищи, треперя ужасен, че някой е намерил трупа ти.

— Е, поне няма да се притесняваме, че някой може да ми премахне топките.

Последва кратка пауза.

— Това е извратено — най-после каза Морели.

— Искях да поразведря обстановката.

— Не успя — отвърна той и затвори.

Разказах на Лула за убийството и потеглихме по обратния път към къщи.

— Тези гангстери са откачени — каза Лула. — Все едно са извънземни нашественици или нещо такова. Не знаят как да живеят на планетата Земя. По дяволите, дори не са готини мутанти. Не че има значение, но ако бяха готини, поне щяха да са интересни, нали разбираш какво искам да кажа?

Не разбирах. Вдишвах и издишах дълбоко и се опитвах да успокоя сърцето си.

Оставих Лула пред офиса и подкарах към сградата на Рейнджъра. Във фоайето видях някакъв човек, който говореше с охраната. Кола излезе от гаража и вратата се затвори зад нея. Ужасно много народ се мотаеше наоколо. Прекалено рано бе да се опитвам да проникна вътре.

Паркирах по-надолу по улицата и се захванах да наблюдавам хората, които влизаха и излизаха от сградата. Звъннах на Кони, дадох ѝ адреса и я помолих да го провери.

— Това е сградата на Рейнджъра — каза ми тя.

— Откъде знаеш?

— Офисите на компанията му са там. Рейнджъра премести бизнеса си преди около година.

— Не знаех.

— Е, все пак не става дума за пещерата на Батман — засмя се Кони. — Това е обикновена сграда с офиси.

А какъв тогава бе апартаментът на последния етаж? Беше пълен с дрехите на Рейнджъра. Очевидно той живееше там поне от време на време. Почувствах се разочарована, но отчасти и облекчена. Разочарована, тъй като не бях открила важно тайно място. И облекчена, защото може би не бях проникнала в личното пространство на Рейнджъра. Облекчението беше неоправдано, разбира се. Дрехите на човека бяха там.

Сапуните, дезодорантите и самобръсначката му също. Може и да не беше истинската пещера на Батман, но все пак си бе апартаментът на Рейнджъра.

— Нещо друго? — поинтересува се Кони.

— Не — отговорих. — Ще се видим утре.

В седем часа сградата изглеждаше почти напълно обезлюдена. Петият и шестият етаж светеха, но вратата към фоайето бе заключена и движението към и от гаража бе спряло. Заключих линкълна, изминах пеша краткото разстояние до гаража и се понесох към апартамента на Рейнджъра.

Пуснах ключовете си в подносчето на бюфета и влязох в кухнята да поздравя Рекс. Отворих си бира и си направих сандвич с фъстъчено масло. После се преместих във всекидневната с решението най-после да пусна телевизора. След десетина минути, прекарани в натискане на копчетата на дистанционното, получих картина, но нямаше звук. Един от бившите ми гимназиални съученици в момента бе горд собственик на магазин за електроуреди. Звъннах му в магазина и той ми предаде кратък урок по дистанционни. Ура! Сега можех едновременно да гледам и да чувам телевизора. Чудесно бе да си у дома.

Навих будилника на нощното шкафче, за да мога да се измъкна рано сутринта. Беше събота, но подозирах, че охранителните фирми нямат почивни дни, и не исках да рискувам да ме изритат от единственото място, където се чувствах в безопасност.

Взех назаем черен анцуг с качулка от гардероба на Рейнджъра. Беше огромен, но вършеше работа за маскировка. Вдигнах качулката, метнах се в асансьора и стигнах до линкълна без проблеми. Кони

нямаше да се добере до офиса още няколко часа, затова прекосих реката към Пенсилвания и се отправих към Ярдли. Градчето се намира на съвсем кратко разстояние от Трентън, но на светлинни години от гангстерските територии. Джънкман нямаше да патрулира из улиците на Ярдли в търсене на Стефани Плъм.

Спрях на обществен паркинг, заключих вратите на колата и спуснах назад седалката си. Беше едва седем и половина и всички в Ярдли спяха.

В девет звъннах на Морели.

— Какво правиш? — попитах.

— Двамата с Боб сме в автомивката. После отиваме да купим кучешка храна. Адски вълнуваща сутрин.

— Ясно. Има ли нещо ново?

— Нищо, което да те интересува. Надявам се, че си далеч отгук.

— Достатъчно далеч. Можеш да ме откриеш по мобифона, ако има някоя интересна новина. И не забравяй, че майка ми ни чака на вечеря.

— Ще трябва да си платиш за вечерята, сладурче. Не ходя по семейни събирания безплатно.

— Ще включа услугата в сметката ти — обещах и затворих телефона.

Истината бе, че Морели ми липсваше. Беше секси и умен, а къщата му — невероятно уютна. Нямаше възбуждащи сапуни като в апартамента на Рейнджъра, но пък имаше Боб. Той също ужасно ми липсваше. Иди, че разбери. Дори разнасянето на найлонови пликосе с кучешки изпражнения из улиците вече не ми се виждаше толкова страшно.

Изнесох се от паркинга и потеглих към Трентън. Завих по улица „Хамилтън“, минах покрай офиса и паркирах на една от страничните улици. После влязох в офиса през задната врата.

Кони вдигна очи от компютъра, когато чу стъпките ми.

— Пак ли използваш задната врата?

— Опитвам се да стана невидима.

— Разумно.

Вини рядко идваше на работа в събота, а Лула винаги закъсняваше. Налях си чаша кафе и се настанах срещу Кони.

— Някакви нови престрелки, взривове или слухове за предстоящата ми смърт?

— Нищо ново — отговори тя, като плъзна мишката по подложката и кликна. — Имам трима нови клиенти. Ей сега ще ти разпечатам информацията за тях. Оригиналната документация е някъде сред бъркотията, струпана върху шкафовете.

Мили Боже! Лула не беше картотекирала толкова дълго, че по шкафовете имаше повече папки, отколкото в чекмеджетата.

— Ще трябва да се справим с тези купчини — каза Кони, като се надигна от стола. — И докато ги претърсваме, можем направо да ги картотекираме. Търсим Антон Уорд, Шошана Браун и Джамил Родригес.

След около час се сдобихме с документацията и на тримата бегълци. Освен това бяхме картотекирали повече от половината натрупани папки.

Предната врата се отвори със замах и Лула нахлу стремително.

— Какво става? — попита тя. — Изпуснах ли нещо?

Двете с Кони я изгледахме злобно.

— К'во бе?

— Прекарахме повече от час в картотекиране, за да можем да намерим документите на тримата нови бегълци — мрачно процеди Кони.

— Нямаше нужда да го правите — отвърна Лула. — Аз си имам система.

— Да, ама те нямаше. Къде, по дяволите, беше? Трябваше да си тук в девет.

— В събота никога не идвам в девет часа. Всички го знаят — каза Лула спокойно, като си наля чаша кафе. — Чухте ли новините? Слушах радио на път за насам и казаха, че Червения дявол обрал деликатесния на улица „Комърс“ тази сутрин. И прострелял продавача десет пъти. В главата. Това са ужасно много куршуми в главата.

Отново Червения дявол. Ставаше все по-нагъл и безмилостен. Струваше ми се, че бяха минали години откак фордът ми бе опечен, а Еди Газара — прострелян. Отпуснах се тежко на стола и добавих информацията на Кони към трите папки.

Шошана Браун бе издирвана за притежание на наркотици. Беше рецидивистка. И преди я бях прибирала и знаех, че лесно ще я намеря.

Вероятно не бе имала превоз, с който да се добере до съда.

Джамил Родригес беше заловен в кражба на електронни стоки от „Съркют сити“^[1]. Полицаяте го претърсили и открили зареден глок, нож, найлонов плик с екстази и човешки палец в запечатан флакон с формалдехид. Родригес твърдял, че не знае нищо за палеца.

Антон Уорд имаше солидна гаранция. Скарал се с приятелката си и я намушкал няколко пъти с нож за пържолки. Мадамата оживяла, но не била никак доволна от действията на Антон. Той пък уредил плащането на гаранцията си, но не се явил на делото си. Антон беше на деветнайсет години и нямаше предишни присъди. Или поне нямаше такива като възрастен. Вини си бе отбелязал, че по ръката му има гангстерски татуировки. Една от тях беше котешка лапичка, придружена от съкращението ИУК. Уорд беше Изкормвач от улица „Комстък“.

Прелистих папката и затърсих снимката му. Първата го показваше в профил, а втората — анфас. Огледах втората снимка и застинах. Антон Уорд беше Червения дявол.

— Не ми изглеждаш добре — отбеляза Лула. — Как си? Струваш ми се по-бяла от обикновено.

— Това е Червеният дявол.

Кони грабна папката.

— Сигурна ли си?

— Минаха пет дни, но съм абсолютно сигурна, че е той.

— Не ти дадох информация за него, когато правих проверката на квартала, защото не можах да го намеря — оправда се Кони. — Нямах време да се ровя из купчините с не картотекирани папки.

— Олеле — изстена Лула.

Кони прегледа папката, после прочете разпечатката от компютъра.

— Антон Уорд. Напуснал гимназия на шестнайсет години. Няма трудов стаж. Живее с брат си. Гаранцията му била платена от някоя си Франсин Тейлър. Заложила къщата си. Вини си е отбелязал, че дъщеря й Лорълийн е бременна, макар и много млада, и възнамерява да се омъжи за Антон.

Кони ми подаде папката и добави:

— Не ми се иска да те товаря с тази задача. По принцип подобен случай би отишъл при Рейнджъра.

— Няма проблеми — отговорих. — Ще предам случая на полицията.

Участъкът в Трентън не разполагаше с достатъчно служители да преследва всеки неявиел се на делото си. Това бе добре за мен, тъй като означаваше, че работата ми е сигурна. Но с Антон Уорд беше различно. Беше участвал в прострелването на ченге и в друго убийство. Ченгетата щяха да се впуснат енергично по следите му.

Звъннах на Морели и му разказах за Уорд.

— Не искам въобще да се доближаваш до тоя тип — нареди ми той.

Усетих как мускулите ми се свиват от бяс. Казах си, че Морели е ченге и италианец и не може да се сдържа. Трябваше да проявя известна снизходителност към него.

— Би ли перифразирал думите си? — попитах мило. — Струва ми се, че искаше да ме предупредиш да внимавам.

— Казах точно това, което имах предвид. Не искам въобще да се доближаваш до Антон Уорд.

Ето каква бе горчивата истина. Обадох се на Джо, тъй като не исках да се доближавам до Антон Уорд. Проблемът е, че когато Морели издаде заповед, аз присвивам очи, свеждам глава и започвам да рия с крак, готова да го набуча на рогата си. Не съм наясно защо го правя. Сигурно има нещо общо с къдравата ми коса и факта, че съм родена в Джърси. А подобни неща се случваха доста често.

— Предполагам обаче, че ти би могъл да се доближиш до него, а? — процедих гневно.

— Аз съм ченге. Работата ми е да преследвам бандити. Нали затова ми се обади?

— Аз пък съм ловец на бегълци от закона.

— Не го приемай прекалено лично — захили се Морели, — но все пак не си от най-добрите ловци.

— Върша си работата.

— Ти си магнит за катастрофи.

— Добре, тежкар такъв — казах вбесена. — Ще ти дам двацет и четири часа да го арестуващ. Ако не успееш, аз ще се заема с него.

Напъхах си телефона обратно в чантата и се вторачих в Лула.

— Е, показва му кой командва — засмя се тя. — Ако бях на твое място, щях завинаги да се откажа от Антон Уорд. Не забравяй, че

живее на територията на Изкормвачите. А и вече няма какво да губи, като се има предвид, че наскоро е направил нечия глава на пита швейцарско сирене.

— Май се поунесох.

— Хайде бе! И как очакваш да откриеш тип, когото дори Морели не може да пипне? Знаеш, че Морели е добро ченге.

Да, но Джо бе изрекъл ултиматума си, преди да му дам цялата информация.

— Морели не знае за Лорълийн Тейлър. А ние с теб сме наясно, че гаджето винаги ти осигурява достъп до беглеца.

— Надявам се, че не си решила да се виждаш с Лорълийн, тъй като нямам никакво желание да следвам кльощавия ти задник из земите на Изкормвачите.

Прибрах трите папки в чантата си.

— Лорълийн не живее в гангстерските територии, а на улица „Хенкок“.

— Хей, това е моята махала — усмихна се Лула, после се наведе и ме подуши. — Хей, миризмата от пикапа на Рейнджъра е адски упорита. Цял ден не си се качвала в него, а още ухаеш като Рейнджъра.

Тя отстъпи малко назад и ме огледа внимателно.

— Има нещо различно в теб, но не мога да определя какво точно.

— Дебела е — обади се Кони.

Лула се ухили широко.

— Точно така. Виж какви пухкави бузки и дупе. А и е трупнала доста тлъстинки по талията. Браво, момиче, скоро ще станеш едра жена като Лула.

Погледнах надолу. Бяха прави! Руло тлъстина висеше над колана на джинсите ми. Откъде ли бе дошло? Почти бях сигурна, че снощи по мен нямаше подобно нещо.

Втурнах се към банята и си огледах внимателно лицето в огледалото. Да, дебели бузи. Двойна брадичка. Мамка му! Сигурно стресът бе виновен. Стресът произвеждаше някакъв проклет хормон, който те правеше дебел, нали? Бях чела това някъде. Погледнах си джинсите отново. Цяла сутрин ме бе болял стомах. Сега знаех защо. Разкопчах горното копче и изпитах невероятно облекчение, когато месищата ми се изсипаха навън.

Върнах се при Кони и Лула.

— Стресът е виновен — казах. — Произвежда хормони, които ме правят дебела.

— Добре, че донесох сладкиши — доволно отбеляза Лула. — Хапни един шоколадов еклер и ще се почувстваш по-добре. Не оставяй стресът да те победи.

Кони ме изпрати до задната врата, после заключи след мен. Бяхме картотекирали останалите папки и изяли всичките сладкиши. В три следобед Кони щеше да ходи на бебешки рожден ден, а Лула имаше час при фризьор. Аз пък щях да прекарам деня в повишено внимание.

Измъкнах се от задната уличка, нахлупила качулката на анцуга. Огледах се бързо наоколо. Не се виждаха типове в торбести дънки и кърпи на главата. Никой не бе насочил пищов към мен. Дотук добре.

Подкарах към Бърг и паркирах през една улица от дома на нашите. Тръгнах по улицата с наведена глава, минах през двора на семейство Крезуики и прескочих оградата към двора на родителите ми.

Майка ми изпищя, когато ме видя до задната врата.

— Мили Боже! — изстена тя, сложила ръка на сърцето си. — Не можах да те позная. Защо си нахлупила тая грозна качулка? Приличаш на смахната.

— Беше ми студено.

Тя сложи ръка на челото ми.

— Да не се разболяваш от нещо? Чух, че в Трентън има грип напоследък.

— Добре съм — успокоих я, като свалих анцуга и го закачих на облегалката на стола. — Къде са останалите?

— Баща ти е по задачи. А Валери заведе момичетата на пазар. Защо?

— Просто питам.

— Аз пък си помислих, че искаш да ни съобщиш нещо.

— Какво ли бих могла да съобщя?

— Ами вече става очевидно — отговори майка ми.

— Добре де, изнесох се от къщата на Морели. Но това не означава, че е настъпил краят на света. Този път дори не скъсахме напълно. Все още си говорим.

— Изнесла си се? Я чакай малко! Нали си бременна?

Застинах. Бременна? Аз? Вторачих се в шкембето си. Пфу!

Наистина изглеждах бременна. Вземах противозачатъчни хапчета, но пък понякога ставах гафове. Направих бърза сметка и въздъгнах облекчено. Не бях бременна.

— Не съм бременна — уверих мама.

— Поничките са виновни — обади се баба. — Познавам адски добре задниците, надебелели от понички.

Затърсих нож. Щях да се самоубия.

— Бях подложена на доста стрес напоследък — оправдах се.

— Можеш да отидеш да ти изсмучат тлъстините — предложи баба. — Гледах едно предаване по телевизията снощи. Показаха как един лекар изсмука огромно количество тлъстина от една дебелана. Едва не повърнах, докато гледах.

Предната врата се отвори енергично и Мери Алис се втурна, галопирайки. Валери донесе бебето в кухнята.

— Виж кой е тук — каза ѝ баба. — Стефани дойде рано и не възнамерява да си тръгне скоро.

Валери остави торбата с пелени на пода и се вторачи ококорено в мен.

— Боже Господи! — извика тя. — Бременна си!

— И ние така си помислихме — обади се баба. — Но се оказа, че е само дебела.

— Стресът е виновен — оправдах се за пореден път. — Трябва да си почина малко. И май пия прекалено много кафе.

— Повтарям ти, че поничките са виновни — настоя баба. — Плъмовската кръв е надделяла тоя път. Ако не внимаваш какво ядеш, ще заприличаш на леля си Стела.

Леля Стела бе толкова дебела, че се налагаше някой друг да ѝ връзва връзките на обувките.

— Джинсите ти са разкопчани — съобщи ми Мери Алис, когато премина в тръс покрай мен.

Добре. Чудесно. Никога вече няма да хапна нищичко. Ще карам само на гола водица. А, я почакайте малко! Ами ако Джънкман ме открие и ме застреля? Може да ме сложат на системи за дълго време, а тогава ще имам нужда от излишни тлъстини. Всъщност, няколкото допълнителни килограма са хубаво нещо. Направо божия милост.

— Какво имаме за десерт? — обърнах се към мама.

— Шоколадова торта и сладолед.

Ако Господ искаше да ме освободи от излишните килограми, щеше да осигури само спанак за десерт.

Албърт Клоун пристигна точно в шест.

— Не съм закъснял, нали? — попита той нервно. — Работих и загубих представа за времето. Съжалявам, че закъснях.

— Не си закъснял — увери го майка ми. — Точно навреме си.

Всички знаехме кой бе закъснял. Джо. Печеното, зеленият фасул и пюрето бяха сложени на масата, а столът на Джо все още бе празен. Баща ми нарязва месото и взе първото парче. Баба пльокна солидно количество пюре в чинията си и предаде купата нататък. Майка ми погледна часовника си. Морели липсваше. Мери Алис изцвили и галопира с пръсти около чашата си с вода.

— Сос — лаконично рече баща ми.

Всички се задвижиха енергично и му подадоха соса.

Чинията ми бе отрупана с месо и пюре, потънало в сос. Имах си и меко хлебче, намазано с масло, и бира. Бях си взела доста храна, но още не я бях нападнала. Провеждах тежък диалог със самата себе си. Яж, съветваше ме глупавата ми половина. Имаш нужда от сили. Ами ако утре те прегазят камион и умреш? Тогава какво? Диетите ще са отишли напразно. Яж и си направи кефа!

Майка ми ме наблюдаваше внимателно.

— Не си чак толкова дебела — утеши ме тя. — Всъщност винаги съм те смятала за прекалено слаба.

Клоун вдигна глава и се огледа.

— Кой е дебел? Аз ли? Знам, че съм закръглен, ама винаги съм си бил такъв.

— Ти си идеален, пухчо — каза Валери.

Баба изгълта чашата вино на един дъх и си наля втора.

Отвън се чу затръшване на врата на кола и всички се спогледаха. След секунда предната врата се отвори и Морели най-после се появи.

— Съжалявам, че закъснях — извини се той на мама. — Задържаха ме в работата.

Джо застана зад мен, целуна ме нежно по косата и се настани на стола си.

Последва колективна въздишка от облекчение. Семейството ми се страхуваше, че Джо е последният ми влак за женене. Особено сега, след като вече бях дебела.

— Какво ново? — попитах Морели.

— Нищо ново.

Погледнах си часовника демонстративно.

— Не прекалявай — прошепна ми Джо, като се усмихна широко на останалите. — Още ли караш пикапа? Не го видях отвън.

— В гаража е.

— Наистина ли смяташ да се впуснеш след Уорд?

— Това ми е работата.

Приковахме свирепи очи един в друг. Усетих как около лявата ми китка щраква студена гривна на белезници.

— Сигурно се шегуваш — казах, като вдигнах ръка, за да огледам китката си.

— Това е наша лична закачка — обясни Морели на останалите, после закопча другата гривна около дясната си китка.

— Интересно — отбеляза баба.

— Не мога да ям така — оплаках се.

— Ядеш с дясната си ръка, а аз закопчах лявата.

— Не мога да си нарежа месото. А и трябва да отида до тоалетната.

Морели поклати глава.

— Ама че тъпо извинение.

— Честна дума — настоях. — От бирата е.

— Добре — реши той. — Ще дойда с теб.

Всички се вкамениха. Парче месо изпадна от увисналото чене на баща ми, а вилицата на мама се изплъзна от пръстите ѝ и изтропа върху чинията. Не бяхме от онези семейства, които ходят заедно до тоалетната. Всъщност, едва бяхме склонни да признаем, че използваме тоалетната.

Морели се огледа и въздъхна примирено. Бръкна в джоба на ризата си, извади ключа за белезниците и ме освободи.

Скочих от мястото си и изтичах горе в тоалетната. Заключих вратата, отворих прозореца и се измъкнах на покрива върху задната

тераса. Бях използвала този аварийен изход още в гимназията и много ме биваше в измъкването. Увиснах от покрива и скочих на земята.

Морели ме сграбчи, завъртя ме и ме притисна към стената. Наведе се над мен и се ухили.

— Знаех си, че ще опиташ да се измъкнеш през прозореца.

Може и да беше извратено от моя страна, но ми стана приятно, че се е сетил къде да ме намери. Хубаво е да знаеш, че някой те е слушал внимателно.

— Много умно — казах с престорено безразличие.

— Да.

— И сега какво?

— Сега се връщаме на масата. А когато вечерята приключи, ще се приберем у дома... заедно.

— Какво ще стане утре сутрин?

— Ще спим до късно, ще прочетем неделния вестник и ще заведем Боб на разходка в парка.

— Ами в понеделник?

— Аз ще отида на работа, а ти ще седиш у дома и ще се криеш.

Пляснах се разгневено по челото.

— Пфу! — измърморих ядосано.

Морели присви очи.

— Какво?

— Първо, страх ме е да се крия в къщата ти. Страх ме е да се крия в моя апартамент или в дома на родителите ми. Не искам да излагам никой от близките си на опасност. Нито пък желая да улесня бандитите да ме намерят. А ако това не ти е достатъчно, мразя да ми заповядваш. Аз също съм служител на закона. И съм ключът към цялата бъркотия. Би трябвало да работим заедно.

— Да не си се побъркала? Какво имаш предвид? Да те използвам за стръв?

— Е, може да не е точно стръв.

Морели сграбчи предницата на тениската ми, придърпа ме към себе си и ме целуна.

Целувката беше прекрасна, но нямах представа какво точно означаваше. Все пак ми се струваше, че целувката за раздяла нямаше да е толкова страстна.

— Е — промълвих най-после, — искаш ли да ми обясниш това?

— Няма обяснение. И аз съм объркан. Направо ме подлудяваш.

Чувството ми бе добре познато. Бях царицата на бъркотиите. За главата ми бе обявена награда, а аз се бях забъркала по странен начин с двама мъже. Не знаех кое от двете бе по-страшно.

— Избирам изхода на страхливците и си тръгвам — съобщи ми Морели. — Оная работа с белезниците се получи малко неудобно. А и бездруго трябва да се връщам на работа. Наблюдаваме денонощно къщата на брата на Антон Уорд, така че стой далеч оттам. Кълна се, че ако те мерна наблизко, ще те арестувам.

Завъртях очи и се прибрах в къщата. Напоследък толкова често въртях очи, че вече получавах главоболие.

В неделя сутрин се огледах внимателно в огледалото в банята на Рейнджъра. Реших, че гледката никак не е приятна. Тлъстините трябваше да изчезнат. Изкъпах се и се облякох, като взех назаем от Рейнджъра черна тениска. Беше широка и мека и скриваше рулото тлъстини.

Не ми беше трудно да намеря тениската. Беше идеално сгъната и подредена заедно с още двайсетина идеално сгънати черни тениски. Също така лесно ми бе да намеря и анцуга с качулка, който навлякох вчера. И той бе идеално сгънат и подреден заедно с още десетина идеално сгънати черни анцузи с качулки. А това бе двойно впечатляващо, тъй като е адски трудно да сгънеш добре анцуг с качулка. Преброих тринайсет черни долнища на анцузи, тринайсет чифта черни джинси, тринайсет идеално изгладени черни ризи с дълги ръкави. Черен кашмирен блейзър, черно кожено яке, черно джинсово яке, три черни костюма, шест черни копринени ризи, три леки черни кашмирени пуловера.

Започнах да отварям чекмеджета. Черни вечерни чорапи, черни и сиви хавлиени чорапи. Различни видове черни спортни дрехи. Видях малък сейф и заключено чекмедже. Предположих, че там бяха прибрани оръжията.

Тези неща не ме вълнуваха много. Грозната истина е, че бях изгубила битката за достойнство и търсех бельото на Рейнджъра. Не чях да правя нещо извратено с него. Просто исках да видя какво

носеше. По дяволите, все пак се бях сдържала достатъчно дълго и няколко дни не бях ровила никъде.

Претърсих цялата гардеробна, но освен ако Рейнджъра държеше бельото си в сейфа, очевидно не носеше такова.

Размахвах ръка пред лицето си с онзи глупав жест, който правеха актрисите от филмите от четиридесетте, за да покажат, че са развълнувани. Нямах представа защо го направих. Въобще не охладих бурните си емоции. Мислех си за Рейнджъра, гол под черните си джинси, и лицето ми пламтеше. А и други части от анатомията ми също бяха доста сгорещени.

Остана ми само едно чекмедже. Отворих го бавно и надникнах вътре. Един-единствен чифт черни копирени боксерки. Само един чифт. Какво, по дяволите, означаваше това?

Чувствах се ужасно извратена, затова внимателно затворих чекмеджето, отидох в кухнята, отворих хладилника и се насладих на хладния въздух.

Погледнах надолу, но коремът ми попречи да си видя пръстите на краката. Изстенах.

— Никакви вкуснотии повече — споделих с Рекс. — Никакви понички, чипс, пица, сладолед или бира.

Рекс си стоеше кротко в клетката, та ми бе трудно да разбере какво мислеше за плана ми.

Пуснах кафеварката, сипах си малка купичка от зърнените храни на Рейнджъра и добавих обезмаслено мляко. Казах си, че закуската ми харесва. Но истината бе, че щеше да е много по-вкусна с малко захар и шоколад. Налапах попарата за секунда и си налях чаша кафе. Отнесох я във всекидневната и пуснах телевизора.

Към обяд вече ми бе писнало да гледам телевизия, а апартаментът ми се струваше потискащ. Тормозеше ме силна клаустрофобия. Морели не ми бе звънял. Приех това за лош знак — и в романтично, и в професионално отношение. Набрах номера на мобифона му и затаих дъх.

— Какво? — попита той лаконично.

— Стефани се обажда. Просто проверявам как стоят нещата.

Мълчание.

— Не си ми звънял, затова предположих, че още не сте арестували Уорд.

— Наблюдаваме къщата на брат му, но засега Уорд не се е появявал.

— Не наблюдавате правилната къща. Трябва да го пипнете чрез гаджето му.

— Не знам нищо за гаджето му.

— Аз знам. Майката на гаджето му е заложила къщата си, за да осигури гаранцията му. Мога да заплаша майката, че ще ѝ отнемат дома.

Ново мълчание.

— Можеше да ми дадеш информацията вчера — най-после каза Морели.

— Бях ти сърдита.

— Добре, че си толкова готина, когато се сърдиш. Е, какъв е планът?

— Ще посетя майката и ще я попритисна. А после ще ти предам информацията и ти можеш да извършиш ареста.

---

[1] Верига магазини за електронни уреди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Гаджето на Антон Уорд, Лорълийн Тейлър, живееше в дома на майка си на улица „Хенкок“. Искях да разпитам семейство Тейлър и смятах, че е най-добре да го направя сама. Не мислех, че имам нужда от помощ, а и не исках да ги плаша. Ставаше дума само за проучване в квартал, който не бе от най-добрите, но все още не бе влязъл в гангстерските територии.

Къщите бяха малки, плачещи за ремонт, а семействата, които ги обитаваха, големи. Населението представляваше объркана етническа смесица. Икономиката бе едно стъпало над отчаянието. Повечето жители тук имаха работа, но бяха доста бедни.

Минах покрай къщата на Франсин Тейлър, не видях никакво оживление наоколо и реших, че е безопасно да се приближа. Паркирах линкълна няколко къщи надолу, заключих го и се върнах пеша.

Къщата на семейство Тейлър поглеждаше малко по-добре от съседните. Лимоненозелената ѝ боя бе избеляла, а капациите на прозорците бяха евтини, но добре поставени. Миниатюрната тераска бе покрита със зелен мокет. Мебелировката ѝ се състоеше от ръждясал метален сгъваем стол и гигантски стъклен пепелник, пълен с фасове.

Поколебах се за момент и залепих ухо до вратата, преди да почукам. Не се разнесоха никакви крясъци, нито изстрели. Дори куче не излая. Чуваше се само приглушеният звук на телевизор. Дотук добре. Почуках веднъж и зачаках. След малко почуках отново.

Бременно хлапе ми отвори вратата. Момичето беше няколко сантиметра по-ниско от мен, облечено в розов анцуг, неподходящ за бременни. Лицето му беше по бебешки пухкаво. Косата му бе изправена и изрусена. Кожата му бе тъмна, но очите — леко дръпнати като на азиатка. Девоичето бе прекалено красиво за Антон Уорд и прекалено младо, за да е бременно.

— Да? — попита то.

— Лорълийн Тейлър?

— Ти си или ченге, или от социалните служби — отбеляза хлапето. — А аз нямам желание да си контактувам с никой от тях.

Лорълийн се опита да затвори вратата, но ѝ попречих, като си пъгнах крака вътре.

— Представявам агента, дал гаранцията на Антон. Той тук ли е?

— Ако Антон беше тук, вече щеше да си мъртва. — Диването го изрече така, сякаш би се зарадвало на смъртта ми и бързо си промених мнението за него.

— Антон трябва да се яви в съда, за да му насрочат нова дата за делото — казах.

— Да бе! Вярваш ли, че това ще стане?

— Майка ти е заложила къщата си, за да му плати гаранцията. Ако Антон не се яви в съда, ще загубите дома си.

— Антон ще се погрижи за нас.

Госпожа Тейлър дойде до вратата и аз ѝ се представих.

— Нямам какво да кажа — заяви тя. — Говорите за бащата на нероденото ми внуче. Най-разумно е да се обърнете към него.

— Вие сте подписала документа за гаранцията му — напомних ѝ. — Заложила сте къщата си. Ако Антон не се яви в съда, ще загубите дома си.

— Антон няма да позволи това да се случи — възрази ми Франсин. — Той има връзки.

— Няма никакви връзки — казах. — Ако остане в района, ще го заловим и ще влезе в затвора. Единствената му друга възможност е да избяга. А ако реши да бяга, няма да вземе бременна жена със себе си. Нито пък ще му пука дали ще изгубите дома си или не. А вие ще останете на улицата и без стотинка.

Това си беше чистата истина. И виждах, че Франсин я разбира. Не беше тъпа като дъщеря си.

— Знаех си, че не трябва да си залагам къщата заради него — изхленчи тя. — Но се надявах двамата с Лорълийн да се съберат и да заживеят щастливо.

— Тая дупка бездруго не струва нищо — намеси се Лорълийн.

— Скъсвам си задника от работа, за да я изплатя — скара ѝ се Франсин. — И имаш покрив над главата. А и това ще е единственият покрив над главата на бебето ти. Не възнамерявам да го загубя заради оня кретен Антон Уорд.

— Не ме интересува кой какво си мисли — упорито заяви Лорълийн. — Няма да се откажа от Антон и ти не можеш да направиш абсолютно нищо по въпроса. Той ще се ожени за мен. И ще ме отведе от тая дупка. Имаме си планове.

Дадох на Франсин визитната си картичка и я помолих да ми се обади, ако научи нещо за Уорд. Пожелаях на Лорълийн късмет с бебето, а тя ми отвърна да я целуна по черния задник. Опитвам се да не съдя хората прекалено строго, но мисълта, че Лорълийн Тейлър и Антон Уорд създават деца, ми се стори ужасна.

Върнах се в линкълна и поседях там известно време, вторачена в къщата на семейство Тейлър. Бях изяла малка купичка със заешка храна за закуска и нищичко за обяд. Умирах глад, но в колата нямаше и трохичка. Нито кексчета, нито хамбургери, нито хрупкави пържени картофи.

Разполагах с двама нови бегълци, но не се чувствах мотивирана да ги търся. Харълд Панчек бе някъде наоколо, но и за него не ми пукаше много. Интересуваше ме само Антон Уорд. Исках да го видя зад решетките. Бих предпочела някой друг да извърши ареста, но в момента се чувствах сравнително в безопасност. Затова реших да си седя на мястото.

В четири часа все още наблюдавах къщата. Бях отегчена до смърт и достатъчно гладна, за да почна да ръфам тапицерията. Звъннах на Лула, съобщих ѝ, че съм на улица „Хенкок“, и я помолих да ми донесе нещо диетично за ядене.

След пет минути файърбърдът закова до тротоара зад мен и Лула изскочи от него.

— Какво става? — попита тя, като ми подаде хартиена торба с храна. — Пропуснах ли нещо?

— Не. Чакам да видя дали Лорълийн има среща довечера. Надникнах в торбата. Съдържаше само бутилка вода и твърдо сварено яйце.

— Трябва да стоиш далеч от въглехидратите — посъветва ме Лула. — Аз така се освободих от излишните килограми. Минах на оная, протеиновата диета. Ама не можах да издържа дълго и после трупнах всичките килца обратно. Но все пак това си остана любимата ми диета. С изключение на оня път, когато изядох цяло кило бекон и повърнах.

Изядох яйцето и изпих водата. Зачудих се дали да не изям и торбата, ама не знаех дали съдържа въглехидрати.

— Май трябва да остана с теб, в случай че обстановката се нажежи, тогава ще имаш нужда от човек, който да размаже някого.

Изгледах я накриво.

— Нямах какво друго да правиш ли?

— Нямам. В момента съм без гадже. А по телевизията няма нищо интересно — каза тя, като извади тесте карти от чантата си. — Реших, че можем да поиграем джин-руми.

В шест часа Лула каза, че трябва да отиде до тоалетната. Понесе се към къщи и се върна след половин час. Тениската ѝ беше обсипана с пудра захар.

— Това е адски гадно от твоя страна — скарах ѝ се. — Изчезваш, за да плюскаш, и не ми носиш нищичко.

— Нали си на диета?

— Но не възнамерявам да се самоубия с глад!

— Е, добре де. Наистина смятах да отида до къщи, за да ползвам тоалетната, но сетих, че „Дънкин Донътс“ ми е по-близо. А не мога да използвам тоалетната им, без да купя понички, нали? Щеше да е ужасно грубо от моя страна.

Направих неприличен италиански жест, който не означаваше лъв завой.

— Леле, ставаш ужасно раздразнителна, когато не получиш поничка — отбеляза Лула.

След около час уличните лампи светнаха и обитателите на „Хенкок“ се приготвиха за сън. Лула и аз не можехме да играем карти в тъмното, затова се спряхме на „Двайсет въпроса“.

— Нищо не мога да се сетя — каза Лула най-после. — А и задникът ми изтръпна. Защо си толкова сигурна, че Лорълийн има среща довечера?

— Защото разполага с новини за Антон и се обзалагам, че ще ги използва, за да го накара да се види с нея.

Точно в този момент предната врата на къщата на семейство Тейлър се отвори и Лорълийн излезе.

— Много си умна — възхити ми се Лула. — Непрекъснато мислиш. И знаеш всичко за женските манипулации.

Лорълийн се огледа наляво и надясно и ние с Лула застинахме. Намирахме се едва през две къщи от нея. За щастие колата не бе под улична лампа и Лорълийн не ни видя. Беше облечена в същия розов анцуг. Не носеше чанта. Тръгна надолу по улицата.

— Ще се срещне с него — каза Лула. — И не иска майка ѝ да знае.

Лорълийн зави зад ъгъла, а аз включих мотора на колата. Не запалих фаровете и внимателно потеглих напред. Лорълийн измина две пресечки и се настани на задната седалка на паркирана кола. От това разстояние не можех да видя кой е вътре, нито да определя модела. Забелязах само, че е средно голяма и може би тъмнозелена.

Спрях през няколко къщи и зачаках. Между мен и Лорълийн нямаше паркирани други коли.

— Прекалено сме на показ — отбеляза Лула. — Малката може да се обърне и да ни види.

Права беше, но не исках да минавам покрай колата и да рискувам Лорълийн да ме познае. По-добре да си опитаме късмета в тъмнината.

След известно време колата пред нас се заклати.

— Виж, моля ти се! — извика Лула. — Тя е поне в седмия месец, а се чука на задната седалка на малка кола. И дори не си направиха труда да се изнесат от квартала.

— Сигурно са бързали.

— Извинявай, ама това си е направо излагация. Оня мизерник можеше поне да открадне нещо с по-голяма задна седалка. Все пак го подава на бременна жена. Не са нужни кой знае колко усилия, за да гепиш кадилак. Всички старци в Хамилтън карат кадилаци. И колите им просто си седят на паркинга и чакат да бъдат откраднати.

— Според мен, не само ѝ го подава, но прави и още нещо — отбелязах. — Никога не съм виждала кола да се клати по този начин.

— Ще съсипе амортизьорите, ако продължава така.

Страстни стонове долетяха до нас и ние с Лула свалихме прозорците си, за да чуваме по-добре.

— Или е много добър, или момичето започва да ражда — каза Лула, като се наведе напред и се взря внимателно. — Да не би да виждам луната? Какво, по дяволите, прави тоя? Как успя да си залепи задника на задния прозорец?

Гледката беше едновременно ужасяваща и интересна.

— Май е най-разумно да отидем да го гепим, преди да свърши — предложи Лула. — Ще ни бъде по-лесно да му закопчаем белезниците, когато е надървен и не може да се движи бързо.

Лула вероятно беше права, но не можех да си представя как слагам белезници на Антон Уорд, докато той чука гаджето си. Миналия месец двамата с Морели взехме порнофилм от видеотеката и в него имаше доста чукане. Е, беше интересно в известен смисъл, но все пак си беше филм, а сега Червения дявол оправяше бременната Лорълийн Тейлър, по дяволите. Нямах никакво желание да се доближавам до тях.

— Олеле — извика Лула. — Колата спря да се клати.

Проточихме вратове и се заслушахме. Пълна тишина.

— Антон не прави впечатление на човек, който ще остане при мадамата си след чукането — каза Лула.

Изскочихме от линкълна и се понесохме към колата на Уорд. Бях пъхнала белезниците в колана на джинсите си и държах фенера на Рейнджъра в едната си ръка и сълзотворния спрей в другата. Лула ровеше из чантата си и търсеше пистолета си, докато тичаше.

Поех си дълбоко дъх, помолих Господ Лорълийн и Антон да са се облекли и насочих лъча на фенера към колата.

— Какво, по дяволите? — извика Антон Уорд, чийто гол задник лъсна на светлината.

— Пфу! — изсумтях отвратно. — Мислех, че сте свършили.

— Сигурно са променяли позата — предположи Лула, като надникна в колата.

— Ти, дебела краво! — изкрещя Уорд на Лорълийн. — Ти си ми устроила капан!

И я фрасна в лицето.

Пуснах фенера и спрях и се протегнах да сложа белезниците на Уорд. Но той бе променил положението си и успях да сграбча само панталона му. Негодникът се измъкна от него, изскочи от другата врата и се понесе надолу по улицата.

Втурнах се подире му. Антон зави зад ъгъла и продължи да тича. Беше по-млад и вероятно в по-добра форма от мен, но тичаше чисто гол, като изключим чорапите му. Реших, че след малко чорапите ще го забавят, да не говорим за срамотиите му, които се вееха от вечерния бриз.

Чух тежките стъпки на Лула на около половин пресечка зад мен. Приятно ми бе да знам, че все някой бе по-бавен от мен.

Уорд профуча по тясна алея между две къщи, прескочи оградата, но падна, защото си закачи крака на нея. Изправи се, но бе загубил преднината си. Прескочих оградата и се метнах върху него.

Не беше едър, но се биеше мръсно. Затъркаляхме се по земята, като псувахме и се деряхме. Показа се, че никак не е лесно да заловиш гол човек. Не че ми пукаше къде ще го хвана, но просто ръцете ми се плъзгаха по него. Той ме ритна в корема и аз се свлякох с вой от болка.

— Стой настрани! — извика Лула. — Пипнах го!

Тя се стовари върху Антон Уорд, повтаряйки безпогрешно номера си с Роджър Банкър.

Въздухът от дробовете на Уорд излезе със свистене, когато Лула се просна отгоре му. После Червения дявол застина. Лежеше по гръб с разперени ръце и крака, ококорил неவிждащи очи.

Лула го срита леко.

— Жив си, нали?

Уорд примигна.

— Не е мъртъв — съобщи ми тя. — Кофти работа.

Закопчах му белезниците и двете с Лула го изправихме на крака.

— Предполагам, че няма нужда да го претърсваме за оръжие — каза Лула. — Това е предимството да арестуваш голи типове.

— Тръгвай — побутнах Уорд. — Връщаме се в колата.

— Никъде няма да ходя — отвърна той.

— Не се ебавай с мен — предупредих го строго. — Изяла съм само едно яйце за цял ден и съм освирепяла.

— Не само това, ами и аз нямам нищо против отново да се стоваря отгоре ти — обади се Лула. — Бездруго искам да си усъвършенствам техниката. Това е новият ми специален номер. Дори ще му дам име. Нали знаеш как Скалата кръщава техниките си: „Геройския лакът“ или „Скално дъно“? Аз пък ще нарека моята „Бомбеното дупе на Лула“.

Уорд промърмори нещо и тръгна напред.

— Мъртва си — каза ми той.

— Леле, разтреперихме се от страх — захили се Лула. — Виж само. Цялата треперя. Заплашва ни някакъв си смотан тъпак с гол

задник. Да не мислиш, че ни е страх от теб? Не можеш дори да си задържиш торбестите дрехи на задника.

— Ако се ебаваш с мен, значи се ебаваш с народа — заяви Уорд.
— Единствената причина кучката ловец на престъпници да не е опитала братята досега е, че я пазим за Джънкман — ухили ми се той.
— А този тип много ще ти хареса. Чух, че имал специално отношение към кучките.

Завихме зад ъгъла и видяхме линкълна, но не и колата на Уорд.

— Мамка му! — изсумтя той. — Дебелата крава ми е гепила колата.

Бедствието не беше ужасяващо, само дето дрехите му бяха в колата. Двете с Лула се вторачихме в голия бандит.

— По никакъв начин не може да седне във файър бърда — каза Лула. — Не искам голият му задник да се търка в седалката ми.

Аз също не исках голия му задник върху тапицерията си. Не бях влюбена в линкълна, но той бе единственото, с което разполагах в момента.

— Ще звънна на Морели — реших. — Ченгетата могат да дойдат и да си приберат Дявола.

— Закопчала си белезници на Уорд? — попита Морели след зловеща пауза.

— Да. Помислих си, че ще искате да си го приберете.

— Трябваше да ми се обадиш, за да го арестувам.

— Забравих. Всичко стана адски бързо. Бях изненадана.

След десет минути две патрулни коли спряха до нас. Робин Ръсел излезе от първата и тръгна към мен.

— О, по дяволите, този тип е гол — каза тя недоволно. — Не ми плащат достатъчно за тази работа.

— Не сме виновни, че е гол — оправда се Лула. — Пипнахме го в действие. Беше на задната седалка на малък хюндай и чукаше като огромно куче.

Карл Констанца последва Ръсел. Погледна Уорд и ми се ухили.

— Искаш ли да ми разкажеш подробностите?

— Не — отговорих твърдо. — Развихри фантазията си.

— Джо ще умре от кеф — подхвърли Констанца.

— Къде е той?

— Чака в участъка. Страхуваше се, че ще го съдят за убийство, ако не се успокои, преди да те види.

Робин прегърна Констанца приятелски и каза мило:

— Искам да те помоля за една услуга...

— В никакъв случай.

Робин Ръсел присви очи.

— Дори не знаеш какво щях да кажа.

— Щеше да се опиташ да ме уговориш да настаня голия задник на този тип в моята кола.

— Не е вярно — възрази Ръсел, но после си призна. — Добре, така е — прикова очи тя в Констанца. — Какво би те накарало да го вземеш?

Констанца се ухили многозначително.

— Ти си срам за униформата — скара му се Ръсел.

— Старая се.

Ръсел хвана Уорд и го повлече напред.

— Ще седнеш върху вестника ми — нареди му тя. — И не искам задника ти да помръдне и на милиметър от него.

— Това беше забавно — усмихна се Лула. — Заслужаваше си чакането.

Бях доволна, че съм заловила Уорд, но не бих определила преживяването като забавно. Оставих Лула при файър бърда, благодарих ѝ за помощта и се понесох към полицейския участък. Предпочитах да се прибера в апартамента на Рейнджъра и да се просна пред огромния телевизор, но трябваше да си получа наградата за залавянето. А и да си прибера разписката за Антон Уорд.

Полицейският участък не е в луксозната част на града и паркингът е на отсрещната улица и неохраняем. Беше прекалено късно и тъмно, а аз — прекалено притеснена, за да рискувам да си оставя колата на него. Паркирах незаконно на мястото, запазено за полицейски коли. Влязох през задната врата и се отправих към гишетото. Уорд, окован с белезници, седеше на една от дървените пейки, все още гол. Някой беше метнал хавлиена кърпа в скута му.

— Хей, кучко — извика ми той. — Искаш ли да надникнеш под хавлията? Да видиш Голямото момче за последен път?

После започна да ми праща шумни въздушни целувки.

Вече се бях нагледала на Голямото момче по-дълго, отколкото имах желание. Всъщност не беше нито особено голямо, нито интересно. А шумните целувки ме нервираха. Приковах поглед в гишето и зачаках разписката. Не исках да видя Морели. Не знаех дали въобще е в сградата. Щеше да е чудесно, ако успеех да се измъкна, без да се натъкна на него. Реших, че времето и пространството са на моя страна.

Зад гишето стоеше новопостъпило ченге, което работеше адски бавно и старателно. Едва се сдържах да не дръпна разписката от ръката му.

— Бързаш ли? — попита ме той.

— Имам доста работа.

Най-после си прибрах разписката, завъртях се на пети и закрачих към вратата. Не погледнах към Уорд, да не би хавлията да се е смъкнала или пък да помръдва. Задната врата се затвори зад гърба ми. Изпищях, когато Морели ме сграбчи и дръпна настрани.

— Господи! — изохках, притиснала ръка до сърцето си. — Изкара ми акъла. Не се промъквай зад мен по този начин.

Истината бе, че не бях сигурна дали изпищях, защото не знаех кой е, или защото всъщност знаех много добре.

— Добре ли си? — попита ме Джо.

— Да. Струва ми се, че съм. Просто сърцето ми бие като лудо. Но това ми се случва често напоследък.

— Сега, след като видя Уорд отблизо, сигурна ли си, че той е Червения дявол?

— Да.

— И беше в колата, откъдето простреляха Газара?

— Да.

Патрулна кола спря до задната врата. Морели и аз отстъпихме встрани, докато двете ченгета извличаха Лорълийн от задната седалка.

— Какво е направила? — попитах.

— Профуча на червено в откраната кола. И дори няма книжка.

Очите на Лорълийн бяха зачервени от плач.

— Момичето изкара тежка нощ — казах на Морели. — А е бременна. Вероятно би могъл да поговориш с нея. Има вид на човек, който се нуждае от приятел.

Обадих се на Франсин и ѝ съобщих, че Уорд е арестуван. После ѝ казах, че и Лорълийн е в участъка.

— А сега какво? — попита Морели.

— Сега се прибирам у дома. Скапана съм от умора.

— И къде е този дом?

— Тайна.

— Мога да го откроя, ако си направя труда.

— Бих ти казала, ако смятах, че мога да ти имам доверие.

Морели ми се ухили мрачно. Не можех да му имам доверие. И двамата го знаехме. Щеше да ме извлече от скривалището ми, ако решеше, че това е най-разумно.

— Имаш ли нужда от ескорт? На обществения паркинг ли си спряла?

— Не. Паркирах на мястото на шефа ти.

Морели погледна запазеното място.

— Линкълн? Какво стана с пикапа?

— Прекалено се набива на очи.

Мобифонът ми звънна в седем без петнайсет в понеделник сутринта.

— Джънкман пречука втория гангстер от списъка — събщи ми Морели. — Не ти трябва да знаеш подробностите, но този път открихме липсващите части от трупа по-лесно, защото знаехме къде да търсим.

Информацията не ми се отрази добре на празен стомах.

Надигнах се от леглото и влязох в кухнята да поздравя Рекс. Направих си кафе и го изпих, придружено с купичка безвкусна, но здравословна попара. След две чаши кафе все още не се чувствах достатъчно мотивирана да започна деня, затова се върнах в леглото.

Телефонът звънна отново в осем. Кони.

— Не си забравила за Каръл Кантел, нали? — попита ме тя.

— Разбира се. А какво точно трябваше да помня?

— Днес е делото ѝ.

Мамка му! Напълно бях забравила.

— В колко часа?

— Трябва да е там в девет, но вероятно ще гледат делото й чак по обяд.

— Звънни на сестра й и я помоли да отиде до къщата на Каръл. Аз ще взема Лула от офиса след половин час.

Нямах време за душ. Взех назаем от Рейнджъра бейзболна шапка и друга тениска и навлякох единствените си чисти джинси. Вече се носех надолу в асансьора, когато осъзнах, че съм закопчала последното копче на джинсите. Ура! Диетата вършеше работа. И слава Богу, защото я мразех с цялото си сърце и само си търсех оправдание да я зарежа.

Изнесох се светкавично от гаража и изтичах към колата. Сега, когато вече шофирах линкълна, можех да си позволя да паркирам поблизо. Не се страхувах, че хората на Рейнджъра ще му обърнат внимание. Още на първия червен светофар грабнах телефона и звъннах на Кантел.

— Какво? — изрева тя в телефона. — Какво?

— Стефани Плъм се обажда — отговорих с най-милия си тон. — Как върви работата?

— Дебела съм... Нямам какво да облека. Приличам на балон.

— Помниш ли, че делото ти е днес?

— Няма да отида. Не мога да си вляза в дрехите и всички ще ми се смеят. Изядох цял камион с чипс, за Бога!

— Лула и аз идваме да ти помогнем. Стой спокойно.

— Побързайте! Не издържам. Имам нужда от сол. От мазнина. От нещо хрупкаво в устата ми. Направо откачам.

Синди седеше на предната тераса на сестра си, когато спряхме до тротоара.

— Не иска да ме пусне вътре — съобщи ни тя. — Знам, че е в къщата. Чувам я да броди напред-назад.

Почуках на вратата.

— Каръл, отвори! Стефани е.

— Имаш ли храна?

Изшумолях с торбичка чипс.

— Лула и аз се отбихме в магазина на път за насам. Купихме малко чипс, за да изкараш по-лесно делото.

Каръл откряхна вратата.

— Дай да видя.

Протегнах ѝ чипса. Тя грабна торбата, разкъса я и натъпка шепа чипс в устата си.

— О, да! — изстена тя с тона на Луанда по време на телефонен секс. — Вече се чувствам по-добре.

— Мислех, че си преодоляла мераците за чипс — отбеляза Лула.

— Не ме бива в справянето със стреса — обясни ѝ Каръл. — Сигурно е нещо хормонално.

— Психическо е — поправи я Лула. — Не си с всичкия си.

Последвахме Каръл в спалнята ѝ.

— Направих си косата и си сложих грим. Но после отидох да се облека и откачих.

Застанахме до вратата и огледахме опустошенията. Стори ми се, че гардеробът бе експлодирал, а после диви маймуни бяха вилнели из стаята.

— Явно не си могла да решиш какво да облечеш — каза Лула, като прескочи метнатите на пода дрехи.

— Нищо не ми става! — изхленчи Каръл.

— Нямаше да е лошо, ако беше открила това вчера — смъмри я Лула. — Не се ли сети да се подготвиш?

Зарових из дрехите по пода, като търсех панталон с ластична талия, широка блуза и подходящ шал.

— Я ми помогнете малко — помолих. — Да започнем с панталона. Черното е най-подходящо. И всичко върви с него.

— Да, а и скрива целулита — добави Лула. — Черното те прави истински слаб.

След десетина минути бяхме натъпкали Каръл в черен панталон. Копчето на кръста бе разкопчано, но не се виждаше под дългата тъмносиня риза.

— Добре, че имаш такава огромна риза — каза ѝ Лула.

Каръл се вторачи в нея.

— Това е нощница.

— Имаш ли широки ризи, които не са нощници? — попитах.

— Всичките са с лекета от оранжевото сирене по чипса — отговори Каръл. — А тези петна не се чистят лесно.

— Знаеш ли какво си мисля? — казах. — Според мен този тоалет изглежда чудесно. Никой няма да знае, че носиш нощница. Прилича си

съвсем на риза. А и цветът ти отива.

— Да — потвърдиха Лула и Синди. — Цветът е чудесен.

— Добре — кимнах. — Готови сме да тръгваме.

— Аз ще взема чантата и якето ѝ — предложи Синди.

— Аз пък приготвих голяма хавлиена кърпа, с която да я покрием, за да не се омаже със сирене на път към съда — добави Лула.

— Не мога да го направя! — изплака Каръл.

— Можеш — извикахме в един глас. — Можеш.

— Имам нужда от нова доза — изхленчи тя. — Дайте си ми дозата.

Подадох ѝ торба с чипс. Тя я отвори нервно и натъпка гигантско количество чипс в устата си.

— Трябва да се озаптиш — посъветва я Лула. — Чака те дълъг ден и не е разумно да излапаш всичкия чипс още отсега.

Каръл притисна торбата към гърдите си, а ние я побутнахме към колата.

Оставих Кантел в съда и си тръгнах. Съвестта ми бе чиста, тъй като Синди и Лула бяха при нея. Синди държеше четири неотворени плика с чипс. А пък Лула имаше белезници и електрошокова палка. Обещаха да ми се обадят, ако възникне някакъв проблем.

Искаше ми се да остана с тях и да видя как ще се развият нещата, но се чувствах мърлява. Имах нужда от душ. А и нямах търпение да се отдалеча от чипса. Още десет минути в компанията на Каръл и щях да се сбия с нея, за да ѝ измъкна чипса.

Минах покрай сградата на Рейнджъра, но движението там бе прекалено натоварено, за да рискувам да се затичам към асансьора. Е, добре, какви бяха възможностите ми за къпане и похапване? Едната бе къщата на Морели. Имах ключ за нея, а и някои от дрехите ми бяха все още там. Удобно, но не и разумно. Моментът не беше подходящ за връщане. Прекалено много неразрешени проблеми. А и Джънкман можеше да държи къщата под око.

По-добре щеше да е да отида у нашите. Можех лесно да се промъкна до задната врата и да съм сигурна, че никой не ме е видял.

ГЛАВА 11

Беше почти обяд, когато влязох в Бърг. Училищният автобус на Сали бе паркиран пред дома на родителите ми, а колата на баща ми липсваше. Очевидно вътре течеше оживено обсъждане на сватбата и баща ми се криеше в клуба си.

При първото преминаване покрай къщата не забелязах автоматични оръжия, нито чух тътен на рап. Май наоколо нямаше никакви Изкормвачи. Разбира се, ако някой бе достатъчно кльощав, можеше да се скрие зад храста на госпожа Сиак. Реших, че е по-добре да не рискувам, и изпълних номера си от събота вечер. Паркирах линкълна далеч от къщи и вдигнах качулката на анцуга. Заключих колата и минах през двора на семейство Крезуики.

Не исках отново да изкарам акъла на мама, затова свалих анцуга, преди да отворя вратата.

Сали, Валери, бебето, мама и баба Мазур седяха около кухненската маса.

— Криеш се от някого, нали? — попита ме мама. — Затова започна да влизаш през задната врата.

— Крие се от ония гангстери, които искат да я очистят — обясни й баба. — Някой иска ли последното парче торта?

— Това е абсурдно — каза мама. — В Трентън няма гангстери.

— Я се събуди и помириши кафето — презрително изсумтя баба. — Имаме си „Кървища“, „Залози“ и „Латински крале“. И това са само някои от тях.

— Тази сутрин бързах и нямах време да се изкъпя — казах на мама. — Имаш ли нещо против да си взема душ тук?

— Разбира се, че нямам — отговори тя. — Наистина ли пак скъса с Джозеф?

— Изнесох се от къщата му. Но не съм сигурна дали напълно сме скъсали.

Майка ми застина и радарът ѝ заработи усилено.

— Щом си се изнесла от Джозеф, къде живееш?

Въпросът ѝ прикова вниманието и на останалите.

— В апартамента на приятел.

— Какъв приятел?

— Не мога да ти кажа. Тайна е.

— О, Господи! — изстена мама. — Имаш връзка с женен мъж!

— Не е вярно!

— Уха! Страхотна работа! — извика баба.

Сали се плесна с ластичната си гривна.

— Това пък за какво беше? — попита баба.

— Помислих си една ужасно лоша дума — отговори той.

— Няма да обсъждаме този въпрос — казах категорично. —

Адски тъп е.

После се понесох нагоре към банята.

След един час бях чиста и изсушена и надничах в хладилника. Днес над джинсите ми не висеше толкова голямо руло тлъстина. Странна работа как месищата изчезват, когато спреш да ядеш. Проблемът ми бе, че бях освирепяла от глад.

— Какво търсиш? — попита мама. — От десет минути държиш вратата на хладилника отворена.

— Търся нещо, от което няма да надебелея.

— Не си дебела — успокой ме тя. — Няма от какво да се притесняваш.

— Трябва да внимава, защото може да е наследила нещо и от Плъмовата страна — обади се баба. — А те се освинват точно по това време. Помниш ли колко слаба беше Вайълет? А после чукна трийсетака и се поду като балон. И сега трябва да си купува два билета, когато реши да се качи на самолет.

— Не знам какво да ям! — размахах ръце отчаяно. — Никога преди не съм се притеснявала за теглото си. Какво, по дяволите, да ям?

— Зависи на каква диета си — каза баба. — „Зоната“, „Аткинс“, „Саут Бийч“, „Слузната диета“ или „Сексуалната диета“. Аз лично предпочитам слузната. При нея имаш право да ядеш само неща, които имат слуз — охлюви, стриди и сурови тестиси от бик. Щях да опитам и сексуалната, но не разбрах някои от правилата. Всеки път, когато огладнееш, трябва да правиш секс. Ама не казват какъв вид секс. И сам ли да го правиш или с партньор? Не казват нищо и за оралния секс. Но аз не съм много опитна в него. Дядо ти не обичаше да експериментира.

Мама отиде до бюфета, наля си чаша уиски и я изгълта на един дъх.

— А ти на каква диета си? — попита ме баба.

— На „Вкусни кексчета“ — отговорих, като лапнах половин кексче с маслен крем.

— Браво на теб! — похвали ме баба. — Добър избор.

— Трябва да се връщам на работа — извиних се, сложих си качулката и се изнесох през задната врата.

Госпожа Крезуики седеше до кухненския си прозорец и когато забързах през двора ѝ и насочи пищов към мен и се прицели. Бързо свалих качулката и ѝ магнах. Тя остави оръжието и се протегна към телефона. Несъмнено щеше да звънне на майка ми.

Качих се в линкълна и подкарах към офиса.

— Лула ми звънна от съда — уведоми ме Кони. — Кантел се справя добре.

— Ами Рейнджъра? Някакви новини от него?

— Нищичко.

Мамка му! Знаех, че би трябвало да отсъства поне още една седмица, но не исках да рискувам да ме залови в леглото си. Или, още по-страшно, под душа!

Кони прикова очи в шапката ми.

— Това прилича на шапката на Рейнджъра.

— Даде ми я назаем.

Реших, че лъжата звучи съвсем приемливо. След като Рейнджъра ми бе дал назаем пикапа си, защо да не ми даде и шапката си?

Кони явно ми повярва.

— Искан ми се Рейнджъра да се беше върнал — каза тя. — Опасно е да се втурваш по петите на Родригес. Какъв човек може да разнася със себе си нечий палец?

— Смахнат човек?

— Да. Напълно откачен. Ако искаш, мога да звънна на Танк и да го помоля да те придружи.

— Не!

Последния път, когато изпълнявах съвместна задача с Танк, той си счупи крака. А заместникът му получи мозъчно сътресение. Не действах добре на хората на Рейнджъра. Достатъчно лошо бе, че живеях най-нахално в апартамента му. Не исках да го оцелявам и с

унищожаването на сътрудниците му. А ако трябва да съм напълно честна, признавам, че Танк ме кара да се чувствам неудобно. Той бе дясната ръка на Рейнджъра. Доверен човек, но говореше рядко и никога не споделяше мислите си. Бях стигнала до нещо като телепатично общуване с Рейнджъра. Но нямах идея какво ставаше в мозъка на Танк. Ако въобще ставаше нещо, разбира се.

— Повече се тревожа за Джънкман, отколкото за Родригес — казах на Кони.

— Виждала ли си Джънкман?

— Не.

— Знаеш ли как изглежда?

— Не.

— Знаеш ли защо си в списъка му?

— Трябва ли да има причина?

— Обикновено има.

— Мога да идентифицирам Антон Уорд като Червения дявол и поразтърсих Юджийн Браун, когато го съборих от капака на колата си.

— Може и това да е — каза Кони. — Но може да е нещо съвсем различно.

— Какво например?

Тя сви рамене.

— Не познавам бандите, но знам някои неща за мафията. По принцип, когато някой е определен за премахване, става дума за власт... да я запазиш или да я получиш.

— Каква пък е връзката с мен?

— Ако цялата банда е решила да те премахне, бягаш надалеч оттук. Ако е само един от членовете ѝ, можеш да елиминираш проблема, като елиминираш члена.

— Да не би да предлагаш да очистя Джънкман?

— Предлагам да разбереш защо си в списъка на Джънкман.

— Ще трябва да проникна при Изкормвачите под прикритие — засмях се.

— Не, трябва да заловиш един от тях и да го накараш да говори.

Да заловя Изкормвач. Фасулска работа.

— Или пък можеш да се криеш, докато Рейнджъра се върне.

Всъщност Кони имаше предвид, че можех да се крия, докато Рейнджъра се върне и премахне Джънкман от мое име. Рейнджъра го

биваше в разрешаването на подобни проблеми. Изкушавах се да го оставя да се справи и с моя, но не е редно да постъпваш така с човек, когото харесваш. Не трябва да го правиш даже и когато мразиш някого. Не и когато проблемът се разрешава с убийство.

На времето имах подобно преживяване и не ми хареса. Бях почти напълно сигурна, че Рейнджъра бе убил един човек, за да ме спаси. Човекът беше луд и твърдо решен да сложи край на живота ми. Смъртта му се водеше за самоубийство, но в сърцето си знаех, че Рейнджъра се бе намесил и бе свършил работата. Също така бях уверена, че между него и Морели имаше неизречено споразумение. Не питай и не дрънкай.

Морели беше ченге, заклето да пази закона. Рейнджъра си имаше свои собствени закони. Но имаше неща, които попадаха в сивата зона между Морели и Рейнджъра. Неща, които Рейнджъра бе готов да направи, ако се налагаше. Но които Морели никога не би могъл да оправдае.

— Ще помисля по въпроса — казах на Кони. — Обади ми се, ако научиш нещо за Рейнджъра.

Бях паркирала зад офиса. Излязох през задната врата, качих се в линкълна и звъннах на Морели.

— Какво става с Антон? — попитах. — Да не са го пуснали под гаранция?

— Определена му е доста висока гаранция. Не мисля, че някой ще я плати вместо него.

— Разпита ли го? Снабди ли те с интересна информация? Например за Джънкман?

— Не иска да промълви и дума — отговори Морели.

— Не можеш ли да го накараш?

— Мога, ама съм си загубил гумената палка.

— Ти ми каза, че Джънкман бил наемен убиец от Ел Ей, нали?

— Не сме сигурни дали тази информация е съвсем точна. Източникът ни не се оказа особено надежден. Знаем, че из улиците броди някакъв тип, наречен Джънкман. Също така знаем, че избива по списък. Но това е единственото, в което сме сигурни.

— И аз съм в списъка.

— Така ни казаха.

Антон бе потвърдил слуха.

— Може би е полезно да узнаем защо съм в списъка.

— Каквато и да е причината, няма да ти навреди да напуснеш работа и да заприличаш на кротка съпруга. Или пък да заминеш някъде за няколко месеца. Тези типове не се славят с добрата си памет.

— Ще ти липсвам ли, ако замина?

Последва дълго мълчание.

— Е? — попитах нетърпеливо.

— Мисля.

После звъннах на Лула.

— Каръл ще се яви пред съдията след около десет минути — съобщи ми тя. — Как ще се приберем у дома после?

— Тръгвам към вас. Но паркирането е проблем. Звънни ми, когато излезете на тротоара пред съда и аз ще мина да ви взема.

Стигнах до съда и реших да се помотая наоколо. Телефонът ми звънна на втората обиколка.

— Навън сме — извика Лула. — И Каръл е с нас. И имаме нужда от бар.

— Как мина?

— Условна присъда и посещения при психиатър. Все пак става дума за първото ѝ престъпление, а и вече си е платила за всички изядени чипсове. Съдийката беше, която тежеше над сто кило и беше преизпълнена със съчувствие.

Завих зад ъгъла и ги видях на тротоара. Лула и Синди се усмихваха. Каръл още не бе дошла на себе си. Беше мъртвешки бледа, трепереше и притискаше торба с чипс до гърдите си.

Всички се натовариха на задната седалка, като Каръл седна между Синди и Лула.

— Каръл не знае, че делото е приключило — захили се Лула. — Още е в шок. Трябва да налеем една гигантска маргарита в гърлото ѝ.

Подкарах към Бърг и паркирах пред „Марсилио“. Мястото бе чудесно да седнеш и да удариш няколко питиета. Ако някой започнеше да ти досажда в „Марсилио“, Боби щеше да го срита по задника. Или пък щеше да постъпи още по-жестоко — да се увери, че наглецът няма да получи маса.

Въведохме Каръл в заведението, настанихме я и избърсахме сиренето от гърдите ѝ със салфетка.

— Ще вляза ли в затвора? — попита тя най-после.

— Не — отговори Синди. — Няма да влизаш в затвора.

— Страхувах се да не ме заключат. Кой щеше да се грижи за децата ми?

— Аз щях да се грижа за тях — каза Синди. — Но няма нужда да се тревожиш, защото никой не възнамерява да те заключва.

Алън, собственикът, забърза към нас с огромна маргарита за Каръл.

— Ще вляза ли в затвора? — попита го тя.

Три маргарити по-късно натъпкахме Каръл в линкълна и я оставихме в дома на Синди.

— Леле — засмя се Лула, — наистина се натряска.

Е, ако имаше късмет, щеше да повърне и маргаритите, и няколко торби чипс. Не ме разбирайте погрешно. И аз обичам чипс, но той определено не е диетична храна, ако поглъщаш камиони от нея.

Беше късен следобед, затова закарах Лула в офиса. Паркирах в малката уличка и влязохме през задната врата.

Кони скочи на крака, когато ни видя.

— Имам купчина папки — каза тя. — Всеки да вземе по няколко и да ги картотекира. Не искам нова бъркотия в досиетата.

Взех си купчината папки и ги подредих по азбучен ред.

— Джо ми каза, че никой не е платил гаранцията на Антон Уорд този път.

— Съдията е настоял за огромна гаранция, която никой не може да плати. Брат му се обади на Вини, но той отказа. Единственият начин Уорд да излезе е с гаранция на самия офис, а никой агент не би се наел да му напише такава.

— Какво е обвинението?

— Въръжен грабеж и съучастие.

— Няма справедливост на тоя свят — промърмори Лула недоволено. — Тоя кльошав боклук ще се признае за виновен и ще се отърве само с няколко години в панделата.

Кони прибра и последните папки.

— Не мисля, че ще се признае за виновен. Убедена съм, че въобще няма да проговори. Ако предаде някого от Изкормвачите, ще си подпише смъртната присъда.

Няколко изстрела от автоматично оръжие долетяха откъм задната част на сградата и ние инстинктивно се проснахме на пода. Стрелбата спря, но си останахме долу.

— Кажете ми, че халюцинирам — помоли Лула. — Не искам да повярвам в това.

След няколко минути се изправихме и отидохме на пръсти до задната врата. Залепихме уши за нея и се ослушахме. Пълна тишина.

Кони откряна вратата и надникна навън.

— Ясно — каза тя. — Разбрах.

Ние с Лула също надникнахме.

Линкълнът беше покрит с гангстерски графити и надупчен от куршуми. Гумите му бяха простреляни, а прозорците — разбити.

— Хм — изсумтя Лула. — Май имаш нужда от алтернативен транспорт.

Имах нужда от нов живот. Усетих, че пак си дъвча долната устна, и се насилих да спра.

— Пребледняла си — каза ми Кони. — Добре ли си?

— Намериха ме. Шофирах нова кола и паркирах отзад, но все пак ме намериха.

— Вероятно са наблюдавали офиса — предположи Лула.

— Опитвам се да не откача от ужас — признах.

— Играй си ролята — посъветва ме Лула. — Това е единствената ни възможност. Избираме си роля и я играем. Каква роля искаш да играеш?

— Искам да съм умна и смела.

— Давай тогава!

Кони затвори и заключи вратата. Влезе в малкия склад, зарови из кашоните и се върна с бронирана жилетка в ръка.

— Изпробвай я — нареди ми тя.

Навялякох жилетката, закопчах я и я покрих с анцуга. Лула и Кони отстъпиха назад и се вторачиха в мен. Носех черната шапка на Рейнджъра, черната му тениска и черния му анцуг с качулка.

— Проклета работа — ахна Лула. — Не само миришеш като Рейнджъра, ами вече и приличаш на него.

— Да — потвърди Кони. — Така е. Но как пък миришеш на него?

— Купих си нов течен сапун. И той ухае така.

Е, не съм ли добра в лъжите?

— Ще си купя пет литра от него — реши Лула. — Каква марка е?
— „Булгари“.

Наложи ми се отново да ползвам пикапа на Рейнджъра. Паркирах на две преки от сградата му и зачаках слънцето да залезе и офисите да се опразнят. Още няколко минути и щях да мога да се прибера. Бях чакала вече два часа. Но това не бе толкова лошо. Имах доста време за размисъл.

Кони беше права. Трябваше да разбере защо съм в списъка. Все някога ченгетата от „Улична престъпност“ или „Криминални разследвания“ щяха да се сдобият с информацията, но никак не ми бе лесно да проявя търпение и да чакам.

Докато седях в офиса, ми дойде доста смахната идея. Беше толкова откачена, че дори не смеех да я изрека на глас. Проблемът бе, че идеята не искаше да напусне глупавата ми глава. Дори вече започвах да си мисля, че не е чак толкова налудничава.

Имах нужда от информатор. Трябваше да открия Изкормвач, който да проговори в замяна на добър подкуп. Нямах пари за подкуп обаче и щеше да ми се наложи да прибегна до насилие. На всичкото отгоре трябваше да открия проклетия Изкормвач във от гангстерските територии. По никакъв начин нямаше да се съглася да навляза пак в земите на бандата.

Как тогава можех да заловя някой от бандитите? А, да, един от тях беше в затвора. Антон Уорд. Трябваше само да го освободя под гаранция и можех да правя с него каквото си искам. Е, не знаех как точно да го освободя, но все пак идеята имаше потенциал, нали?

Слънцето залязваше и улиците се опразваха. Реших, че е време да хвърля едно око на сградата. Заключих пикапа, нахлупих качулката на анцуга над бейзболната шапка и изминах пеша двете пресечки до гаража. Петият и шестият етаж отново светеха. Самотен прозорец на четвъртия етаж — също. Във фоайето се виждаше само нощният пазач. Сега или никога, казах си. Отворих вратата на гаража с дистанционното и се втурнах към асансьора. Не се сблъсках с проблеми. Нахлух в апартамента на Рейнджъра и въздъхнах облекчено.

Апартаментът беше луксозен и празен. Точно както го бях оставила. Пуснах ключовете в подноса на бюфета. Свалих анцуга и бронираната жилетка и влязох в кухнята.

Рекс тичаше в колелото си. Почуках по вратичката на клетката му и го поздравих. Той поспря за момент и размърда мустаци. Премигна и се върна към тичането.

Отворих хладилника и надникнах вътре. После погледнах надолу към талията си. Все още се виждаха тлъстинки, увиснали над копчето на джинсите, но положението определено бе по-добро от вчера. Движех се в правилната посока. Затворих хладилника и се изнесох от кухнята преди зовът на бирата да стане неустоим.

Погледах телевизия известно време, след това си взех душ. Казах си, че имам нужда от душ, за да се успокоя, но истината бе, че исках да помириша сапуна. Понякога успявах да забравя, че живея в апартаента на Рейнджъра, но днес не беше така. Тази вечер бях съвсем наясно, че използвах хавлиите му и спях в леглото му. Реших, че действията ми напомнят за игра на руска рулетка. Всяка вечер влизах в апартаента и завъртах барабана. Но в някоя от следващите нощи Рейнджъра щеше да ме чака и щях да получа куршум между очите.

Избърсах се и се пъгнах в леглото по тениска и бикини. Чаршафите бяха прохладни, а стаята — тъмна. Нощната ми премяна ми се стори крайно недостатъчна за леглото на Рейнджъра. Щях да се чувствам по-удобно, ако бях напълно облечена. Чорапи, джинси, две-три ризи, закопчани догоре и напъхани в панталона. Може би дори яке и шапка.

Реших, че вълнението ми се дължи на душа. На горещата вода и ухания сапун. И на меката, пухкава хавлия. Бях прегряла от възбуда. Е, можех да си помогна... но пък рискувах да оследея. Или поне така ни заплашваха, докато растяхме — можеш да ослепееш, ако мастурбираш редовно. Не че успяха да ме спрат напълно, но все пак ме притесниха. Не исках да оследея. А и какво щеше да стане, ако започнех да се забавлявам сама, а Рейнджъра влезеше в спалнята внезапно? Всъщност не звучеше много лошо.

Не! Не звучеше добре. Какво, по дяволите, си мислех? Имах връзка с Джо. Може би. Добре, ама къде беше той, когато имах нужда от него? Беше си у дома. Вероятно. Зачудих се дали да не отида там.

Можех да вляза в къщата му и да му съобщя, че тъкмо съм се изкъпала с великолепия сапун, който винаги ме настройваше сексуално. После да му обясня как се бях увила с хавлията...

Мили Боже! Запалих лампата. Имах нужда да прочета нещо, но наоколо не се виждаха книги, списания или поне каталози. Сгуших се в хавлията на Рейнджъра, свих се на канапето и пуснах телевизора.

Събудих се по време на сутрешното предаване. Все още бях облечена в хавлията на Рейнджъра. Лежах на канапето и се чувствах ужасно схваната. Не ми помагаше и фактът, че Ал Рокър ми се усмихваше от телевизионния екран, докато говореше с някаква жена от Айова. Ал изглеждаше безкрайно щастлив. Всъщност винаги си изглеждаше така. Какво ли му имаше?

Сбогувах се с него и изгасих телевизора. Завлякох се до банята, но реших да пропусна душа. Измих си зъбите и облякох вчерашните си дрехи.

Изпитвах отчаяна нужда от кафе, но бе почти осем часът и трябваше да изчезвам от сградата. Нахлупих бейзболната шапка на Рейнджъра, навлякох бронираната жилетка и анцуга и се понесох с асансьора към гаража. Вратата на асансьора се отвори в момента, когато някаква кола влезе в гаража. Залепих се стреснато до стената на асансьора и се върнах на седмия етаж. Изчаках десетина минути, после отново си опитах късмета. Този път гаражът беше пуст.

Отидох бързо до пикапа. Мрачни облаци бяха надвиснали по небето и започваше да ръми. Сградите от двете страни на улица „Комстък“ бяха от червени тухли и цимент. Никакви дървета, храсти или морави, които да смекчават грозотата на пейзажа. В слънчево време мястото поне имаше градски вид. Днес обаче изглеждаше кошмарно потискащо.

Подкарах към офиса и паркирах най-нахакано отпред. Кони вече седеше зад бюрото си. Лула още не се бе появила. От Вини нямаше и следа.

Забързах към машината за кафе и си налях огромна чаша.

— Не съм виждала Вини напоследък — споделих с Кони. — Какво става?

— Страда от хемороиди. Идва за около час да похленчи и да се оплаче, а после се прибира у дома да си седи на гумения пояс.

И двете се ухилихме. Вини заслужаваше хемороиди. Всъщност самият той си бе истински хемороид. Отпих от кафето.

— Ти ли подписваш гаранциите сега? — попитах Кони.

— Аз подписвам малките. Вини си надига задника от пояса, за да освободи типове като Антон Уорд.

— Имам нужда от услуга.

— Олеле — изхленчи Кони. — Обзеха ме лоши предчувствия.

— Искам да ми помогнеш да освободим Антон Уорд. Трябва да говоря с него.

— В никакъв случай. Не. Не мога да го направя. Забрави.

— Ти ми даде идеята! Каза, че трябва да науча защо съм в списъка на Джънкман.

— И мислиш, че Антон Уорд ще отговори на всичките ти въпроси, мотивиран от дълбока благодарност?

— Не. Планирам да му изтръгна сведенията с бой.

Кони се замисли.

— Боят може и да свърши работа — каза тя най-после. — Кой ще го бие?

— Аз и Лула. И ти можеш да се включиш, ако искаш.

— Чакай да си изясня положението — помоли Кони. — Освобождаваме Антон Уорд. После го набутваме в багажника на файър бърда на Лула и го откарваме на усамотено място, където го изтезваме, за да се сдобием с информация.

— Точно така. А когато приключим, ще отменим гаранцията му.

— Харесва ми — ухили се Кони. — Сама ли измисли всичко това?

— Да.

— Какво е измислила сама? — попита Лула, влизайки енергично в офиса. — Ама че е гадно навън. Цял ден ще вали, мамка му.

— Стефани има страхотен план. Исква да освободи Антон Уорд и да го пребие, за да получи информация.

Лула се усмихна широко.

— Хайде бе! Да не се ебавате с мен? Възхитителен план! И мен ще ме включите, нали? Много съм добра в шамаросването на неприятни типове. Ужасно ми се иска да понапляскам Антон Уорд.

— Ще участваш — успокоих я. — Първо обаче трябва да обмислим някои въпроси. Например, къде ще отведем Антон?

— Трябва да е на усамотено място, така че никой да не чуе писъците му — отговори Лула.

— Освен това трябва да е евтино, тъй като не разполагам с пари — добавих.

— Сетих се за идеалното място — обади се Кони. — Вيني има къща в Пойнт Плезънт. Точно на плажа, а в момента там е пусто. Сезонът приключи.

— Жесток план! — възхити се Лула. — Панаирната зала още е отворена, така че, докато си почивам от шамаросването на Уорд, мога да играя на видеоигрите.

— Мислиш ли, че ще ни се наложи да го бием дълго? — попитах Кони.

Голяма част от роднините ѝ членуваха в мафията и реших, че тя разбира от тези неща.

— Надявам се, че ще е дълго — каза Лула. — Надявам се, че Антон няма да проговори с дни. Адски обичам Пойнт Плезънт. А и не съм била никого отдавна. Очаквам с нетърпение новото ни приключение.

— Аз пък никого не съм била досега — признах си.

— Не се притеснявай — успокои ме Лула. — Стой си спокойно и остави всичко на мен.

— Трябва да изпълним плана много внимателно — рече Кони. — Не бива никой да разбере, че Уорд е при нас. Желателно е да нагласим нещата така, че да изглежда сякаш е изчезнал.

— Вече помислих по въпроса — казах. — Ще звъннем на брата на Уорд и ще му съобщим, че ще изкараме Антон от затвора, ако се съгласи да носи гривна с проследяващо устройство. Нали наскоро получихме едно от тях?

— Още не сме го изпробвали — отговори Кони. — Дори не сме го вадили от кутията.

— Ако Уорд се съгласи да носи устройството, ще кажем, че трябва да го доведем до офиса, за да му го инсталираме. Ще обещаем, че след това ще го освободим. Когато ченгетата пуснат Антон, ние ще му щракнем белезниците и ще го докараме тук. Но вместо да му слагаме гривната, ще го натъпчем в багажника на Лула. Нейната

единствена задача ще бъде да паркира плътно до задната врата. И Антон ще потегли към Пойнт Плезънт. Ние пък ще се престорим, че мръсникът е изчезнал. Ще обясним, че сме му разрешили да използва тоалетната, а той е избягал през прозореца.

— Брилянтно! — извика Лула. — Ти си престъпен гений!

— Харесва ми — усмихна се Кони. — Хайде да го направим.

Пляснахме доволно с ръце.

— Ще ни отнеме известно време да уредим нещата — каза Кони. — Мога да организирам освобождаването за края на работния ден. Тогава няма да изглежда подозрително, ако заключим офиса и се изпарим. А междувременно вие двете идете до Пойнт Плезънт и проверете дали можем да използваме къщата.

Тя извади ключ от горното чекмедже на бюрото си и ми го подаде.

— Това е ключът за къщата на Вини. Няма алармена система. Всъщност къщата е просто малко бунгало на плажа.

Кони написа адреса и ми го връчи.

Двете с Лула не говорихме много на път към Пойнт Плезънт. Трудно е да се разбере защо Лула си траеше. Моето мълчание бе продиктувано от смесица от неувереност и страх. Не можех да повярвам, че ще изпълним налудничавия ми план. Идеята беше напълно смахната. И, разбира се, моя.

Шофирах пикапа, а Лула се мъчеше с картата. Стигнахме до океана и затърсихме улицата на Вини. Дъждът валеше проливно и малките къщички, които изглеждаха жизнерадостни и сладки на юлското слънце, сега стояха тъжно под мрачното небе.

— Завий наляво в следващата пресечка — инструктира ме Лула. — Карай до края. Къщата е последната вдясно. Кони казва, че е боядисана в тюркоазно и розово. Надявам се, че е объркала цветовете.

— Имам чувството, че сме в град на призраци — отбелязах. — Никъде не свети.

— По-добре за нас — утеши ме Лула. — Но е малко страшно, нали? Все едно участваме във филм на ужасите. „Кошмар в Пойнт Плезънт“.

Стигнах до последната къща вдясно. Наистина беше боядисана в розово и тюркоазно. Малкото двуетажно бунгало гледаше към океана. Нямаше гараж, но тесен частен път разделяше владението на Вини от почти еднаквото съседно бунгало. По това време на годината щяхме да сме сравнително добре скрити, ако паркираме на частния път.

Спрях пикапа и загасих фаровете. Двете с Лула се взряхме напрегнато в задната врата на бунгалото. Над нея висеше ръчно изрисувана табела, на която пишеше „Морски бриз“.

— Обзалагам се, че Вини е размишлявал дълго и тягостно върху името на шибаното си бунгало — каза Лула.

Вдигнах си качулката и се понесох към къщата, придружена от Лула. Скрихме се от дъжда и се сгушихме на задната площадка, докато търсех ключа. Най-послед отворихме, нахлухме вътре и затръшнахме вратата.

Лула разтърси мокрите си плитчици и ме опръска цялата.

— Не можахме ли да изберем по-приятен ден за тази задача?

— Май няма да е лошо да изчакаме няколко дни, докато времето се оправи — предложих неуверено.

— Не искам да те тревожа, но след няколко дни може вече да не си с нас и да пропуснеш екшъна.

ГЛАВА 12

Задната врата на бунгалото водеше към кухнята. Подът беше покрит с жълто-бял линолеум, който изглеждаше сравнително нов. Плотовете бяха от червена пластмаса. Шкафовете — боядисани в бяло. Уредите също бяха бели. „Дженеръл Електрик“. Средна класа. Малка маса от светло дърво, покрита с покривка на червени и бели карета, стоеше в ъгъла, заобиколена от четири стола.

Зад кухнята се намираха всекидневната и трапезарията. Мокетът беше златист и леко износен. Масата в трапезарията беше в бяло и златно, във френски провинциален стил. Вероятно бе конфискувана от някой неплатежоспособен бандит, пуснат под гаранция. Гарнитурата във всекидневната бе тапицирана с кафяв велур и напомняше на скъп публичен дом. Масичките бяха от тъмно дърво, в средиземноморски стил. Навсякъде бяха разхвърляни възглавници с ръчно избродирани надписи: „Целуни ме, аз съм италианец“, „Домът е там, където е сърцето ти“, „Лятото започва тук“.

Останалите помещения на долния етаж бяха малка спалня и баня, които гледаха към частния път.

— Тук ще измъчваме Антон — реши Лула, застанала до вратата на банята. — Плочките лесно ще се изчистят от кръвта.

Кръв? Стомахът ми се разбунтува, а пред очите ми затанцуваха черни точки.

Лула продължи спокойно:

— И има само едно малко прозорче над ваната. Никой не може да ни види. Да, чудесно местенце. Уютно и усамотено. Никакви съседи наоколо. А това е адски важно, защото Антон вероятно ще пици от болка, а ние не искаме да го чуят.

Седнах на клозета и сведох глава между краката си.

— Добре ли си? — попита ме Лула.

— На диета съм. Мисля, че гладът е отслабил силите ми.

— И аз се чувствах така, когато бях на диета. А после открих онази протеиновата и започнах да ям огромни количества свинско. И

ми беше адски добре. Ама понякога прекалявах. Като оня път, когато се натъкнах на разпродажба на варени омари. Тогава ометох безброй омари с разтопено масло. Стана ми невероятно тежко и получих зловещо разстройство.

Не исках да слушам за разстройството на Лула в момента. Останах си на клозета и започнах да си поемам дълбоко дъх. Лула отиде на разузнаване на горния етаж.

— Горے има две спални и баня — съобщи ми тя, когато се върна. — Нищо особено. Изглежда са за деца и гости. Ей, май трябва да ти купим малко храна.

Не изпитвах никакво желание за ядене. Имах нужда от човек, който да се намеси и да ми попречи да отвлека Антон и да го пребия до смърт. Излязох от банята и тръгнах към предната врата. Отворих я и застанах на терасата. Предният двор бе миниатюрен и едва побираше пластмасов шезлонг и малка масичка.

Плажната алея се простираше надалеч и опасваше целия бряг. Мокрият пясък зад нея имаше цвета на пресен цимент. Океанът шумеше гръмко и заплашително. Огромни сиви вълни се разбиваха на плажа и те караха да си представяш как цунами залива Пойнт Плезънт.

Вятърът се усили и дъжд обля терасата. Върнах се в къщата и заключих вратата. Спуснахме щорите, дръпнахме завесите и си тръгнахме.

Звъннах на Кони, когато стигнахме до Уайт Хорс.

— Какво става? — попитах.

— Всичко е уредено — отговори ми тя. — Уорд и брат му повярваха на дрънканиците ми. Антон е в затвора на улица „Кае“. Трябва да се явя там преди четири часа, за да го освободя.

Взех Кони в три и половина и я оставих пред затвора. Решихме, че Уорд няма да се зарадва, ако види мен и Лула, затова ние останахме в пикапа. След половин час Кони се появи заедно с Уорд, чиито ръце бяха закопчани с белезници зад гърба. Пикапът на Рейнджъра има просторна кабина с голяма задна седалка и стоманени халки, заварени към пода, към които да закачиш оковите на престъпник. Кони се настани на задната седалка до Уорд и аз бързо се влях в движението.

Антон не проговори. Нито пък аз. Лула също не се обади. Всички се държахме предпазливо. Уорд си мислеше, че ще се прибере у дома. А ние трите си мислехме как ще го пребием.

Паркирах до тротоара пред офиса. Мотахме се доста време докато изкараме Антон от пикапа. Искахме да ни видят, че сме го довели дотук. През цялото време имах аритмия и не можех да избия от главата си фразата „откачена идея“.

Най-после вкарахме Уорд в офиса и го настанихме на стола пред бюрото на Кони. Планът ни бе да му дадем шанс да говори. Ако откажеше, щяхме да го фраснем с електрошоковата палка, да му сложим превръзка на очите и да го напъхаме в багажника на файър бърда.

— Искам информация за Джънкман — започнах.

Антон седеше спокойно отпуснат на стола. Не е лесно да постигнеш този ефект, когато ръцете ти са закопчани зад гърба с белезници, но той успяваше. Погледна ме мрачно изпод спуснатите си клепачи и не отговори.

— Познаваш ли Джънкман? — опитах отново.

Никакъв отговор.

— Няма да е лошо да й отговориш — посъветва го Лула. — В противен случай ще се ядосаме и може пак да седна върху теб.

Уорд се изплю на пода.

— Ама че гадина! — възмути се Лула. — Ние тук не търпим подобни свинщини. Ако не внимаваш, така ще те прасна с електрошоковата палка, че ще се напикаеш — заплаши го тя, като размаха палката.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Уорд, като седна по-изправено. — Мислех, че трябва да ми закачите някакво устройство? Какви са тия дивотии с електрошока?

— Мислехме си, че първо ще искаш да поговориш с нас — отговори му Лула.

— Имам си права, а вие ги нарушавате — изрепчи се Уорд. — Не можете да ме държите окован с белезници. Или ми сложете шибаната гривна, или ме пуснете да си ходя.

Лула се наведе към него и размаха показалеца си заплашително.

— Не използвай такъв език пред дами. Не понасяме грубости.

— Не виждам дами — възрази той. — Виждам тлъста черна п...
— грубо поясни, като използва най-гнусната обида.

Лула се хвърли към него с електрошоковата палка и Антон скочи от стола.

Кони също се надигна в опит да предотврати суматохата.

— Не го оставяйте да стигне до вратата! — изкрещя тя.

Втурнах се напред и блокирах пътя му. Антон се завъртя и се хвърли към задната врата. Кони и Лула стиснаха здраво палките си.

— Пипнах го! Пипнах го! — извика Лула.

Уорд наведе глава и я заби в шкембето на Лула, която се просна по задник на пода. Кони се приближи до Антон и двамата се заоглеждаха като борци по сумо. Уорд направи лъжлив ход встрани и я заобиколи. Не беше умен, но определено бе бърз.

Хвърлих се на гърба му като състезател по ръгби. Търколихме се на пода и Кони го закова с електрошоковата палка.

— Тъх — изстена Антон и застина.

Погледнахме предпазливо към предния прозорец, за да проверим дали някой любопитен не наднича вътре.

— Чисто е — отсъди Кони. — Бързо, помогнете ми да го завлечем зад шкафовете, преди някой да го види.

След десет минути бяхме готови за тръгване. Уорд бе заключен с белезници и окови на краката. Увихме го в одеяло и го отнесохме през задната врата до багажника на Лула. Метнахме го вътре и се прекръстихме. После Кони затръшна капака.

— Света Богородице — промълви тя задъхано, като избърса потта от челото си.

— Няма да умре вътре, нали? — попитах я. — Надявам се, че може да диша.

— Съвсем добре си е — успокои ме тя. — Питам братовчед ми Антъни. Той разбира от тези неща.

Лула и аз не се усъмнихме нито за миг, че Антъни разбира от натъпкването на трупове в багажници. Антъни се води експедитор за строителна компания. Ако се отнасяш мило с него, проектът ти се придвижва напред без проблеми. Ако обаче решиш, че нямаш нужда от помощта му, обикновено те очаква поне пожар.

Кони заключи офиса и всички се натоварихме във файър бърда. Двайсет минути след потеглянето ни, Антон се съвзе и започна да

крещи и да рита в багажника.

Шумът не бе прекалено силен, но ме изнервяше. А той какво ли изпитваше? Страх, паника, ужас. И какво чувствах самата аз? Състрадание? Не. Въпреки уверенията на Кони се страхувах, че Уорд може да умре. В такъв случай щеше да ни се наложи да го погребваме на тайно място посред нощ. Помислих си, че заради подобно действие със сигурност щях да отида в ада. Нямаше начин да получа опрощение, независимо колко молитви бях готова да кажа.

— Този тип ме дразни — заяви Лула, като пусна стереото и заглуши крясъците на Уорд с рап.

След десет минути усетих вибрациите на мобифона ми. Бях го закачила на бронираната жилетка и рапът ми пречеше да чуя звъненето, но почувствах вибрацията. Отворих телефона и изревах:

— Какво?

Морели.

— Кажи ми, че не си освободила Уорд под гаранция.

— Връзката е ужасна тук. Не те чувам — опитах да се измъкна.

— Ще ме чуеш идеално, ако намалиш музиката. Къде, по дяволите, си в момента?

Издадох няколко странни звука, наподобяващи прещракване, прекъснах линията и затворих.

Трудно ми бе да определя кога крясъците и ритниците бяха престанали, но откъм багажника не долитаха звуци, когато Лула паркира на частния път на Вини и загаси двигателя.

Все още валеше и улицата бе тъмна. В никоя от околните къщи не светеше. Океанските вълни се разбиваха с тътен на брега и заливаха плажа.

Тъмнината бе абсолютна, когато се скупчихме около багажника на файър бърда. Фенерът бе в ръцете ми. Кони държеше електрошокова палка. Ръцете на Лула бяха свободни, за да отвори багажника.

— Започва се — каза Лула. — Чуйте плана ми. Веднага щом отворя багажника, Стефани трябва да светне право в очите на Антон, за да го заслепи, в случай че одеялото се е свлякло. А после Кони ще му пусне няколко волта с палката.

Лула отвори багажника. Аз насочих лъча на фенера в очите на Уорд. Кони се наведе да го прасне с палката, но той я скрита право в гърдите и я запрати по задник на земята. Палката излетя от ръката ѝ и изчезна в тъмнината.

— Мамка му! — изруга Кони и се надигна тромаво.

Захвърлих фенера и двете с Лула се замъчихме да извадим Антон от багажника. Той се бореше и псуваше ожесточено, макар все още да бе увит в одеялото. Изпуснахме го два пъти, преди да успеем да го вкараме в къщата.

Влязохме в кухнята и отново го изпуснахме. Кони заключи вратата. Заобиколихме гърчещия се вбесен кретен, като се опитвахме да си поемем дъх. Антон спря да се гърчи, когато одеялото се свлече от него.

Торбестите му дънки се бяха смъкнали от кльощавия му задник и се бяха усукали около коленете. Памучните му боксерки бяха на червени и бели райета. Огромните му баскетболни маратонки, които струваха поне четиристотин кинта, бяха развързани по гангстерски. Имаше доста небрежен вид, но все пак по-приличен, отколкото при последната ни среща.

— Това е отвличане — извика той. — Не можеш да го направиш, кучко.

— Разбира се, че можем — опроверга го Лула. — Ние сме ловци на престъпници и адски често отвличаме разни хора.

— Е, не е чак адски често — поправих я.

Кони изглеждаше притеснена. Отвличането всъщност не бе разрешено. Имахме право да задържаме и транспортираме избягали престъпници, но само ако разполагахме с подходящата документация.

— Ако престанеш да се мяташ като риба на сухо, ще те сложим да седнеш на стол — казах на Антон.

— Дори ще ти обуем торбестите гащи, за да не сме принудени да зяпаме господин Увиснал — добави Лула. — Видяхме предостатъчно миналия път. И не ни се стори особено интересен.

Изправихме Уорд, вдигнахме му панталона и го настанихме на дървен кухненски стол. После увихме дълго въже около гърдите му и облегалката на стола и го завързахме на възел.

— Сега си изцяло в ръцете ни — предупреди го Лула. — Ще трябва да ни дадеш информацията, която искаме.

— Да бе! Ужасно ме уплашихте.

— Няма да е лошо да се уплашиш най-последно. Ако не започнеш да разказваш за Джънкман, ще ти фрасна един.

Уорд се изсмя гръмко.

— Е, добре. Явно ще се наложи да те убедим — заплаши го Лула.

— Хайде, Стефани, накарай го да говори.

— Какво?

— Хайде, удари го. Понабий го малко.

— Ще трябва да ни извиниш за момент — казах на Антон. — Искам да поговоря със сътрудниците си насаме.

Дръпнах Лула и Кони във всекидневната.

— Не мога да го бия — изхленчих жално.

— Защо не? — поинтересува се Лула.

— Никога преди не съм била човек.

— Е, и?

— Ами не мога просто така да го ударя. Съвсем различно е, когато някой те нападне и ти се увлечеш в битката.

— Не е — възрази Лула. — Нищо не ти пречи да си мислиш, че той те е ударил първи. Отиваш до него и си представяш, че те фрасва право в носа. А после ти отвърщаш на удара. Обзалагам се, че ще ти хареса. Само трябва да започнеш.

— Защо ти не го удариш?

— Мога да го направя, ако искам.

— Ами хайде де.

— Не мисля, че е моя работа. Нали ти искаш информация за Джънкман. Освен това си ловец на престъпници, а аз съм само прост помощник. Реших, че е редно да свършиш работата.

— Грешно решение.

— Леле, никога не съм знаела, че си толкова шубе — предизвика ме Лула.

Пфу! Приблжих се до Уорд и заставах пред него.

— Последен шанс — предупредих го.

Той ми се ухили презрително и се изплю на обувката ми.

Стиснах юмрук и си казах, че ще го халосам. Но не го направих. Юмрукът ми спря точно пред лицето му, а кокалчетата ми леко докоснаха челото му.

— Жалка работа — отсъди Лула.

Завлякох Лула и Кони обратно във всекидневната.

— Не мога да го ударя — признах си. — Някой друг трябва да го направи.

Двете с Лула се вторачихме в Кони.

— Добре — примирено се съгласи тя. — Разкарайте се от пътя ми.

С напета стъпка отиде до Уорд, разкърши рамене и го плесна леко.

— Господи! — изсумтя Лула. — Това шамарче ли е най-добрият ти удар?

— Аз съм управител на офис — оправда се Кони. — Какво искаш от мен?

— Е, явно аз ще трябва да свърша работата — каза Лула. — Но ставам ужасно груба, когато се развихря. Ще оставя Уорд облян в кръв и покрит със зловещи белези. А това може да ни докара неприятности.

— Има логика — съгласих се. — По-разумно ще е, ако не изглежда прекалено пребит.

— Какво ще кажете да го сритаме в топките? — предложи Лула.

Отново се оттеглихме във всекидневната.

— Не мога да го сритам в топките — каза Кони.

— Нито пък аз — присъединих се към нея. — Той просто си седи кротко на стола. Не мога да го сритам в топките, щом не прави нищо лошо. Може би трябва да го освободим. След това ще го преследваме из къщата, той ще се съпротивлява, а ние ще освирепеем.

— В никакъв случай — възпротиви се Кони. — Вече веднъж ме събори по задник. Няма да му дам втори шанс.

— Можем да го горим със запалени цигари — предложи Лула.

Спогледахме се. Никоя от нас не пушеше. Не разполагахме с цигари.

— Какво ще кажете да вземем една тояга? — не се отказа Лула. — Например дръжка на метла. И ще го набием с нея.

Кони и аз се намръщихме.

— Така рискуваш да го нараниш доста лошо — каза Кони.

— Значи искаме да му причиним максимална болка, без всъщност да го нараним, така ли? — поиска уточнение Лула.

— Хей, сетих се! Можем да му набучим игла някъде. Аз ужасно мразя, когато се убода. А единственият белег е почти невидима

миниатюрна дупчица.

— Тази идея има потенциал — зарадва се Кони. — И ще го убодем на места, където няма да си личи.

— Например по пишката — въодушеви се Лула. — Можем да използваме господин Увиснал за игленик.

— Няма да пипам члена му — казах отвратено.

— Нито пък аз — обади се Кони. — Дори с гумени ръкавици. Какво ще кажете за краката му? Можем да забучим иглата между пръстите му и никой няма да забележи.

— Обзалагам се, че Антъни ти е дал тази идея — ухили се Лула.

— Обикновен разговор по време на вечеря — обясни й Кони.

Разпръснахме се и затърсихме игла. Падна ми се спалнята на долния етаж, където доста бързо открих несесер с шевни принадлежности. Избрах най-голямата игла и я занесох в кухнята.

— Кой ще свърши работата? — попитах.

— Аз ще му сваля обувките — отговори Кони.

— Аз пък ще се погрижа за чорапите — казах бързо.

Убождането остана за Лула.

— Обзалагам се, че според вас няма да мога да го направя — изгледа ни тя.

Двете с Кони нададохме окуражителни звуци.

— Аха — изсумтя Лула и взе иглата.

Кони свали обувката на Уорд, а аз — чорапа му. После двете отстъпихме назад, за да направим място на Лула. Уорд изглеждаше нервен и мърдаше окованите си крака неспокойно.

— Това е движеща се мишена — възнегодува Лула. — Гърчовете му ще ми попречат да си свърша работата като хората.

Кони донесе друго въже и завърза здраво глезените на Уорд към стола.

— Това малко прасенце отиде на пазар — каза Лула, като докосна малкия му пръст с върха на иглата. — А това прасенце си остана у дома...

— Хайде, набоди го най-после — рече Кони.

Лула сграбчи палеца на Антон, затвори очи и забучи иглата точно между двата му пръста. Уорд нададе нечовешки писък, от който всяко косъмче по тялото ми настръхна.

Лула ококори очи, завъртя ги и припадна. Кони се втурна в банята и повърна. А аз се завлякох с треперещи крака навън. Застанах под дъжда и задишах тежко. Постепенно черните точки пред очите ми изчезнаха.

След малко се върнах в кухнята. Лула се бе съвзела. Блузата и лицето ѝ бяха потънали в пот.

— Сигурно съм яла нещо развалено — оправда се тя.

Водата в банята спря и Кони се присъедини към нас. Прическата ѝ бе съсипана, гримът ѝ бе почти напълно отмит. Гледката бе пострашна, отколкото Лула с игла в ръка.

Уорд бе присвил изпълнени с омраза очи. Ако погледите можеха да убиват, и трите щяхме да сме мъртви.

— Е, готов ли си да говориш? — попита го Лула.

Той насочи убийствения си поглед към нея.

— Хм — изсумтя тя.

Понесохме се към всекидневната за пореден път.

— А сега какво? — попитах.

— Тоя е много корав — каза Лула.

— Въобще не е корав — възразих. — Обикновен кретен. Ама ние сме смотани шубета.

— Какво ще кажете да го заключим тук и да не му даваме храна? — предложи Лула. — Обзалагам се, че ще проговори, когато прегладнее.

— Това може да отнеме дни.

Кони си погледна часовника.

— Става късно. Трябва да се прибирам.

— И аз — присъедини се Лула. — Трябва да си отида у дома, за да нахраня котката.

Погледнах я мрачно.

— Не знаех, че си взела котка.

— Всъщност обмислям въпроса. Смятам да се отбия в магазина за домашни любимци на път за къщи и да си взема коте. А после ще трябва и да го нахраня.

— И какво ще правим с тоя идиот? — попита Кони.

Вторачихме се в Антон.

— Май ще трябва да го оставим тук засега — казах. — Може пък да измислим някакъв план през нощта.

Срязяхме въжетата, изправихме Уорд на крака, набутахме го в банята и го закопчяхме за основната тръба на мивката. Едната му ръка беше свободна, а клозетът се намираше близо до него. Извадихме всичко от шкафчето. Оставихме му оковите на краката, закачихме допълнителна верига към тях и я усукахме около тоалетната чиния. После се изнесохме от банята и затворихме вратата.

— Това ми прилича на отвличане — казах.

— Не е така — възрази Лула. — Просто го задържахме. Имаме право да постъпим по този начин.

— Мисля си за смяна на кариерата — призна Кони. — За не толкова смахната работа. Бих могла да стана член на сапърния отдел в полицията.

Загасихме лампите и заключихме. Натоварихме се в колата на Лула и напуснахме Пойнт Плезънт.

— Не успях да се позабавлявам с видеоигрите — оплака се Лула.

Пикапът на Рейнджъра все още бе паркиран пред офиса. Не беше покрит с графити, нито с дупки от куршуми. Реших, че това е добър знак. Изнесох се от файър бърда и отключих форда с дистанционното. После отстъпих назад, затаих дъх и натиснах копчето за запалване на мотора. Въздъхнах облекчено, когато пикапът не избухна.

— Нямах проблеми — ухили се Лула. — Ще се видим утре. Внимавай.

Настаних се във форда и заключих вратите. Поседях известно време в тъмнината, като се наслаждавах на тишината и премислях случилото се през деня. Бях изморена. Депресирана. Отвратена.

Внезапно някой почука на прозореца ми и аз подскочих. Вцепених се, когато видях мъжа. Беше огромен. Над метър и осемдесет и пет. В тъмното не можех да огледам фигурата му добре, но изглеждаше доста мускулест. Носеше гигантски черен анцуг с качулка, която ми пречеше да видя лицето му. Кожата му ми се стори черна като анцуга му. Очите му бяха скрити зад тъмни очила. Можеше да е някой от хората на Рейнджъра. Или пък вестител от страната на мъртвите. Тъй или иначе, беше ужасно страшен. Вдигнах ръчната спирачка и се приготвих да скоча на педала за газта.

После открехнах леко прозореца и попитах:

- Какво?
- Хубав пикап.
- Аха.
- Твой ли е?
- Засега.
- Знаеш ли кой съм?
- Не.
- Искаш ли да знаеш?
- Не.

Най-странното бе, че гласът ми не трепереше. Но пък сърцето ми препускаше лудо, а стомахът ми се бе свил.

— Е, все пак ще ти кажа. Аз съм най-ужасният ти кошмар. Аз съм Джънкман. И не само ще те убия... Ще те изям жива. Буквално. Приеми го като обещание.

Гласът му беше плътен и звучеше сериозно. Не се усмихваше, но знаех, че се кефи страхотно. И преди се бях натъквала на типове като него. Наслаждаваше се на страха, който предизвикваше, и се надяваше да го види изписан на лицето ми. Видях отражението си в слънчевите му очила. Реших, че изражението ми не издава обзелите ме чувства. Браво на мен! Явно бях понаучила нещичко от мъжете в живота ми.

— Защо искаш да ме убиеш? — попитах.

— За да се позабавлявам. А ти можеш да тръпнеш в очакване, тъй като първо трябва да отрежа топките на едно ченге. След това мога да си позволя да ти се насладя докрай.

Помислих си, че ставаше дума за нещо повече от забавление. Този тип не беше хлапе. Вероятно бе усъвършенствал мускулите и поведението си в затвора. Беше доведен тук от Изкормвачите. Реших, че Кони има право. Джънкман искаше нещо повече, а не само да задоволи желанието си за кръв. Не че можех да пренебрегна кървавите му мераци. Бях готова да се обзаложа, че Джънкман обичаше да убива. Вероятно обезобразяваше жертвите си, не само за да демонстрира надмощието си над врага, но и защото се кефеше на кръвта по ръцете си.

Джънкман направи някакъв гангстерски знак и се отдръпна от пикапа.

— Радвай се на последните си часове на земята, кучко — каза той.

Черен хамър се материализира от небитието и закова до мен. Джънкман се качи в него и колата изчезна надолу по улицата. Не успях да видя номера ѝ.

Седях неподвижна и безмълвна, сякаш се бях вкаменила. В мига, когато стоповете на хамъра изчезнаха от погледа ми, смелостта ми също се изпари. Горещи сълзи потекоха по бузите ми, а гърлото ми се сви и не можех да преглътна. Не исках да умра. Очаквах ме още хиляди понички. А и имах племеннички, които трябваше да глезя. Горкият Рекс щеше да остане сираче. Ами Морели? Въобще не трябваше да допускам мисълта за него. Не знаех какво точно изпитвам към Джо, но ми се искаше да му бях казала, че го обичам. Никога не бях посмяла да го изрека на глас. Не знам защо. Вероятно не е възникнал подходящ момент. А и винаги съм смятала, че разполагам с безкрайно много време. Морели беше част от живота ми още от детска възраст. Трудно ми бе да си представя живота без него, но понякога ми бе също така трудно да определя ролята му в бъдещето ми. Не можех да живея повече от два месеца с него, без да откача. А това май не бе добър знак.

Бях изправена пред сериозен проблем. Очите и носът ми течаха без никакво намерение да спрат. Страхувах се, че всеки момент ще зарева на глас. Престани, заповядах си. Овладей се! Много по-лесно бе да се каже, отколкото да се изпълни. Чувствах се уязвима и смотана. И уязвимата и смотана Стефани искаше да се скрие при Морели. Упоритата Стефани обаче мразеше да се предава. А полуинтелигентната Стефани знаеше, че не е разумно да паркира пикапа на Рейнджъра пред дома на Джо. Джънкман щеше да го познае, ако минеше оттам, и къщата на Морели щеше да се превърне в мишена.

Реших да разчитам на инстинкта си и да не му мисля много. Натиснах педала за газта и се оставих на пикапа да ме отведе някъде. Разбира се, той ме заведе до сградата на Рейнджъра. Паркирах на обичайното си място, на две пресечки от входа на гаража. Бръкнах под седалката и извадих пистолета. Беше полуавтоматичен и със сигурност зареден.

Не си падам по оръжия, и това е меко казано. Дори не бях убедена, че знам как да стрелям с този пищов, но пък си помислих, че вероятно бих могла да уплаша някого с него.

Сгуших се в огромния анцуг, заключих пикапа и отидох пеша до гаража. След няколко минути влязох в апартамента на Рейнджъра и залостих здраво вратата. Оставих пистолета и ключовете на бюфета. Свалих анцуга, шапката и бронираната жилетка. После събух мокрите си обувки и чорапи. Джинсите ми бяха подгизнали от коляното надолу, но бях изтърпяла неудобството цял ден, така че можех да понеса още няколко минути. Бях спряла да плача и умирах от глад.

Напъхах глава в хладилника на Рейнджъра и извадих обезмаслено кисело мляко. По никакъв начин нямаше да се съглася да умра с руло тлъстина, висящо над колана ми.

Обрах последните остатъци от бурканчето и погледнах Рекс.

— Прекрасно — казах му. — Направо се натъпках.

Рекс тичаше в колелото си и не си направи труда да ми отговори. Но пък и той не е особено интелигентен и рядко успяваше да долови хумора или сарказма ми.

— Май трябва да звънна на Морели — споделих с него. — Какво мислиш?

Рекс не прояви интерес към темата, затова му обърнах гръб и се обадох на Джо.

— Ало?

Заговорих с най-милото си гласче.

— Аз съм. Съжалявам, че връзката следобед бе толкова лоша.

— Трябва да се упражниш в издаването на телефонни звуци. Веднага те разкрих.

— Аз пък си мислех, че изпълнението ми е доста добро.

— Второкласно — отсъди Морели. — Какво става? Ще ми разкажеш ли за Уорд? Очевидно е изчезнал.

— Избяга от нас.

— Изглежда е избягал от всички. Брат му също не го е виждал.

— Хм. Интересна работа.

— Не си го отвлякла, нали?

— Отвлечане е толкова грозна дума.

— Не ми отговори.

— Не искаш наистина да ти отговоря, нали?

— Господи!

— Трябва да ти кажа още нещо, преди разговорът ни да се превърне в обичайната кавга. Днес се запознах с Джънкман. Преди

около час. Седях в пикапа на Рейнджъра, паркиран пред офиса. Джънкман почука на прозореца и се представи.

Последва дълга тишина. Усетих бурните емоции на Джо, предавани по телефонната линия. Изненада от случилото се. Страх за мен. Гняв, че бях позволила контакт. Безпомощност, че не може да разреши проблема. Най-после Джо заговори с полицейския си глас.

— Разкажи ми подробно.

— Беше висок. Около метър и деветдесет. И едър. Стори ми се доста мускулист, но може и да греша. Не видях лицето му. Носеше тъмни очила. А и беше нахлупил голяма качулка на главата си.

— Бял, черен, латиноамериканец?

— Черен. Може би с малко испанска кръв. Имаше лек акцент. Обеща да ме убие, но каза, че първо трябвало да се погрижи за едно ченге. Обясни ми, че убивал за удоволствие, но мисля, че това е само част от истината. После направи някакъв странен жест и си тръгна. Жестът май беше гангстерски. Със сигурност не бе италиански.

— Почти десет часът е. Какво правеше пред офиса в девет?

— Лула, Кони и аз търсихме Уорд.

— Къде го търсихте?

— Наоколо.

Последва нова дълга пауза. Усетих, че положението се влошава, и реших да приключа, преди да избухне скандал.

— Трябва да вървя — съобщих на Морели. — Тази вечер смятам да се прибера рано. Но исках да проверя как си. А и исках да ти кажа, че... ами... аз много те... харесвам.

Мамка му! Пак се уплаших в последния момент. Защо, по дяволите, не можех да изрека думата „обичам“? Ама че съм смотанячка!

Морели въздъхна.

— Ужасна смотанячка си.

Въздъгнах на свой ред и затворих.

— Мина много добре — похвалих се на Рекс.

ГЛАВА 13

Минаваше десет часът, а аз бях скапана от умора. Изкарах цял ден мокра и замръзнала. Току-що бях провела не особено приятен телефонен разговор с Морели. На всичкото отгоре мизерната кофичка обезмаслено кисело мляко, лишено от шоколадови парченца или поне плодове, съвсем не ми бе достатъчна.

— Понякога трябва да се правят жертви — споделих с Рекс. — В някои моменти се налага да жертваш свалянето на килограми заради удоволствието от яденето на бял хляб с фъстъчено масло.

Почувствах се значително по-добре, след като ометох сандвича с фъстъчено масло, затова успях да пренебрегна нормалното мляко и да си наляя чаша от обезмаслената гадост на Рейнджъра. Е, страшна воля имам, нали?

Пожелах лека нощ на Рекс и загасих лампата в кухнята. Чувствах се прекалено изморена и измръзнала, за да гледам телевизия. Но пък бях ужасно мърлява и не исках да цапам чаршафите, затова се завлякох в банята.

Застанах под душа и не помръднах, докато ръцете ми не се спаружиха. Обух си червени бикини и навлякох една от черните тениски на Рейнджъра. Изсуших си косата и се сгуших в леглото.

Блаженство. Жалко, че леглото, тениската и целият удобен апартамент не бяха мои. За съжаление принадлежаха на човек, който можеше да бъде доста страшничък понякога. Тази мисъл ме накара да се зачудя дали бях спуснала резето, когато влязох в апартамента.

Надигнах се, отидох до вратата и проверих ключалките. Бях се залостила здраво. Не че това би ми помогнало с Рейнджъра. Той си имаше начини да се справи с ключалките, независимо дали ставаше дума за резе, верига или някакво друго сложно устройство. Нищо не можеше да спре Рейнджъра. За щастие, той бе далеч от дома си. А пък обикновеният крадец, изнасилвач, убиец или гангстер не притежаваше неговите способности.

Отпуснах се обратно в леглото и затворих очи. Бях в безопасност поне още няколко дни.

Изтръгнах се с мъка от дълбокия сън с мисълта, че нещо не е наред. Тъкмо бях започнала да сънувам, когато по някаква странна причина се събудих. Помислих си, че светлината е виновна. Слаба, но все пак дразнеща. Бях забравила да загася една от лампите в апартамента. Вероятно когато проверявах ключалките. Май нямаше да е лошо да стана и да я изгася.

Лежах по корем, притиснала лице във възглавницата. Намръщих се към часовника до леглото. Два часът. Ужасно ме мързеше да стана. Затворих очи. Майната ѝ на лампата.

Усилено се опитвах да пренебрегна светлината, когато чух леко шумолене на дрехи откъм далечния край на стаята. Ако бях мъж, топките ми щяха да се смалят до размера на грахови зрънца. Но тъй като си нямах топки, стиснах очи и се замолих смъртта да настъпи бързо.

След около дващест секунди вече нямах търпение да чакам смъртта. Отворих очи и се завъртях по гръб.

Рейнджъра стоеше облегнат на вратата, скръстил ръце пред гърдите си. Беше облечен в обичайната си работна униформа — черна тениска и широк черен панталон.

— Опитвам се да реша дали да те изхвърля през прозореца, или да се пъкна в леглото до теб — каза той.

Не изглеждаше особено изненадан или ядосан.

— Имам ли и други възможности? — попитах.

— Какво правиш тук?

— Имах нужда от безопасно място, където да поживея известно време.

Устата му се изкриви леко в краищата. Не беше съвсем усмивка, но определено Рейнджъра бе развеселен.

— И си мислиш, че тук си в безопасност?

— Бях. Допреди да се прибереш.

Кафявите му очи бяха приковани в моите.

— Какво те плаши повече? Да бъдеш изхвърлена през прозореца или да спиш с мен?

Седнах и придърпах завивките нагоре.

— Не се самоласкай. Не си толкова страшен — отговорих с престорено спокойствие.

Усмивката му не изчезна.

— Видях пищов и бронирана жилетка, когато влязох.

Разказах му за смъртната заплаха на Джънкман.

— Трябваше да помолиш Танк за помощ — каза Рейнджъра.

— Не се чувствам много удобно с него.

— А с мен удобно ли се чувстваш?

Поколебах се за момент.

— Маце — засмя се Рейнджъра, — в леглото ми си.

— Да. Ами това май говори за известно удобство.

Вниманието му се насочи към гърдите ми.

— Моята тениска ли си облякла?

— Трябва да си изпера дрехите.

Той развърза обувките си.

— Какво правиш? — извиках стреснато.

Рейнджъра ме погледна спокойно.

— Лягам си. Станал съм в четири сутринта и съм шофирал девет часа, за да се прибера у дома. При това в проливен дъжд. Скапан съм. Ще си взема един бърз душ и после си лягам.

— Ама...

— Не се паникьосвай. Можеш да спиш на канапето или да си тръгнеш, или да останеш в леглото. Няма да те нападна в съня ти. Поне засега нямам подобни планове. На сутринта ще решим как да действваме нататък.

След тези думи Рейнджъра изчезна в банята.

Мили Боже! Никак не ми се искаше да напусна леглото. Беше невероятно топло и уютно. Чаршафите бяха гладки като коприна. Възглавниците — меки. А леглото — огромно. Можех да спя на едната страна, а Рейнджъра на другата. И нищо нямаше да стане, нали? Явно той не смяташе оставането ми тук за сексуална покана. Все пак бяхме зрели хора. Можехме да се справим с проблема.

Завъртях се с лице към стената и гръб към банята и се унесох в сън под шумолението на дъжда в прозореца и душа в банята.

Събудих се бавно и си помислих, че съм в къщата на Морели. Усетих топлината на мъжа до себе си и се промъкнах към него. Протегнах ръка, но в мига, когато пръстите ми докоснаха кожа, осъзнах грешката си.

— Олеле — изстенах.

— Маце — прошепна Рейнджъра, като обви ръце около мен и ме притисна към себе си.

Планирах да се отдръпна, но ме разсея възбуждащият аромат на сапуна, примесен с уханието на топлия Рейнджър.

— Миришеш великолепно — казах му, като докоснах с устни гладката кожа на врата му. — Мислех си за теб всеки път, когато се къпех. Луда съм по сапуна, който използваш.

— Домашната ми помощница го купува. Май ще трябва да й увеличи заплатата — усмихна се той и ме целуна.

— Ох, мамка му! — изохках.

— Сега пък какво има?

— Съжалявам. Тормози ме ужасно чувство на вина към Морели.

— Като говорим за него, защо не си в неговото легло?

— Все старата история.

— Скарахте се и ти се изнесе?

— По-скоро се получи недоразумение.

— Забелязвам нездравословно повторение на нередно поведение, маце.

— Не се прибрах у дома, защото Джънкман ме търси, а не искам да излагам на опасност семейството — обясних му, като си спестих опасенията, че близките ми щяха да ме побъркат. — Реших да спя в пикапа ти, но той ме доведе дотук. Просто проследих жълтата линия на сателитната система.

— И проникна с взлом в апартамента ми?

— На връзката имаше ключ. Пък и ти не изглеждаш особено ядосан или изненадан, че съм поживяла тук известно време.

— С изключение на седмия етаж цялата сграда внимателно се наблюдава. Танк ми се обади, когато ти се нанесе в дома ми. Помислих си, че имаш основателна причина за действията си, затова му наредих да те остави на спокойствие.

— Много мило от твоя страна.

— Аз съм адски готин тип. Но закъснявам за работа.

Рейнджъра се изтърколи от леглото, застана до нощното шкафче и натисна едно от копчетата на телефона.

— Добро утро — поздрави женски глас. — Добре дошъл у дома.

— Закуска за двама, моля — каза Рейнджъра и затвори. Вторачих се в него. Носеше черните копринени боксерки.

Косата му бе разрошена от съня. Пълна загадка бе как успях да спра да го целувам, завладяна от чувството за вина. Дори и сега едва се съдържах да не се нахвърля върху него.

— Какво беше това? — попитах, облекчена, че гласът ми не трепереше.

— Ела и Луис Гусман се грижат за сградата. Работя тук и понякога оставам да спя. Ела пък улеснява живота ми. Готви, чисти, пере и пазарува.

— И ти носи закуска?

— Ще бъде пред вратата след десет минути. Никога преди не е виждала жена тук, така че със сигурност ще прояви любопитство. Ще ти се наложи да се усмихнеш и да я изтърпиш. Тя е много мила жена.

Бях облечена и с измити зъби, когато Ела звънна. Отворих ѝ вратата и тя влезе енергично, понесла огромна сребърна табла.

— Здравейте. Добро утро — усмихнато поздрави тя. Беше дребна, закръглена жена с къса черна коса и весели очи, малко над петдесетте. Носеше яркочервено червило, но никакъв грим. Беше облечена в черни джинси и черна блуза с остро деколте. Ела остави таблата на масата в трапезарията и подреди два прибора.

— Това е обичайната закуска на Рейнджъра — уведоми ме тя. — Ако искаш нещо различно, с удоволствие ще ти го приготвя. Например яйца?

— Благодаря. Това е напълно достатъчно и изглежда чудесно.

Ела се извини и се оттегли, като затвори вратата след себе си. Беше донесла прясно кафе в сребърна кана. Захарницата и каничката за мляко бяха от същия сребърен сервиз. Видях чиния с нарязани плодове, малка порция съомга и две чинийки с топено сирене. Бяла ленена кърпа покриваше кошничка с препечени гевреци.

Рейнджъра беше в спалнята и си завързваше обувките. Беше издокаран в обичайната си униформа, а косата му бе мокра от душа.

— Какво е това? — попитах, като посочих към трапезарията.

Той се изправи и пристъпи към вратата.

— Закуска.

— Всеки ден ли закусваш така?

— Всеки ден, когато съм тук.

— Ами дивите корени и плодове?

Той си наля кафе и си взе плод.

— Само когато съм в джунглата. А това ми се случва доста рядко.

— А аз се мъчих с безвкусната попара от шкафа ти.

Рейнджъра ме изгледа усмихнато.

— Маце, надникнах в шкафа. Видях тайните ти запаси.

— Добре де, хвана ме — признах си. — Това ли е пещерата на Батман?

— Това е апартамент в офис сграда. Имам подобни сгради и апартаменти в Бостън, Атланта и Маями. В наши дни охраната е сериозен бизнес. Осигурявам голямо количество услуги на широк спектър клиенти. Трентън беше мястото, където започнах, а и семейството ми е все още в Джърси, затова прекарвам повечето време тук.

— А за какво ти е цялата тази тайнственост?

— Не се стремим да сме загадъчни, просто се опитваме да не бием на очи.

— Ние?

— Имам партньори.

— Позволи ми да отгатна. Лигата на необикновените джентълмени. Супермен, Светкавицата...

Рейнджъра ме погледна развеселено.

— Добре, забрави за партньорите — казах бързо. — Да се върнем на пещерата на Батман. Съществува ли въобще?

Рейнджъра си взе геврек, намаза го с топено сирене и сложи парче сьомга върху него.

— Ще ти се наложи да се потрудиш повечко по този въпрос. Пещерата не е регистрирана в телефонния указател, а пикапът не може да те отведе дотам.

Предизвикателство.

Той погледна часовника си.

— Разполагам с пет минути. Разкажи ми за Джънкман.

— Няма много за разказване. Иска да ме убие. Снощи ти казах всичко, което знам.

— И какво правиш по въпроса?

— Кони, Лула и аз отвлякохме един от Изкормвачите. Планът ни беше да го накараме да ни разкаже за Джънкман, но нямахме късмет.

Рейнджъра довърши геврека си и се облегна удобно на стола, за да си изпие кафето.

— Отвлечането е добра идея. А защо гангстерът не проговори?

— Не искаше.

Ръката на Рейнджъра замръзна на половината път до устата му.

— Трябвало е да го убедите да говори — обясни ми той.

— Решихме да го понабием, но когато го вързахме за стола, се оказа, че никой от нас не може да го удари.

Рейнджъра избухна в смях. Кафето му се разплиска по масата. Той остави чашата и се протегна към салфетката си, като се опитваше да сдържи смеха си, но не успяваше.

— Господи — промърморих мрачно. — За първи път те виждам да се хилиш така.

— Нямах много поводи за смях, когато си затънал до коленете в мръсотия, а това е обичайната ни работна среда — отвърна той, като попи кафето със салфетката.

— Щом си толкова богат и разполагаш с всичко това, защо все още преследваш престъпници? — попитах.

— Защото много ме бива. И все някой трябва да свърши работата.

Последвах го в гардеробната и видях как отваря заключеното чекмедже и вади пистолет. Мъчех се да задържа поглед над кръста му, но не спирах да си мисля, че не носеше бельо.

— Отвлеченият бандит още ли е в скривалището? — попита той.

— Да.

— Обезопасен ли е?

— Да.

— Денят ми е плътно запълнен, но довечера можем да поговорим с него. Междувременно, не влизай в контакт с пленника. Не го храни. Остави го да се тревожи — посъветва ме Рейнджъра и закачи пищова на колана си. — Имам нужда от пикапа. Използвай едно от поршетата. Ключовете са в подноса на бюфета. Стаята за комуникации и фитнесът

са на петия етаж. Чувствай се свободна да използваш фитнеса. Ела и Луис живеят на шестия етаж. Можеш да им звънеш, ако имаш нужда от нещо. Ела ще си е у дома днес, за да оправи леглото, да почисти и да изпере. Ще изпере и твоите дрехи, ако ѝ ги оставиш — добави той и отново погледна часовника си. — Имам среща след малко. Предполагам, че ще искаш да поживееш тук още известно време, нали?

— Да.

Нямах кой знае какъв избор. Рейнджъра почти се усмихна.

— Ще ми бъдеш длъжница, маце. Няма да е зле да се отървеш от чувството за вина.

Олеле Боже!

Той ме сграбчи и ме целуна. Заля ме гореща вълна и се зачудих колко ли време щеше да ми е нужно да го съблека. И с колко ли минути разполагахме преди срещата му. Реших, че нямам нужда от много време. Все пак Рейнджъра не носеше бельо, а това щеше да ускори работата, нали?

— Трябва да вървя — каза той. — Закъснявам.

Слава Богу! Не разполагах с достатъчно време да изневеря на Джо. Нямах да потегля направо към ада. Пригладих гънките на ризата му и попитах:

— Знаеш ли къде е пикапът?

— В гаража е. Снощи помолих Танк да го докара. Всички коли и пикапи са оборудвани със сателитни системи за проследяване и винаги знаем къде са.

Страхотно! Защо ли въобще си правих труда да паркирам на две преки оттук?

Изкъпах се, облякох се и напуснах апартамента, като внимавах да не се натъкна на някой от хората на Рейнджъра. Подозирах, че и те се стараеха да не се сблъскат с мен.

Избрах си поршето турбо и паркирах до тротоара, когато стигнах до офиса, за да мога да го държа под око. Да загубиш вехт линкълн бе едно, но нямах желание да вадя безброй дупки от куршуми в безбожно скъпото порше на Рейнджъра.

— Леле майчице! — извика Лула, вторачена в поршето. — Това турбото на Рейнджъра ли е?

— Да. Той се върна и имаше нужда от пикапа, затова ми даде поршето. А довечера ще поговори с нашия приятел. Каза да не си контактуваме с него и да не го храним.

— Чудесна идея — усмихна се Кони. — Нямам никакво желание да повтаряме вчерашния провал.

— Да — съгласи се Лула. — Зверски се изложихме.

— Нещо ново в папките? — попитах.

— Не. Но имаш трима бегълци, които още не си отвела в съда. Шошана Браун, Харълд Панчек и оня с палеца — Джамил Родригес. Ала вероятно ще искаш да оставиш Родригес за Рейнджъра.

— Ще видим как ще потръгне работата — заявих смело. — Тази сутрин ще прибера Шошана Браун.

Лула ме изгледа с надежда.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не и за Браун. И преди съм я заключвала. Обикновено е готова да сътрудничи.

Изборът на лъскавото порше също щеше да ме улесни. Шошана сигурно седеше, пушеше трева в скапания си апартамент и гледаше географския канал на откраднатия си телевизор. Бях убедена, че с радост щеше да размени свободата си срещу возене в турбото.

Шошана живееше в общинските блокове на другата страна на града. Поех към „Олдън“ по обиколния път, като внимавах да не навляза в територията на Изкормвачите. Паркирах пред блока на Шошана и ѝ звъннах по телефона. По принцип си правех труда да отида до апартамента ѝ и да я изкарам оттам, но ако го направех днес и оставех поршето на улицата, колата щеше да изчезне за по-малко от минута.

— Да. Какво има? — попита Шошана.

— Стефани Плъм е. Погледни през прозореца.

— Не ми губи времето с глупости! Гледам предаване за най-красивите бани в Лас Вегас.

— Дойдох да те повозя в турбото на Рейнджъра.

— Да не се ебаваш с мен? В поршето? Дойде да ме вземеш с поршето? Чакай една минута. Ей сега ще дойда. Само ще си сложа червило, за да съм готова за новата снимка. Бездруго те чаках да се появиш. Надявам се да ме пхнат в затвора за известно време, защото

страхотно ме боли зъб, а там имат много добър зъболекар. При това е безплатен.

След две минути Шошана изскочи от блока и се настани в поршето.

— Е, това се вика страхотно возило — въодушевено каза тя. — Надявам се, че съседите ме гледат. Би ли могла да минеш покрай приятелката ми Латиша, за да ѝ се покажа?

Минахме покрай апартаментите на Латиша, на Шърли Мери и Луси Ан. После откарах Шошана в затвора.

Тя си седеше кротко, закопчана за пейката, когато си прибрах разписката и се приготвих да си тръгна.

— Благодаря — каза ми тя. — Ще се видим следващия път.

— Няма да е лошо да престанеш да се набутваш в неприятности — посъветвах я.

— Няма проблеми. Оставям се да ме хванат само когато имам нужда от зъболекар.

Морели ме чакаше навън.

— Готина кола — отбеляза той.

— Взех я назаем от Рейнджъра, за да прибера Шошана. Тя си падна по нея и с готовност ме придружи дотук.

— Умно.

Чувството за вина ме задушаваше. Гърлото ми пресъхна, а в корените на косата ми избиха капки пот. Много ме биваше да оправдавам малоумните си действия, но този път не знаех какво да правя. Бях спала с Рейнджъра! Е, не сексуално, разбира се. Но спях в леглото му. Пък и се целувах с него. А и бях изпълнена с желание. С огромно желание.

— Оня зъл сапун е виновен — избъбрих несвързано.

Морели присви очи.

— Зъл сапун?

Положих нечовешки усилия да не въздъхна.

— Дълга история. Вероятно няма да искаш да я изслушаш. Но искам да те попитам просто от любопитство: каква точно е връзката ни в момента?

— Струва ми се, че в момента сме разделени. Или пък сме заедно, но по някакъв странен отдалечен начин.

— Ами ако искам отново да сме заедно?

— Като начало, ще трябва да си смениш работата. А най-добре е въобще да не работиш.

— И да съм безработна?

— Можеш да си домакиня — отговори Морели.

Спогледахме се невярващо. И двамата бяхме еднакво изненадани от предложението на Джо.

— Добре, може би не домакиня — поправи се той.

Реших, че това е обида към възможностите ми на домакиня.

— Ако искам, мога да бъда и домакиня — казах. — При това много добра домакиня.

— Да, сигурно би могла — потвърди той. — Някой ден. Може би.

— Изненадах се, защото обикновено, за да станеш домакиня, първо трябва да встъпиш в брак.

— Да — съгласи се Джо. — Ужасяваща мисъл, нали?

Лула и Кони стояха притиснали носове към прозореца, когато излязох от поршето кайен.

— Къде е турбото? — извика Лула. — Какво се случи с турбото? Не си го унищожила, нали?

Връчих разписката на Кони.

— Турбото си е съвсем добре. Смених го, след като оставих Шошана в полицията. Помогна ми да изкарам смахнатата наркоманка от апартамента ѝ, но няма да ми върши работа следобед. Планирам отново да потърсим Панчек, а ако извадим късмет и го заловим, ще имаме нужда от задна седалка.

Стоях с гръб към вратата и забелязах как Кони се ококорва.

— Леле, сърцето ми ще изскочи — изстена Лула, като прикова очи в тротоара зад прозореца.

Реших, че двете са се вторачили в Джони Деп или Рейнджъра. Бях готова да заложа парите си на последния.

Вратата се отвори и хвърлих поглед през рамо, за да не пропусна случайно Джони Деп. Но не се разочаровах, когато видях Рейнджъра.

Той прекоси стаята и застана плътно зад мен. Сложи ръка на гърба ми и кожата ми запламтя.

— Танк ми съобщи, че си искала да се отбия тук — обърна се към Кони.

Тя взе папката на Джамил Родригес от бюрото.

— Бях възложила случая на Стефани, но в момента е претъпкана с работа — обясни му.

Рейнджъра пое папката и я прегледа набързо.

— Познавам този тип. Палецът принадлежи на Хектор Сантини. Сантини измамил Родригес при продажба на дрога, затова Родригес му отрязал палеца и го сложил в буркан с формалдехид. И вечно разнася буркана със себе си. Мисли си, че това го прави по-страшен.

— Е, дотук с малоумните му идеи — каза Кони. — Палецът е у ченгетата.

— Винаги може да се снабди с нов — отбеляза Рейнджъра, като ме погали по врата. — Ти си на ход, маце. Искаш ли го?

— Гангстер ли е?

— Не. Независим откаченяк.

— Добре. Ще го задържа.

— Вероятно си търси нов палец, така че внимавай — предупреди ме Рейнджъра. — Обикновено можеш да го откриеш следобед в бара на ъгъла на Трета улица и „Ларами“.

Пръстите на Рейнджъра се плъзнаха по гръбнака ми, предизвиквайки чувства, които бях твърдо решена да пренебрегна. След миг той вече бе изчезнал.

— По дяволите — изруга Лула, вторачена във вдигнатите си палци. — Не съм убедена, че искам да преследвам тип, който е тръгнал на лов за палци. Наистина съм привързана към моите.

Започнах да кудкудякам и да размахвам свитите си в лактите ръце като крила на уплашено пиле.

— Голяма си умница — изсумтя Лула. — Как така изведнъж стана толкова смела?

Първо, знаех, че всеки ход, който направех в поршето, бе проследяван в централата на „Рейнджмен“. А ако това не бе достатъчно, подозирах, че ме следят. Рейнджъра и Морели обикновено споделяха липсата на доверие в мен и се мъчеха да направят нещо по въпроса. Единствената разлика бе в методите им. Рейнджъра винаги печелеше по коварство. Ако положението станеше особено напечено, Морели започваше да беснее и да се опитва да ме заключи у дома.

Рейнджъра просто нареждаше на някой от хората си да не се отдели от мен. Понякога биячите му са видими, понякога — не. Но винаги се залепят като лепило за мен, тъй като предпочитат смъртта пред незавидната участ да съобщят на шефа си, че са ме изгубили от поглед.

Завъртях се и погледнах през прозореца навреме, за да видя как Рейнджъра се отдалечава в черния си пикап. Лъскавият черен джип със затъмнени прозорци, паркиран зад поршето, си остана на мястото. Двигателят му ръмжеше тихичко.

— Ето това ме прави толкова смела — споделих с Лула.

— Аха — отвърна тя, проследявайки погледа ми. — Знаех си.

Двете излязохме от офиса и се настанихме в кайена.

— Мислех си първо да минем покрай къщата на Панчек — казах.

— Да проверим дали се е върнал.

— Ще се опиташ ли да се измъкнеш от джипа?

— Не мога да се измъкна от него, докато съм в тази кола.

Включена е в сателитната система за проследяване.

— Обзалагам се, че има начин да обезвредиш системата — рече Лула. — Това е една от личните коли на Рейнджъра, а със сигурност има моменти, в които той не иска хората му да знаят къде отива.

Бях се сетила за същото, но засега не възнамерявах да обезвреждам системата. Нито пък имах мерак да се отърва от телохранителя си. Бронираната жилетка и анцуга лежах на задната седалка, а зареденият пистолет на Рейнджъра — в чантата ми. Смятах, че съм в безопасност, докато Джънкман не извършеше и третото си убийство, но не исках да поемам излишни рискове.

Хвърлих поглед към джипа.

— Честно казано, радвам се, че имам охрана — признах си.

— Идеално те разбирам — усмихна се Лула.

Подкарах надолу по „Хамилтън“, завих наляво към Бърг и се залутах из лабиринта от улици, който водеше към „Кантър“. Около къщата, в която се помещаваше апартаментът на Панчек, не се виждаше нито една синя хонда сивик. Паркирах две къщи по-надолу, навлякох бронираната жилетка и анцуга, излязох от колата и се понесох към вратата на Панчек. Позвъних. Никакъв отговор. Звъннах още два пъти и се върнах в колата.

— Нямаме късмет — уведомих Лула.

— Ще ходим ли пак до Нюарк?

— Днес не. Рейнджъра ми каза къде мога да открия Родригес. Мисля да се заемем с него, докато разполагаме с охрана.

— От една страна, звучи много добре — замислено рече Лула. — Ако имаме нужда от помощ, веднага ще я получим. Но от друга, ако прецакаме работата, ще имаме свидетел, който ще се скъса от смях.

В думите на Лула имаше логика.

— Може би пък няма да прецакаме нищо — казах със съмнение в гласа.

— Само се надявам в джипа да не е Танк. Много ми се иска да го заведа у дома някой ден, но плановете ми ще се провалят, ако се изложат с някоя тъпотия.

Джипът се намираще на около половин пресечка от нас, прекалено далеч, за да видим кой е в него. Тъкмо обмисляхме как да не се изложим, когато телефонът ми звънна.

— Къде си? — поинтересува се Сладката Сали. — Чакаме те вече двайсет минути.

— Чакате ме?

— Разбрахме се днес да пробваш шаферската си рокля, не помниш ли?

Мамка му!

— Забравих — отвърнах притеснено.

— Как можа да забравиш? Сестра ти се омъжва. Такова нещо не се случва всеки ден. Как очакваш да планирам хубава сватба, когато забравяш подобни неща?

— Веднага ще дойда.

— Добре. Ние сме в булчинския магазин до „Вкусната пастичка“.

— Какво си забравила? — полюбопитства Лула.

— Трябваше да отида на проба за шаферската рокля. Всички ме чакат. Пробата ще отнеме не повече от минута. Ще приключим за нула време и после ще отидем да заключим Родригес.

— Страшно си падам по булчински рокли — сподели Лула. — Може да си купя една, дори и никога да не се омъжа. Харесвам и шаферските рокли. Знаеш ли какво още обичам? Сватбените торти.

ГЛАВА 14

Подкарах поршето с висока скорост. Взех завоя към паркинга на две колела и спрях срещу буика на майка ми. Двете с Лула изскочихме от колата и спринтирахме към булчинския магазин. Хората на Рейнджъра бяха плътно зад нас. Типът до шофьора тъкмо бе скочил от джипа, когато се завъртях и протегнах ръка към него.

— Стой там! — казах строго и Лула и аз се втурнахме през вратата.

Булчинският магазин е собственост на Мария Рагуци, дребна женица на около петдесет години. Мария има къса черна коса, дълги черни бакенбарди и фини черни косъмчета по ръцете. Винаги носи тумбест игленик, закачен на гривната ѝ, а откак я познавам, около врата ѝ виси жълт шивашки метър. Беше омъжена и разведена три пъти, така че знаеше всичко за сватбите.

Лорета Стоунхаузър, Рита Мецгер, Маргарет Дърски, Валери, баба Мазур, мама и „сватбеният агент“ бяха натъпкани в малката стаичка. Мария Рагуци и Сали се движеха енергично наоколо и раздаваха роклите.

Маргарет Дърски ме съзря първа.

— Стефани! — извика тя. — Господи, мина толкова време! Не съм те виждала от първата сватба на Валери. А непрестанно срещам името ти във вестника. Вечно опожаряваш някое място.

Рита Мецгер се присъедини към нас.

— Стефаниии! Не е ли жестоко? Всички сме отново заедно. Велико, нали? Видя ли роклите? Страхотни са. Оранжева тиква. Страшно си падам по тиквите.

Мама се вторачи в мен.

— Още ли си надебеляла? Изглеждаш огромна.

Свалих анцуга.

— От жилетката е — обясних. — Бързах и забравих да я сваля.

Всички ме зяпнаха.

— Каква е тази жилетка? — попита Рита. — Смачква ти циците. Никак не те разхубавява.

— Това е бронирана жилетка — обясни ѝ баба. — Стефани трябва да я носи, защото е известен ловец на престъпници и разни типове вечно се опитват да я очистят.

— Не е вярно — възрази Лула. — Опитват се да я очистят само понякога. Но днес е един от тези моменти.

— Мили Боже! — ахна Маргарет.

Майка ми потисна стона си и се прекръсти.

— Проклетата жилетка не влиза в плана — разочарова се Сали. — Какво да правим с нея? Ще скапе елегантната линия на хубавата рокля.

— Хей, говорим за обикновена бронирана жилетка, а не за девствен пояс — прекъснах го. — Просто ще я съблека.

— Жестоко — усмихна се Сали.

— Трябва да го даваш по-спокойно — посъветва го Лула. — Ще вземеш да си докараш някой инфаркт.

— Поел съм сериозна отговорност. Искам всичко да е безукорно — оправда се той, като свали една рокля от закачалката и ми я подаде. — Това е за теб.

Дойде и моят ред да ахна.

— Какво стана с оранжевото? — попитах нервно.

— Другите момичета ще носят оранжеви рокли. Главната шаферка трябва да е облечена в друг цвят. Това е патладжанено лилаво.

Лула се изсмя гръмко и притисна ръка към устата си.

Патладжан! Страхотно! Като че ли оранжевото не беше достатъчно лошо. Съблякох жилетката и си развързах обувките.

— Къде да отида да се облека?

— Пробната е в розовия коридор — отговори Сали, като ме поведе натам, понесъл роклята на Валери.

След пет минути всички бяхме издокарани. Три тикви и един патладжан. Снежнбялата гигантска рокля на Валери пък можеше да те ослепи. Гърдите на сестра ми се изливаха от деколтето, а ципът на гърба ѝ едва удържаше на напора. Полата беше оформена като камбанка, за да прикрие дебелините от раждането. Всъщност обаче подчертаваше задника и бедрата ѝ.

Валери пристъпи към тройното огледало, вторачи се ужасено в образа си и изпищя.

— Дебела съм! Мили Боже! Погледнете ме само! Приличам на кит. Огромен бял кит. Защо никой не ми каза? Не мога да тръгна към олтара в този вид. Пътеката не е достатъчно широка.

— Не е толкова лошо — утеши я мама, като се опита да приглади рулото тлъстини на талията. — Всички булки са красиви. Просто трябва да се видиш с воала.

Мария се втурна към нас с воала и нагласи ефирната материя над очите на Валери.

— През воала изглежда много по-добре, нали? — попита тя.

— Да. А ако наистина искаш да се почувстваш по-добре, погледни патладжана Стефани — захили се Лула.

— Не приличаше толкова на зеленчук, когато оглеждахме мострите — оправда се Сали, вторачен в роклята ми.

— Стефани има нужда от грим — обади се Лорета. — Лилави сенки, които да отиват на роклята. Блестящи сенки точно под веждите. И повечко руж.

— Много повече руж — поде Лула.

— Защо въобще се омъжвам? — изхленчи Валери. — Наистина ли искам да се омъжа?

— Разбира се, че искаш — паникьосано отговори мама.

— Да — несигурно потвърди Валери. — Ама дали искам да се омъжа за Албърт?

— Той е бащата на детето ти. Адвокат е... И е висок почти колкото теб.

С тези думи мама изчерпи аргументите си и погледна баба за помощ.

— Той е пухкаво меченце — поде баба. — И миличко сладурче, и какво ли не още.

— Страхотен купон — ухили се Лула широко. — Страхувах се, че днес следобед ще загубя някой от палците си, а вместо това се озовах сред пухкави меченца. А ти какво ще правиш? — обърна се тя към Сали. — Сватбеният агент участва ли в церемонията? Или си остава само с планирането на сватбата?

— Ще пея — гордо отговори Сали. — Имам великолепна керемиденочервена рокля. Ще подхожда идеално на есенната тема.

— Няма да е лошо да се обадим на „Трентън Таймс“ да пратят репортери на сватбата — рече Лула. — Или пък от Ем Ти Ви.

Мария запърха около нас с карфици в ръцете.

— Всичко е готово — събщи ни тя след пет минути.

Сали ме дръпна настрана.

— Помниш празничния купон, нали? Петък вечер в залата на ветераните.

— Разбира се. В колко часа?

— В седем. И е изненада, така че внимавай да не се издадеш пред Валери.

— Устните ми са залепени.

— Я се направи, че ги заключваш — помоли баба. — Винаги се забавлявам, когато някой се прави, че си заключва устата и хвърля ключа.

Изпълних желанието ѝ примирено.

Лула се завъртя на седалката.

— Хората на Рейнджъра са още там.

Минавах за втори път покрай бара на ъгъла на Трета улица и „Ларами“. Повечето от сградите наоколо бяха жилищни, ако въобще грозните тухлени блокове можеха да се нарекат жилища. Нямаше обществени паркинги и бе невъзможно да спреш до тротоара. Половината коли, паркирани до бордюра, очевидно не бяха мръдвани от години.

Паркирах незаконно, блокирайки една от колите, и двете с Лула слязохме от поршето. Не си направих труда да го заключа. Хората на Рейнджъра нямаше да позволят да му се случи нещо. Белезниците бяха затъкнати в джинсите ми. Носех бронираната жилетка под анцуга. Имах сълзотворен спрей в джоба. Лула вървеше плътно зад мен. Не я попитах с какво е въоръжена. По-добре се чувствах, когато не знаех.

Посетителите на бара се извърнаха към нас любопитно. Очевидно мястото не бе посещавано често от жени. Особено пък доброволно. Очите ни постепенно се приспособиха към тъмнината вътре. Четиримата мъже на бара си говореха с бармана. До очукана дървена маса седеше самотен клиент. Джамил Родригес. Лесно бе да го разпознаеш по снимката му. Среден на ръст негър с кърпа на главата,

украсена с фалшиви скъпоценни камъни. Мустаци и козя брадичка. На бузата му се виждаше грозен белег, като изгорено от киселина.

Той се облегна небрежно назад.

— Дами?

— Ти ли си Джамил? — попита Лула.

Той кимна.

— По делови въпрос ли ме търсите?

Лула ме погледна и се ухили.

— Тоя глупак си мисли, че ще купим от стоката му.

Придърпах си стол и се настаних до Родригес.

— Ето каква е работата, Джамил — започнах кротко. — Забравил си да се явиш на делото си — и му закопчах едната гривна от белезниците.

— Седях си и чаках търпеливо да ми се случи нещо хубаво — усмихна се Родригес. — И тъкмо си търсех нов палец — събщи ми той и извади огромен ловджийски нож от джоба си.

Четиримата клиенти на бара се завъртяха към нас и зачакаха шоуто. Бяха млади и изглеждаха настроени за екшън. Подозирах, че щяха да се включат, когато му дойде времето.

Лула извади пищов от ластичните си тигрови джинси и го насочи към Родригес. Откъм вратата долетя рязкото изщракване на заредена пушка — помпа. Не познавах типа в черно, запълнил коридора, но знаех, че е от джипа. Не беше трудно да забележиш хората на Рейнджъра. Огромни мускули, липсващи вратове, черни одежди.

— Няма да е лошо да пуснеш ножа — посъветвах Родригес.

Той присви очи.

— Накарай ме.

Човекът на Рейнджъра проби гигантска дупка в тавана над Родригес.

— Хей — завъртя се Лула към него. — Внимавай! Тъкмо бях на фризьор. Нямам нужда от гипс в косата. Следващия път просто надупчи тоя смотан загубеняк.

Здравенякът ѝ се усмихна широко.

След няколко минути настанихме Родригес на задната седалка на поршето и се отправихме към полицейския участък.

— Видя ли нежната усмивка на оня красавец? — попита ме Лула. — Страхотен беше, нали? Забеляза ли размера на пушката му?

Обляха ме горещи вълни. Бих си гризнала от това апетитно парченце.

— Какво ще кажеш за парче от мен? — попита я Родригес.

— Дръж си езика зад зъбите — грубо му нареди Лула. — Малко ми остава да те пречукам. Можем да те изхвърлим от колата и да те прегазим няколко пъти.

Минах по Трета улица към „Стейт“ и поех на юг. Преприях една пресечка, спрях на светофара и в мига, когато светна зелено, Харълд Панчек профуча в обратната посока в синята си хонда сивик.

— Мили Боже! — извреця Лула. — Видя ли? Това беше Харълд Панчек. Бих познала навсякъде квадратната му жълта глава.

Задействах се енергично и направих забранен обратен завои. Подкарах поршето агресивно и се озовах точно зад Панчек. Хората на Рейнджъра, зашеметени от изненада, се мъчеха да ме настигнат. Спряхме на следващия светофар и Лула изскочи от колата и се втурна към хондата. Грабна дръжката на вратата, но в същия момент Харълд я забеляза и изфуча напред. Лула се качи обратно в поршето и аз подкарах бързо. Залепих се за задната броня на Панчек с надеждата, че ще го деморализирам и накарам да спре. Той обаче залъкатуши между колите и пое по страничните улици в стремежа си да се отърве от мен.

— Не разбирам накъде отива — отбеляза Лула. — Май само се опитва да се измъкне от теб. Обзалагам се, че никога преди не е идвал в този квартал.

Бях напълно съгласна с нея. Намирахме се в бедняшката част на Трентън и пътувахме към опасните квартали. Панчек шофираше като луд и без да се усети, профуча четири пресечки по Шеста улица.

Натиснах спирачката, когато Харълд пресече „Лайм“. Улица „Комстък“ се намираше само на една пресечка от нас. А там бе територията на Изкормвачите. Не възнамерявах да следвам Панчек из тези опасни земи.

— Знаем ли мобифона на Панчек? — попитах Лула. — Можем ли да го предупредим, че е навлязъл в земята на Изкормвачите?

— Не му знаем мобифона — отговори тя. — А и бездруго е късно. Той вече зави по „Комстък“.

Продължих надолу по „Лайм“, като шофирах бавно. Надявах се, че Панчек ще изскочи отнякъде. Никакъв късмет. Завих и насочих поршето на север.

След малко стигнахме до участъка. Оставих Лула в поршето, а аз заведох Родригес вътре. Знам, че беше тъпо от моя страна, но исках ченгетата да видят как съм заловила напълно облечен човек.

Наближаваше пет часът и Морели си бе тръгнал. Благодарих на Бога и за малките услуги. Нямах представа как да се държа с Джо. Благодарение на тъпия сапун на Рейнджъра, срещите с Морели ми се струваха адски неудобни. А ако трябваше да си кажа истината, не ставаше дума само за сапуна. По-скоро за самия Рейнджър. Този тип беше кошмарно секси.

И се разхождаше без бельо. Не можех да спра да мисля за това. Шамаросах се наум. Стегни се, заповядах си твърдо. Не си сигурна за бельото. Вярно е, че не успя да намериш други боксерки в апартамента, но това не означава, че той притежава само един чифт. Може останалите да са били в пералнята. Е, не звучеше твърде вероятно. Но пък реших да се придържам към тази идея, тъй като мисълта да застана до Рейнджъра, когато е без бельо, ме подлудяваше.

Кони беше спуснала кепенците, когато се върнах в офиса, затова оставих Лула до колата ѝ и се върнах в сградата на Рейнджъра. Черният джип ме последва в гаража и паркира на едно от страничните места. Две от четирите места, запазени за Рейнджъра, бяха заети. Мерцедесът и турбото бяха там. Пикапът липсваше. Оставих поршето кайен до турбото, отидох до джипа и почуках на прозореца.

— Благодаря за помощта — казах любезно.

Типът, седнал до шофьора, ми кимна. Никой от двамата не проговори. Усмяхнах им се и забързах към асансьора.

Влязох в апартамента и оставих ключовете на бюфета. Забелязах, че някой бе оставил купа с плодове и сребърен поднос с неотворени писма върху него.

Тъкмо си избирах плод, когато чух превъртане на ключ. Свалих резето и отворих на Рейнджъра.

Той метна ключовете си на бюфета и прегледа пощата.

— Как мина денят? — попита ме.

— Добре. Беше прав за Родригес. Седеше си в бара на Трета улица и „Ларами“.

Реших, че няма нужда да обяснявам повече. Бях сигурна, че е получил подробен доклад от хората си.

— Кой ще се жени? — поинтересува се той.

— Валери.

На вратата се почука и Ела се появи с поднос храна.

— Искате ли да подредя масата? — предложи тя.

— Няма нужда — отказа Рейнджъра. — Просто сложи таблата в кухнята.

Ела мина покрай нас, остави храната и се отправи към външната врата.

— Имате ли нужда от нещо друго? — попита тя.

— Не — отговори Рейнджъра. — Всичко е наред. Благодаря.

Не можех да повярвам, че големият опасен тип от специалните части живееше по този начин. Изпрани и изгладени дрехи, оправено легло, деликатеси.

Рейнджъра заключи вратата и ме последва в кухнята.

— Съсипах си мъжествения образ, нали? — подхвърли весело.

— Винаги съм смятала, че си адски суров тип. Представях си как спиш на голия под някъде.

Той вдигна капака от едното блюдо.

— Имаше и такива години.

Ела ни беше донесла задушени зеленчуци, ориз и пиле с лимонов сос. Напълнихме си чиниите и се настанихме на високите столчета зад бара.

Довърших си пилето и погледнах към сребърния поднос.

— Няма ли десерт?

Рейнджъра се облегна назад.

— Съжалявам, не ям десерти. Къде скрихте Изкормвача?

— В къщата на Вини в Пойнт Плезънт.

— Кой знае за него?

— Кони, Лула и аз.

Ръката му се протегна, свали ципа на анцуга и разкопча бронираната жилетка.

— Това няма да ти помогне, маце. Джънкман е застрелял последните си две жертви в главата.

Смъкнах жилетката и облякох анцуга отново. Дъждът бе спрял, но беше станало доста хладно.

Рейнджъра се обади на Ела и ѝ съобщи, че излизаме. После извади анцуг и специален колан от гардероба. Черният найлонов колан съдържаше пистолет, електрошокова палка, сълзотворен спрей, фенер и амуниции. Излязохме от апартамента, заключихме и се качихме в асансьора. Двама мъже ни чакаха в гаража. Познавах ги добре. Танк и Хал. Те се качиха в пикапа, а ние с Рейнджъра се настанихме в поршето турбо. Рейнджъра бе облякъл черния си анцуг, но остави колана на задната седалка.

Изнесохме се от гаража и потеглихме по „Броуд“. Нощта бе тъмна и безлунна. Бяха надвиснали черни облаци, които предвещаваха още дъжд. Фаровете на джипа не се отделяха от нас. Рейнджъра шофираше бавно и спокойно, навил ръкавите си до лактите. Часовникът му проблясваше от време на време на светлината от уличните лампи.

Аз обаче не бях спокойна. Тревожех се, че Антон Уорд може да е избягал. Също така се тревожех, че може още да е в бунгалото на Вини.

— Няма да го нараниш, нали? — обърнах се към Рейнджъра.

Той ми хвърли бърз поглед и каза лаконично:

— Маце.

— Знам, че вероятно е убил няколко души — казах нервно. — Но все пак съм отговорна за безопасността му.

— Искаш ли да ми обясниш по-подробно?

Разказах му как бяхме освободили Уорд под гаранция, а после го бяхме отвлекли.

— Страхотно изпълнение — отсъди той.

Улицата на Вини бе абсолютно тъмна. Рейнджъра паркира поршето на частния път, а Танк спря джипа зад него.

— Мога да те оставя в колата с Хал — каза ми Рейнджъра, като взе колана от задната седалка. — По-удобно ли ще се чувстваш с него?

— Не. Ще дойда с теб.

В къщата цареше тишина, но долових присъствието на Уорд. Седеше си в банята, закачен към клозета и тръбата. Не изглеждаше особено щастлив да види Рейнджъра.

— Знаеш ли кой съм? — попита го Рейнджъра кротко.

Уорд кимна и огледа найлоновия колан с пистолета и фенера.

— Да. Знам кой си.

— Ще ти задам няколко въпроса — продължи Рейнджъра. — А ти трябва да ми дадеш правилните отговори.

Уорд се вторачи в мен и Рейнджъра, после в Танк.

— Ако не ми отговориш правилно, ще те оставя тук в компанията на Танк и Хал — предупреди го Рейнджъра. — Разбираш ли ме?

— Да, разбирам.

— Разкажи ми за Джънкман.

— Няма много за разказване. Не е от града. От Ел Ей е. Никой не знае истинското му име. Само Джънкман.

— Къде живее?

— Мести се често. Вечно отсяда при някоя нова кучка. Не сме близки приятели, разбираш ли? Не познавам кучките му.

— Каква е историята с убийствата? За какво е списъкът?

— Човече, не мога да говоря за тези неща. Аз съм от братята.

Рейнджъра го халоса с фенера по коляното и Антон се стовари на пода като чувал с пясък.

— Ако не ми кажеш, ще си мечтаеш за смъртта — предупреди го Рейнджъра.

— Джънкман иска да стане генерал с пет звезди. В организацията в Ел Ей е бил само лейтенант. Изпратиха го тук да оглави бандата, защото в Трентън си имахме проблеми с водачите. Настъпи безвластие, когато очисти Муди Блек. Работата е там, че Джънкман първо трябва да впечатли членовете. Например да извърши няколко сериозни убийства, които да му донесат точки. Вече очисти втория водач на Кралете, както и един от помощниците му. Остават му едно ченге и сладураната тук.

— Защо Стефани?

— Тя е ловец на престъпници. Прибрала е доста от братята. А не е хубаво да те арестува някаква тъпа путка. Уронва престижа на бандата. Затова, като последно доказателство за способностите на Джънкман, съветът реши да му възложи залавянето ѝ. Планът е да я гепи и да я даде на членовете да се позабавляват с нея, преди да я очисти. Тя е част от коронацията му.

Пред очите ми затанцуваха петна, а в главата ми заби камбана. Изнесох се от банята с разтреперани крака и се стоварих на канапето във всекидневната. Майка ми и Морели бяха прави. Имах нужда от нова професия.

Чух вратата на банята да се затваря. Рейнджъра дойде и седна при мен.

— Добре ли си? — попита ме.

— Напълно. Просто ми стана скучно и реших да подремна.

Думите ми почти го накараха да се усмихне.

— Приключихме с Антон Уорд. Имаш ли планове за него?

— Мислех да го върна обратно в затвора, като отменя гаранцията му.

— И каква е причината за отмяна?

— Съгласи се да носи гривна с проследяващо устройство, когато го освободихме, но после отказа и избяга през прозореца на банята в офиса.

— Добре. Ще накарам Танк да се погрижи за него. Ще го задържим до утре сутрин, за да оправим документацията. С превръзка на очите ли го докарахте дотук?

— Не, но го увихме в одеяло. А и беше тъмно и се съмнявам, че е видял нещо.

След около четиридесет минути се върнахме в Трентън.

По пътя не говорихме много. Това бе нормално за Рейнджъра, но не и за мен. Из главата ми препускаха безброй мисли, но не исках да изрека никоя на глас. Рейнджъра паркира колата и се качихме в асансьора, където той натисна копчето за четвъртия етаж.

— Какво има на четвъртия етаж? — попитах.

— Малки апартаменти за служителите на фирмата. Изкарах единия наемател, за да разполагаш със собствено жилище, докато нещата се изяснят и стане безопасно да си тръгнеш.

Вратата на асансьора се отвори и Рейнджъра ми връчи ключа.

— Не очаквай винаги да се държа толкова цивилизовано.

— Зашемети ме. Не знам какво да кажа.

Той взе ключа от ръката ми, прекоси коридора и отвори вратата на апартамент 4 Б. Запали лампата, подаде ми ключа и ме бутна вътре.

— Заклучи вратата, преди да си променя решението — каза той.
— Натисни копчето за седмия етаж, ако имаш нужда от мен.

Затворих, заключих и се огледах. Малка кухничка до едната стена. Широко легло в нишата. Бюро и стол. Удобно кожено канапе. Масичка за кафе и телевизор. Чисто и обзаведено с вкус. Чаршафите на леглото бяха чисти и изгладени. В банята имаше чисти кърпи и кошничка с тоалетни принадлежности.

Дрехите ми бяха изпрани и прибрани в голяма кошница, оставена до леглото.

Взех си душ и облякох чиста тениска и боксерки. Не бяха копринени и секси като тези на Рейнджъра, а от мек памук. Розови, с малки жълти маргаритки. Напълно подходящи да прекарам в тях самотна вечер, като се преструвам, че животът ми е безопасен и щастлив.

Минаваше десет, затова звъннах в дома на Морели. Никакъв отговор. Сърцето ми се сви. Завладяха ме ревност и неувереност. След като на мен ми бе трудно да си държа ръцете далеч от Рейнджъра, Морели можеше да е изправен пред същия проблем. Жените го следяха по улицата и извършваха престъпления с надеждата да се запознаят с него. Джо нямаше да се затрудни да намери меко тяло, до което да спи.

Мисълта за Морели с друга жена ми се стори ужасяваща, затова се отпуснах на канапето и запрепусках по телевизионните канали в стремеж да се разсея. Спрях се на баскетболен мач. Погледах десетина минути, но ми писна. Затърсих нещо друго, после се вторачих в тавана. Рейнджъра бе три етажа над мен. По-приятно ми бе да си мисля за него, отколкото за Морели. Фантазиите за Рейнджъра ме възбуждаха, а мислите за Морели ме натъжаваха.

Загасих телевизора, отпуснах се в леглото и си заповядах да заспя. Половин час по-късно все още бях напълно будна. Малката стаичка ми се струваше стерилна. Беше безопасна, но лишена от чар. Възглавницата не ухаеше на Рейнджъра. А думите на Антон Уорд продължаваха да ме измъчват. По бузите ми потекоха сълзи. Господи! Сега пък какво ми ставаше? Какви бяха тия тъпи сълзи? Дори не бях в мензис. Сигурно диетата беше виновна. Тъпчех се основно със зеленчуци и бях лишена от тортички и понички.

Надигнах се от леглото, грабнах ключа и се понесох с асансьора към седмия етаж. Минах с бодра стъпка през коридора и звъннах на

вратата на Рейнджъра. Готвех се да позвъня втори път, когато той ми отвори. Все още бе с черната тениска и широкия панталон. Слава Богу! Щях да успея да се въздържа и да не му съдера панталона. Но не бях толкова сигурна за копринените боксерки.

— На четвъртия етаж е адски самотно — казах. — А и твоите чаршафи са по-хубави от моите.

— По принцип бих приел това за сексуална покана, но след тази сутрин вярвам, че искаш само чаршафите ми.

— Всъщност, надяхах се да ми позволиш да спя на канапето.

Рейнджъра ме придърпа в апартамента и заключи вратата.

— Можеш да спиш където си поискаш, но няма да се чувствам отговорен за действията си, ако пак ме опипаш, докато спя.

— Не съм те опипвала!

Седяхме до масата в кухнята и Рейнджъра ме наблюдаваше как ям кроасани.

— Кажи ми честно — помоли ме той. — Наистина ли беше уплашена снощи? Или само искаше чаршафите, сапуна и храната ми?

Усмигнах му се весело.

— Има ли значение?

Рейнджъра се замисли за момент.

— Не особено голямо.

Бях спала на канапето, сгушена в пухен юрган, положила глава на една от възглавниците с меки копринени калъфи. Не беше удобно като в леглото, но пък не ме измъчваше чувство за вина.

— Тази сутрин, докато се къпеше, научих лоша новина — съобщи ми Рейнджъра. — Джънкман е пречукал ченгето си.

Сърцето ми се сви.

— Познавам ли го?

— Не. Член е на щатския отдел за борба с гангстерите. От северната част на Джърси, макар да е работил и тук.

Идваше моят ред.

— Джънкман ще бъде очистен — продължи Рейнджъра. — Доста хора го търсят. Междувременно искам да останеш в сградата. Ако не ми се налага да се тревожа за теб, мога да изпратя още двама души по следите му.

Не възнамерявах да споря. Нямах никакво желание да участвам в церемонията по коронясването на Джънкман. А и животът в апартамента на Рейнджъра не бе тежък. Сипах си още кафе.

— Разполагаш с много служители — отбелязах. — Как можеш да си позволиш да издирваш Джънкман и в същото време хората ти да следят и мен?

— Джънкман току-що уби щатско ченге. За главата му има висока награда, която прави рентабилно изпращането на повече хора по петите му. Но не мога да оправдая парично назначаването на охрана за теб. Всеки път, когато имаш нужда от защита, аз се лишавам от мангизи.

Не знаех какво да отговоря. Никога не бях мислила за Рейнджъра като за бизнесмен. Приличаше ми повече на супергерой, който си осигурява служители и коли от някоя съседна галактика. Или поне от мафията.

— Господи — промърморих. — Съжалявам.

Рейнджъра си допи кафето и стана.

— Казах само, че нямам парично оправдание. Истината е, че си странично перо в бюджета ми.

Последвах го в спалнята и загледах любопитно как си провери пистолета и го закачи на колана си.

— Вписана си в графа „Развлечения“ — продължи Рейнджъра, като прибра парите и кредитните си карти в джоба на панталона. — Нашият бизнес е стресиращ, а ти си комикът, който размива целия ми екип. Плюс това получавам и данъчно облекчение.

Ококорих очи и вдигнах вежди. Думите му не звучаха ласкателно.

— Комик?

Рейнджъра ми се ухили широко.

— Харесвам те. Всички те харесваме.

Той ме сграбчи за предницата на блузата, вдигна ме във въздуха и ме целуна.

— Истината е, че те обичам... по свой собствен начин.

После ме остави на пода и се приготви да излезе.

— Приятен ден. Не забравяй, че камерата те наблюдава от мига, когато напуснеш апартамента. А хората ми имат заповед да те

зашеметят с електрошокова палка, ако направиш опит да излезеш от сградата.

След тези думи Рейнджъра изчезна.

Мислите ми запрепусаха объркано. Не знаех кога Рейнджъра се шегува и кога говори сериозно. Не се съмнявах, че го забавлявам. В миналото смехът му ми се струваше нежен и незлоблив. Но чак пък да съм включена в графа „Развлечения“... А и какво, по дяволите, да мисля за „обичам те по свой собствен начин“? Реших, че сигурно би трябвало да съм доволна. Аз също го обичах по свой собствен начин.

На вратата се позвъни. Отворих на Ела, стиснала в ръка кошницата с чисти дрехи, които бях оставила в апартамента на четвъртия етаж.

— Рейнджъра ме помоли да ти донеса дрехите — каза тя. — И телефонът ти е в кошницата. Беше на нощното шкафче.

Сетне взе подноса от закуската и се приготви да излезе.

— Кога ще бъде удобно да дойда да почистя? — попита ме.

— Когато на теб ти е удобно.

— Мога да пооправя още сега — реши тя. — Няма да отнеме дълго време. Днес няма много работа.

С изключение на мама никой преди не ми беше готвил или чистил. Нямах пари за домашна прислужница. Дори не познавах човек, освен Рейнджъра, който да има такава. Винаги бях мечтала за подобен лукс, но в момента се чувствах адски неудобно. Едно бе Ела да идва и да улеснява живота на Рейнджъра, докато той преследва престъпници. Но бе съвсем различно тя да разчиства бъркотията създадена от мен, докато аз си седя и гледам телевизия.

ГЛАВА 15

Реших проблема с Ела, като ѝ помогнах да оправи леглото и да разтреби апартамента. Тя не ми позволи да докосна прането, тъй като не искаше да отговаря пред Рейнджъра, ако по моя вина се смесят белите и черните му дрехи. Само че не виждах нищо бяло, освен чаршафите. От спалнята се преместихме в банята. Ела подреди чистите хавлии, а аз подуших сапуна.

— Обичам този сапун — казах.

— Сестра ми работи в козметичния отдел на универсален магазин и ми даде мостра на „Булгари“. Ужасно скъп е, но пък подхожда идеално на Рейнджъра. Не че той би забелязал някога. Мисли само за работата си. Такъв приятен и хубав младеж, а пък си нямаше приятелка преди теб.

— Аз не съм му точно приятелка.

Ела се стегна и си пое дълбоко дъх.

— Не ти плаща, нали? Имам предвид, както Ричард Гиър плащаше на Джулия Робъртс в „Хубава жена“?

— Не. Ние с Рейнджъра работим заедно. Аз съм ловец на престъпници.

— Може пък някой ден да му станеш приятелка — каза тя с надежда.

— Може.

Силно се съмнявах обаче. В този случай любовта и сексът не водеха до сериозна връзка.

— Ти ли се грижиш за всичките му имоти? — попитах я.

— Само за тази сграда. Поддържам апартаментите на четвъртия етаж и на Рейнджъра. Съпругът ми, Луис, отговаря за всичко останало.

Мамка му! Надявах се да получа поне малко информация за пещерата на Батман.

Ела събра прането и се отправи към вратата.

— Искаш ли да ти донеса обяд? — попита. — Рейнджъра никога не се прибира за обяд, но с удоволствие ще ти направя сандвич и

хубава салата.

— Не е необходимо — отговорих. — Тук имам продукти за сандвичи. Но благодаря за предложението.

Тъкмо изпратих Ела и телефонът ми звънна.

— Всички се опитват да те открият — каза баба Мазур, — а ти не вдигаш телефона.

— Бях го забравила.

— Сестра ти ни подлудява. След онази злополучна проба е станала невъзможна. Кълна ти се, никога не съм виждала толкова притеснена бъдеща булка. А дори не искам да си помисля какво ще стане, ако вземе да се откаже от сватбата. Майка ти бездруго надига бутилката доста често. Не че я обвинявам за това, разбира се. И аз самата удрям по някоя глътка от време на време, за да мога да изтърпя сладникавите лигавцини на сестра ти. Както и да е, обадох се да те питам дали искаш да дойдеш на празненството с мен и Сали. Майка ти ще закара Валери.

— Благодаря — отвърнах, — но ще стигна дотам и сама.

Изстенах наум. Купонът беше в петък, а аз не бях купила подарък. Ако Джънкман ме очистише, дано поне да го направеше днес. Така щях да се отърва от тъпото празненство.

Затворих и набрах номера на Морели.

— Какво? — попита той с мрачен глас.

— Аз съм — казах бързо. — Опитали ли се да ми звънеш?

— Да. Вчера изкарах двойна смяна. Трябваше да проверя цялата информация за Джънкман, с която разполагаме. Мина единайсет, докато се прибера у дома и чуя съобщенията на телефонния секретар. Следващия път остави съобщение, за да знам, че си добре. А така само видях номера ти и после не успях да те откроя. Направо се побърках от страх.

— Съжалявам. Не се обаждах за нещо специално. А после пък си забравих телефона.

— Джънкман очисти ченгето си.

— Тъкмо чух за това.

— Ще се чувствам по-добре, ако знам къде си.

— Не, няма да се почувстваш по-добре — възразих. — Но ще се тревожиш по-малко.

— Струва ми се, че схванах намека — каза Морели. — Внимавай.

Нямаше разправии и крясъци. Нито изблици на ревност. Само едно нежно „внимавай“.

— Имаш ми доверие — отбелязах тъжно.

— Да.

— Скапана работа.

— Знам. Но ще ти се наложи да се примириш.

Долових усмивката в гласа му. Явно и за Морели бях развлечение.

Прекъснах връзката и се обадох на Валери.

— Какво става? — попитах я. — Баба ми каза, че си изпаднала в нервна криза.

— Видях се в сватбената рокля и се паникьосах. Но не само защото съм дебела, а и заради всичко друго — суматохата из къщи и нервното напрежение. Знам, че аз съм виновна. Исках истинска сватба, но положението стана неудържимо. А сега трябва да изтърпя и проклетото празненство. Седемдесет и осем жени в залата на ветераните. Добре, че не държат оръжие там, защото веднага щях да се гръмна.

— Празненството би трябвало да е тайна.

— Аз го планирах! Какво въобще съм мислила, по дяволите? Ами ако и този брак се провали? Мислех си, че първият ми брак е идеален. Нямах представа какво става!

— Албърт е свестен тип. Няма да го хванеш в гардероба в компанията на детегледачката. Ще имаш приятен и спокоен живот с него.

Помислих си, че същото не можеше да се каже за мъжете в моя живот. И двамата бяха вълнуващи властни мъжкарци. Животът нямаше да е скучен с тях, но със сигурност нямаше да е лесен.

— Ти и Албърт трябва да избягате — посъветвах Валери. — Просто заминете някъде да се ожените на спокойствие и след това си продължете живота.

— Не мога да причиня подобно нещо на мама.

— Тя може да изпита облекчение.

Е, признавам си, че това бе егоистично от моя страна и го казах, защото не исках да навличам кошмарната патладжанена рокля. Но все

пак смятах, че съветът е разумен.

— Ще си помисля по въпроса — отговори Валери.

— Но не споделяй с никого, че аз съм ти дала идеята.

Затворих и отидох в кухнята да поздравя Рекс. Пуснах няколко гроздови зърна в клетката му и той изскочи енергично от консервената кутия, натъпка ги в бузите си и се върна обратно в леговището си.

Добре, това беше забавно, ами сега какво? Какво правеха хората по цял ден, ако нямаха никакви задачи?

Пуснах телевизора и се заразождах по каналите. Не открих нищо интересно. Как бе възможно при толкова много канали?

Звъннах в офиса.

— Какво става? — попитах Кони.

— Рейнджъра се отби. Търси Джънкман. И не е сам. Всяко ченге и всеки ловец на престъпници в щата търсят Джънкман. Чу ли за последното убийство?

— Да.

— А чу ли за Панчек? Простреляли го в главата снощи, на ъгъла на Седма улица и „Комстък“. По някакъв загадъчен начин карал още четири пресечки, после изгубил съзнание и катастрофирал. В момента е в болница „Свети Франсис“ и очевидно ще се оправи.

— Аз съм виновна — обясних й. — Аз го преследвах и заради мен се набута в земите на Изкормвачите.

— Грещиш — възрази Кони. — Ти само си го следила дотам. Предполагам, че се криеш, щом не си тук?

— Това е планът ми, но почва да ми омръзва.

— Стига бе! Откога безделничиш? Три-четири часа?

Сбогувах се с Кони и се затътрих към спалнята, за да подремна. Застанах до леглото, но не ми се искаше да легна и да измачкам идеално изгладените чаршафи. Надникнах в банята. Вече си бях взела душ. Върнах се в кухнята и почуках по клетката на Рекс.

— Ставай, глупав хамстер. Скучно ми е.

Чух само леко шумолене, когато Рекс се скри по-навътре в консервената си кутия.

Можех да направя една обиколка из сградата, но щеше да ми се наложи да общувам с хората на Рейнджъра, а не бях сигурна дали съм готова за това. Особено като се имаше предвид, че бяха готови да ме зашеметят с електрошок, ако се устремях към свободата.

Звъннах на мобифона на Рейнджъра.

— Хей — отговори той.

— Здравсти — поздравих го любезно. — Почвам да откачам тук. Не знам какво да правя. Няма нищо интересно по телевизията. Не можах да намеря книги или списания. И не ми предлагай да отида във фитнеса, няма да се получи.

Рейнджъра прекъсна връзката. Набрах номера му отново.

— Какво беше това? — попитах възмутено. — Ти ми затвори!

— Маце... — лаконично изрече той.

Въздъгнах и затворих.

Рейнджъра се прибра малко след шест. Метна ключовете си в подноса и прегледа набързо пощата си. После прикова очи в мен.

— Изглеждаш леко откачена, маце.

Бях прекарала пет часа в гледане на телевизия и два часа в обикаляне на коридора.

— Излизам — казах решително. — Отивам до универсалния магазин. Изчаках те само за да ти благодаря. Чудесно си поживях в апартамента ти, а и сапунът ти е великолепен, но трябва да тръгна. Предупреди хората си да не се нахвърлят върху мен с електрошокови палки.

Рейнджъра остави писмата си в сребърния поднос.

— Не — каза кратко.

— Не?!

— Джънкман е все още на свобода.

— Имате ли напредък в издирването му?

— Вече разполагаме с име. Норман Карвър.

— Норман няма да се мотае по магазините. А сега ме извини, но ми запречваш вратата.

— Успокой се — нареди ми Рейнджъра.

— Ти се успокой — отвърнах разгневено, като го фраснах по рамото. — Разкарай се от пътя ми!

Цял ден ключовете си бяха стояли на бюфета. А и честно казано, не вярвах, че Рейнджъра е наредил на хората си да ме зашеметят с електрошок. Останах в апартамента, защото нямах желание да умра. Все още не исках да загина, но ненавиждах пасивната роля, която ми

бе отредена. Бях изнервена и нещастна. Исках животът ми да е различен. Да бъда като Рейнджъра. Сурова и смела. Но хич не ме биваше. На всичкото отгоре ме дразнеше и ироничната мисъл, че бях напуснала Морели, за да се озова в същото положение с Рейнджъра.

Фраснах Рейнджъра отново и той отговори на удара ми, като ме притисна към стената с тялото си.

— Изкарах дълъг и незадоволителен ден — каза. — Търпението ми се изчерпва. Не прекалявай.

Държеше ме до стената с тежестта си. Не можех да помръдна. А най-страшното бе, че започвах да се възбуждам.

— Това наистина ме вбесява — казах мрачно.

Той беше прекарал целия ден навън, но все още ухаеше великолепно. Топлината му се вливаше в мен. Бузата му почиваше на главата ми, а ръцете му — на стената, плътно до рамената ми. Без да мисля, се сгуших в него и го целунах леко по врата.

— Не е честно — оплака се Рейнджъра.

Раздвижих се и усетих бурната му реакция.

— Мускулите и силата са на моя страна — каза той. — Но почвам да си мисля, че ти разполагаш с цялата власт.

— Имам ли достатъчно власт, за да те накарам да ме заведеш на пазар?

— И Господ не разполага с толкова власт. Ела донесе ли нещо за вечеря?

— Преди около десет минути. Всичко е в кухнята.

Рейнджъра се отдръпна от мен, разроши косата ми и тръгна към кухнята. Външната врата остана без пазач. Ключовете си лежах в подноса.

— Нагло копеле — извиках зад гърба му.

Той се обърна и ми се усмихна широко.

Седях до масата в кухнята, когато Рейнджъра се появи откъм спалнята, издокаран с бронирана жилетка и найлоновия колан на кръста.

— Опитай се да не откачаш днес — посъветва ме той и се отправи към вратата.

— Добре — съгласих се. — А ти се опитай да не позволиш да те прострелят.

Сбогуването ни беше доста притеснително, тъй като и двамата се тревожехме един за друг.

В пет часа Лула ми звънна по телефона.

— Пипнали са го — съобщи ми тя. — Кони и аз слушахме полицейското радио и току-що научихме, че са заловили Джънкман.

— Подробности?

— Спрели го, защото профучал на червено. Проверили данните му и извадили късмет.

— И няма пострадали?

— Не съобщиха такова нещо.

Изпитах невероятно облекчение. Проблемът бе решен.

— Благодаря — казах на Лула. — Ще се видим утре.

— Забавлявай се — отвърна тя и затвори.

Ако побързах, щях да успея да купя подарък на Валери и да стигна навреме за празненството. Оставих бележка на Рейнджъра, грабнах ключовете за поршето и се отправих с асансьора към гаража.

Вратата се отвори, но в същия миг Хал изскочи откъм стълбището.

— Извини ме — каза той, — но Рейнджъра предпочита да останеш в сградата.

— Няма проблеми — успокоих го. — Тревогата е отменена и отивам на пазар.

— Страхувам се, че не мога да ти позволя да го направиш.

Хм, значи Рейнджъра не ме бе излъгал. Наистина бе наредил на хората си да ме държат тук.

— Мъже! — изсумтях недоволено. — Всички сте проклети кретени.

Хал не отговори.

— Разкарай се от пътя ми — наредих му грубо.

— Не мога да те оставя да напуснеш сградата.

— И как ще ме спреш?

Той пристъпи от крак на крак притеснено. Държеше електрошокова палка в ръката си.

— Е? — попитах.

— Имам право да те зашеметя с палката, ако се наложи.

— Я чакай малко. Искам да си изясня нещата. Готов си да зашеметиш жената, която живее с Рейнджъра?

Лицето на Хал потъмня от яркочервено към лилаво.

— Не ми създавай проблеми — помоли ме той. — Харесвам си работата, но ще я загубя, ако се прецакам с теб.

— Ако ме докоснеш с палката, ще уредя да те арестуват за нападение. И тогава няма да ти се налага да се тревожиш за работата си.

— Мамка му! — изстена Хал.

— Чакай малко — казах. — Дай да видя палката за секунда.

Хал ми я подаде. Взех я, докоснах я до ръката му, натиснах копчето и той се стовари като чувал с тухли на пода. Хал не беше лошо момче, но бе доста тъповат.

Наведох се над него, за да се уверя, че диша, върнах му палката, качих се в турбото и изфучах от гаража. Знаех, че от контролната стая ще ме видят на екрана и някой ще се погрижи за Хал. Не ми бе приятно да го зашеметявам, но ми предстоеше важна мисия. Трябваше да купя подарък на Валери.

По принцип отивах до универсалния магазин по шосе 1, но сега не разполагах с много време и се тревожех за задръстванията. Затова се отбих в магазин за електроника и купих на Валери мобифон с камера и едногодишен абонамент. Подаръкът не беше особено булчински, но знаех, че сестра ми имаше нужда от телефон, а не можеше да си позволи да си купи такъв. После минах през дрогерията, където се снабдих с картичка и хубав плик за подаръци. Бях готова за купона. Само дето не бях подходящо облечена. Дънки, маратонки, бяла ластична тениска и дънково яке не са стандартният тоалет за соаре в Бърг, но нямах време да пазарувам и за себе си.

Паркингът пред залата на ветераните бе претъпкан. Жълтият училищен автобус на Сали бе спрял на края. Мама бе наела Сали и групата му да свирят на купона. Джоан Уолески осигуряваше храната.

Излизах от поршето, когато мобифонът ми звънна.

— Маце — каза Рейнджъра, — какво правиш в залата на ветераните?

— Тази вечер е празненството на Валери. Хал добре ли е?

— Да. Камерата улови последното ти изпълнение. Хората от контролната стая се смяха толкова неудържимо, когато зашемети Хал,

че не успяха да слязат достатъчно бързо и да ти попречат да изчезнеш от гаража.

— Чух, че са заловили Джънкман. Реших, че е безопасно да изляза.

— И аз чух същото, но досега не съм получил потвърждение. Пратил съм един човек да те охранява. Опитай се да не го унищожиш.

Линията прекъсна.

Влязох в залата и потърсих баба. Сали стоеше на сцената и изпълняваше рап, издокаран в червена рокля за коктейл и червени обувки с пайети. Останалите от групата бяха облечени в гигантски тениски и торбести панталони.

Беше ужасно шумно и не чух мобифона, но усетих вибрациите му.

— Стефани — каза майка ми. — При теб ли е сестра ти? Трябваше да е тук преди цял час.

— Звънна ли в апартамента ми?

— Да. Говорих с Албърт. Каза ми, че сестра ти не била там. Изфучала нанякъде с буика. Реших, че може да се е объркала и да е дошла на празненството без мен. Напоследък често ѝ се случва да се отнесе и да забрави нещо.

— Валери няма буик.

— Имаше проблеми с нейната кола, затова вчера взе назаем буика на чичо Шандор.

Стомахът ми се сви от притеснение.

— Ще ти звънна след малко — казах на мама и затворих. Намерих баба и я попитах дали е виждала Валери.

— Не — отговори тя. — Но се надявам да се появи скоро. Гостите почват да недоволстват.

Излязох на паркинга, взех пистолета изпод седалката на поршето и го пяхнах в джоба на якето си. Някъде на паркинга имаше черен джип с човека на Рейнджъра в него. Реших, че това ми харесва. А някъде из града се намираще сестра ми в светлосин буик. Това вече беше лошо. Всички свързваха буика със Стефани Плъм. Затова и няколко дни не се бях доближавала до него. Вярвах, че е прибран на сигурно в гаража на нашите. Далеч от погледите, далеч от мислите на Изкормвачите. Не се паникьосвай, заповядах си. Джънкман е в затвора,

а Валери вероятно пиянства в някой бар, за да се подготви да издържи купона. Само се надявах да не заспи, преди да се добере до залата.

Обадих се на Морели.

— Джънкман е на сигурно място в затвора, нали? — попитах.

— Някакъв тип е заключен в затвора. Но не сме сигурни кой е. Той твърди, че е Джънкман, но нямаме потвърждение. Кара кола с регистрационен номер от Калифорния, която принадлежи на Норман Карвър. А колегите от отдела, който се занимава с гангстерите, ни казаха, че името на Джънкман е Норман Карвър.

— Какъв тогава е проблемът?

— Прекалено нисък е. Според шофьорската книжка, Карвър е едър тип. А ние пипнахме някакъв дребосък.

— Няма ли документи за самоличност?

— Нито един.

— Татуировки?

— Не.

— Това не ми харесва.

— Напълно съм съгласен с теб — каза Морели. — Къде си?

— На купона на Валери.

— Предполагам, че Рейнджъра е изпратил човек по петите ти?

— Така поне ми обеща.

— Горкото тъпо копеле — изсумтя Морели и затвори.

Не знаех с какво да се захвана. Част от мен искаше да побегне и да се скрие в безопасната сграда на Рейнджъра. Друга част пък желаше да се върне в залата и да си отрупа чинията с кюфтета. А трета пък се тревожеше за Валери. Притеснението за сестра ми бе на първо място. Проблемът обаче бе, че няхах представа къде да я търся.

Видях мама да паркира нервно и тръгнах към нея. Тя изскочи от колата и се втурна към залата, но успях да я хвана, преди да влезе.

— Оставих баща ти у дома да чака Валери — каза тя. — Не мога дори да си представя какво ѝ се е случило. Надявам се да не е катастрофирала. Мислиш ли, че трябва да звънна в болницата?

Започнах да си гриза ноктите наум. Не се тревожех за някаква си катастрофа. Страхувах се, че някой от Изкормвачите е забелязал Валери. Може би държаха под око местата, които посещавах често. Например апартамента ми. Но това не бе мисъл, която исках да споделя с майка ми. Стисках мобифона нервно и се канех да звънна на

Морели, когато чух познат тътен. Беше звукът от всмукване на бензин в гигантски двигател с невероятна скорост. Буикът се приближаваше насам.

Валери вкара Синята птица в паркинга и я остави на запазено за инвалиди място, само на няколко крачки от мен и мама. Не казахме нито дума, защото вярвахме, че тя има право на подобно място.

— Загубих се — съобщи ни Валери, когато излезе от колата. — Излязох от апартамента, но мозъкът ми бе зает с ужасно много мисли и подкарах на автопилот. А когато се огледах, забелязах, че съм в другия край на града, близо до болница „Хелън Фулд“.

Изтръпнах. Валери бе стигнала прекалено близо до територията на Изкормвачите. Дори вероятно бе прекосила „Комстък“. Слава Богу, беше извадила късмет и бе открила пътя до залата на ветераните, без да пострада. Баба се появи на вратата.

— Ето къде сте! — извика тя. — Побързайте! Групата се изтощи и излязоха навън да попушат малко трева. Не знам защо някой би искал да пуши трева, но така ми казаха. По-лошото е, че храната ще свърши, ако не усмирим гълпата скоро.

Все още се тревожех, че буикът е из улиците, където всеки би могъл да го види. А и не исках Валери да се прибира с него в апартамента ми.

— Дай ми ключовете — казах на сестра ми. — Ще изкарам колата от мястото за инвалиди.

Трябваше да я преместя далеч от паркинга. Чак в гаража на нашите.

Валери ми връчи ключовете и всички влязоха вътре. Качих се в буика и запалих двигателя. Дадох на заден ход и се понесох към изхода. Знаех, че човекът на Рейнджъра е паркирал на отсрещната страна на улицата. Хитро място, което му даваше възможност да наблюдава входа към паркинга и предната врата на залата. За съжаление обаче не виждаше добре изхода, затова реших да завия наляво, да заобиколя и да заста на до него. Можеше да ме последва до къщата на родителите ми, а после да ме върне до залата. Вал щеше да се прибере с мама или с мен.

Едва бях излязла от паркинга, когато черният хамър се появи от небитието и закова точно пред мен, като ме принуди да се бутна в паркирана кола. Натиснах клаксона и протегнах ръка към пистолета на

Рейнджъра, но двама кретени се нахвърлиха от горе ми, преди да успея да го грабна. Направих всичко възможно да се освободя. Борих се с тях, крещях, вдигах шум. Но нищо не ми помогна. След секунда ме издърпаха иззад волана и ме завлякоха до багажника на буика. Отвориха го и ме набутаха вътре. После затръшнаха капака и край. Пред очите ми се спусна тъмнина.

ГЛАВА 16

Спомням си как на времето гледах едно предаване по телевизията, в което катерица се криеше в подземна хралупа, а една невестулка се протегна и я сграбчи. Всичко стана толкова бързо, че едва успях да го видя. Така е с нещастията. За миг бъдещето ти изчезва. И нищо не може да те подготви адекватно за този момент. Миг на изненада, а после, когато осъзнаеш колко окончателно е всичко, сърцето ти натежава.

Не разполагах с пистолет, тъй като бе изпаднал от джоба ми по време на схватката. Нямах и мобифон. Той пък бе в чантата ми, която си седеше в колата. Бях крещяла силно и се надявах човекът на Рейнджъра да ме е чул. Но вероятността не бе твърде голяма. Може и да имаше начин да отворя багажника отвътре, но нямах представа за него. Колата беше стара, създадена преди разните хитрини за безопасност — като устройствата за отваряне на багажника отвътре. Опипах около ключалката в опит да си отворя с нокти.

Лежах свита като ембрион, усукана около резервната гума. Знаех, че в багажника имаше крик. Ако го намерех, може би щях да успея да насиля капака и да го вдигна. Или поне да нанесе известни щети, когато Изкормвачите отвореха. Достатъчно големи щети, които да ми дадат шанс да избягам.

Въздухът миришеше на гума, а пълната тъмнина ме задушаваше. Но все пак бе по-добра от онова, което ме очакваше, когато отвореха багажника. Ама че ирония, помислих си. Бях транспортирала Антон Уорд по този начин до Пойнт Плезънт. А сега отвеждаха самата мен към незавидната ми участ. Католичката у мен се събуди. Каквото повикало, такова се обадило.

Отказах се да търся крика. Сигурно беше под гумата, а както и да се мъчех, не успях да бръкна под нея. Концентрирах енергията си върху ритане по багажника и викане. Колата спираше на светофари и някой можеше да ме чуе.

Бях толкова съсредоточена в действията си, че не усетих кога колата е спряла. Тъкмо отварях уста да изврещя отново, когато багажникът се отвори и видях лицата на похитителите си.

Винаги съм смятала, че в подобни ситуации основната емоция е страх, но в момента изпитвах най-вече гняв. Бяха ме отвлекли от празненството на сестра ми. А това е адски грубо и невъзпитано, нали? На всичкото отгоре още пазех диета и бях кошмарно нервна. В залата на ветераните сервираха кюфтета. И торта. Докато лежах затворена в багажника и мислех за тортата, бях освирепяла напълно. Вторачих се мрачно в лицата на смотаните загубеняци, които ме бяха отвлекли. Изпитвах диво желание да забия пръсти в очите им. Исках да ги издера и разкървавя.

Издърпаха ме от багажника и ме завлякоха през улицата до грозна и разбита детска площадка. Люлките и пързалките бяха изпочупени и покрити с гангстерски графити. Земята беше зарината с празни бутилки, кутии и опаковки. Осветлението беше зловещо. Мрачни сенки и извънземна зеленикава светлина откъм уличната лампа.

Детската площадка бе заобиколена от четириетажни тухлени сгради. Всички прозорци бяха затворени и със спуснати щори. Никой не искаше да види или чуе какво ставаше тук. Намирахме се в средата на улица „Комстък“. Земята на Изкормвачите.

Някой бе изрисувал огромен бял кръг върху напукания асфалт. Набутаха ме в кръга и мутрите се скупчиха около мен. Повечето бяха млади, едва навършил дваисет. Трудно ми бе да преценя колко бяха. Може би десет. Или пък петдесет. Гневът ме заслепяваше и не можех да броя.

Едър тип пристъпи напред. Лицето му бе скрито в сянката на качулката на анцуга му. Джънкман.

— Това е кръгът, където съдим враговете — уведоми ме той. — Ако не си член на бандата, значи си враг. Вече се освободихме от трима от враговете. Сега настъпи и твоят час. Враг ли си?

Не отговорих. Джънкман размаха юмрук и ме халоса по лицето. Ударът прозвуча като куршумен изстрел. Зъбите ми се забиха в долната ми устна и залитнах назад. Тълпата заръмжа. Безброй ръце се протегнаха към мен, като се опитваха да свалят якето и да съдерат

тениската ми. Отдръпнах се навътре в кръга. Жертвах якето и се отпуснах на коляно.

Разбрах, че това бе игра. Нямаха право да навлязат в кръга. Само Джънкман бе вътре. И той щеше да продължи да ме удря, докато протегнатите ръце успееша да ме извлекат от кръга. След това щях да съм оставена на милостта на бандата. А извратените кретени щяха да ми направят това, което откачените банди причиняваха на жените.

Джънкман ме вдигна на крака и ме фрасна отново. Силният удар ме изпрати до края на кръга. Опитах да се върна в центъра, но един от гангстерите сграбчи тениската ми, а друг — кичур от косата ми. Издърпаха ме и ме запремятаха помежду си. След миг се озовах срещу Юджийн Браун.

— Помниш ли ме? — попита той. — Ти почти ме прегази с колата си. Сега пък аз ще съм първият, който ще ти го вкара.

Носът ми течеше, а зрението ми бе замъглено от сълзи. Не бях сигурна дали сълзите са предизвикани от страх или от див, ожесточен бяс. Не мислех, че с един последен шут ще си навредя, затова размахах крак с пълна сила и уцелих Юджийн право в ташаците. Той се сви и се просна на земята. Сигурно всички останали членове на бандата щяха да ме изнасилват, но поне бях лишила Юджийн Браун от тази чест. Почти бях натъпкала топките в гърлото му. Нямаше да може да изнасилва още дълго време.

Мъжете зад мен зашумяха. Приготвих се да сритам още някого, но вниманието на бандата се насочи към улицата. На няколко пресечки от нас видях фарове, които напредваха по „Комстък“. Преди това по улицата не бяха минавали никакви коли. Вероятно часовете на Изкормвачите регулираха движението. Или пък никой не смееше да минава оттук по тъмно. Помолих се на Господ да ми прати Джо или Рейнджъра, или поне човека на Рейнджъра от джипа. Не се виждаха червени лампи. Не можех да разбера на каква кола принадлежат фаровете.

Всички се вторачиха в приближаващото возило. Никой не проговори. Доста от момчетата извадиха пищови.

— Какво, по дяволите... — изсумтя един от гангстерите. Беше голям жълт училищен автобус.

Изпитах смазващо разочарование. Знаех кой шофира автобуса и не вярвах, че той би могъл да ме спаси. Намеренията му несъмнено

бяха геройски, но се тревожех, че Сали не само нямаше да ме спаси, ами и той щеше да намери смъртта си в гангстерските земи.

Автобусът се носеше напред с невероятна скорост, подскочаше и се люлееше, сякаш никой не го контролираше. Гледката бе сюрреалистична. Зашеметяваща. Гангстерите стояха като омагьосани.

Огромното возило поднесе, скочи на бордюра и се заби в замаяната тълпа. Спирачките му изскърцаха, а бандитите закрепяха и се втурнаха настрани.

Автобусът се закова в центъра на кръга. Вратата му се отвори със свистене и Сали изскочи навън, издокаран в червената си рокля и червените обувки с пайети и високи токчета. Косата му беше рошава като на дивак от Борнео. Ококорените му очи гледаха налудничаво.

Ужасих се, че всеки момент ще го пречукат. Но после забелязах, че в ръцете си стискаше уши.

— Рокендрол — изрева Сали.

Куршум изсвистя покрай главата му и се заби в автобуса. Проснах се по корем на земята, а Сали натисна спусъка и даде откос от около седемстотин изстрела. След като прахът се слегна, видях няколко окървавени тела да се гърчат от болка на асфалта. Някои бяха прегазени, а други — простреляни. За щастие не бях една от тях.

Джънкман беше сред прегазените. Краката му стърчаха гротескно изпод автобуса. Останалите Изкормвачи се пръснаха наоколо като хлебарки, когато запалиш лампата.

— Мамка му! — извика Сали. — Егати шибаната история!

— Май доста си се уплашил, а?

— Мамка му! — повтори той. — Едва не се напиках.

Изпитвах учудващо спокойствие. Животът ми се бе превърнал във филм. В момента участвах в „Умирай трудно“ насред Трентън. Брус Уилис бе издокаран като жена. Оживях. Не ме изнасилиха. Дори бях почти напълно облечена. Бях повече от спокойна. Настроението ми бе еуфорично. Гневът бе изчезнал.

В далечината проблеснаха светлини и чухме воя на сирени. Безброй сирени. Изглежда всички, освен морските пехотинци, идваха към детската площадка.

На асфалта лежаха няколко изпуснати пистолета. Подритнах ги леко, докато се уверих, че до всеки закован от Сали има оръжие.

Достатъчно далеч, за да не могат да го грабнат, но достатъчно близо, за да докажем, че те първи бяха стреляли.

Две глави надникнаха от вратата на автобуса. Останалите от групата на Сали.

— Мили Боже! — ахна единият, после и двамата се скриха и затвориха вратата.

— Почивахме си навън, когато видях как те сграбчиха — обясни ми Сали. — Не можах да пресека паркинга достатъчно бързо, за да ги спра, затова се втурнах и взех автобуса. Докато изскоча на улицата, ти вече бе изчезнала, но после се сетих за това място. Минавам оттук всеки ден и хлапетата казват, че точно на детската площадка стават всички побои и убийства.

Първата кола, която пристигна, бе патрулна от Трентън. Тя закова зад училищния автобус и Робин Ръсел изскочи отвътре с пистолет в ръка и ококорени очи.

— Света Богородице! — ахна тя.

— Звъннах на всички, за които се сетих, докато шофирах — обясни Сали. — Включително и на пожарната.

Не лъжеше, мамка му. Щях да ослепея от милионите ярки светлини.

Рейнджъра закова зад патрулката на Ръсел. Морели беше зад него. Джо беше сложил червената полицейска лампа на покрива на джипа си. Знаех, че сигурно е прелетял през града, за да се озове тук толкова бързо.

Морели и Рейнджъра изскочиха от колите си и се втурнаха към нас. Спряха, когато видяха, че аз и Сали стоим спокойно напред клането.

Усмихнах им се и им помахах.

— Моите герои — споделих със Сали. — Изпреварени от човек в червена рокля и високи токчета.

— Шибана излагация — ухили се Сали.

Робин Ръсел вече ограждаше местопрестъплението с жълта полицейска лента. Рейнджъра и Морели се пъхнаха под лентата и се приближиха към нас, без да обръщат внимание на труповете.

— Здравейте — поздравих ги небрежно. — Какво става?

— Нищо интересно — отговори Морели. — Какво става с теб?

— Все старата история.

— Да, виждам.

— Помните Сладката Сали, нали? — попитах.

Рейнджъра и Морели се ръкуваха със Сали.

— Той размаза всичките тези Изкормвачи — заявих гордо.

— Създадох ужасна бъркотия — смутено каза Сали. — Не исках да прегазя толкова народ. Опитах се да спра, но спирачките на старата Беси вече сдават багажа. Пък и е адски трудно да натискаш педала с шибаните високи токчета. Важното е обаче, че всичко завърши добре. Нали така?

Морели и Рейнджъра се опитваха да сдържат смеха си.

— За Джънкман е обявена добра награда — обърна се Морели към Сали. — Десет бона.

Рейнджъра се вторачи в оръжието.

— Винаги ли носиш узи? — попита той.

— Да, държа го в автобуса — отговори Сали. — Трябва да пазя хлапетата. Опитах и с калашник, но не влизаше под седалката. А и бездруго харесвам узито повече. Отива на роклята ми.

— Важно е да си винаги с подходящи аксесоари — вметнах.

— Точно така, мамка му — потвърди Сали.

Издание:

Джанет Еванович. Право в десетката

Редактор: Олга Герова

ИК „Бард“, 2006

ISBN 954-585-701-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.